

Iubire triumfătoare

*Meredith
Wild*

Al cincilea volum
din seria Hacker

„O serie excepțională!”
RT Book Reviews

/EROS COP

Dupa nunta Blake și Erica
London pleacă în luna de
mie. Într-o cățărare care pro-
mite să se măsoare legătura
și să vindece rănile trecutului.

Tocmai când credeau că
necesitățile își-au găsit
locul, are loc un scandal în
jurul legării naufragiilor.
Dan și Fitzgerald Blake
se deosebesc în cadrul unei
anchete în care este în vază
trecutul său de hacker.

Erica este dispusă să facă orice
pentru a-l pune pe Blake lângă
ea. Dan ei nu vrea să moște-
ască cu autoritățile ca să se
dovedească nevinovăta.
Așa că rețeaua lor începe să
se frângă.

Va câștiga trecutul lui Blake?
Va reuși Erica să îl convergă
cărților lor împreună pentru
o nouă misiune?

011-111-111-111

**AMERICAN
SERIES**

ZEROSCOPE

www.americanzeroscope.com

„Pentru cei care iubesc seria
50 de umbre, aceasta este o
lectură excelentă!”

Heroes and Heartbreakers

„A cincea carte a seriei
Hacker este absolut spec-
taculoasă. Meredith Wild
dozează perfect erotismul
și misterul, pentru a-ș
cuceri cititorii.”

RT Book Reviews

„Acesta este finalul surprin-
zător și emoționant al
poveștii de iubire dintre
Blake și Erica. Meredith
Wild ne rezervă câteva
surprize uimitoare și un
deznodământ magistral.”

Harlequin Junkies

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Constantin Piștea

Design copertă:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/ Getty Images/ © Nick Veasey

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Virginia Alexe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILD, MEREDITH
Hacker / Meredith Wild ; trad.: Ana Dragomirescu. -
București : Editura Trei, 2016-
vol.
ISBN 978-606-719-870-6
Vol. 5 : Iubire triumfătoare. - 2019. - ISBN 978-606-40-0612-7

I. Dragomirescu, Ana trad. (trad.)

821.m1

Titlul original: Hard Love
Autor: Meredith Wild

Copyright © 2015 by Meredith Wild

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Grand Central
Publishing, New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Pentru cele trei mici miracole ale mele...

Capitolul 1

Dublin, Irlanda

Erica

Am intrat pe ușile vopsite în negru ale localului The Widow și am pășit în energia din interior. Râsetele se înălțau deasupra murmurului neîntrerupt al clienților îngrămădiți în mici separeuri înșirate de-a lungul zidurilor. Ținând mâna lui Blake într-a mea, am înaintat prin încăperea ce înconjura vechiul bar pătrat, piesa centrală a acelu loc dedicat băuturii și petrecerilor.

După colț, un chip s-a luminat datorită bucuriei revederii și un zâmbet l-a oglindit pe al meu.

— Domnule profesor!

M-am desprins de Blake și mi-am croit drum către omul pe care, de-a lungul anilor petrecuți la Harvard, îl cunoscusem drept profesorul Brendan Quinlan. El s-a ridicat și m-a întâmpinat cu o îmbrățișare strânsă. I-am atins cu palmele puloverul verde și aspru, în timp ce părul lui cărunt îmi gâdila obrazul.

— Erica! Ce mă bucur să te revăd! Cum îți mai merge?

Accentul irlandez îi devenise mai pronunțat în lunile scurse de când ne despărțiserăm. Cum aș fi putut să rezum tot ceea ce viața îmi scosese în cale după absolvire? Totuși, în clipa aceea, mă simțeam...

— Grozav!

Am zâmbit larg și am simțit în urma mea căldura lui Blake, apoi mâna lui atingându-mi ușor partea de jos a spatelui. Mi-am ridicat privirea către bărbatul care, de la ultima întâlnire cu Brendan, îmi furase inima. Părul lui castaniu-închis fusese tuns cu grijă pentru nunta noastră recentă. Bustul suplu și musculos îi era ascuns sub un pulover lejer, însă blugii i se întindeau așa cum trebuie peste contururile coapselor. Oi fi fost eu o proaspătă soție îndrăgostită lulea, dar nu eram singură în admirația mea. Blake întorsese capete chiar și în cele câteva minute de când intraserăm în local. Și pentru că era al meu din toate punctele de vedere care contau, nu-mi mai păsa cine se uita la el. Profesorul i-a întins mâna.

— Tu trebuie să fi junele cel norocos.

Blake i-a strâns mâna, în timp ce un zâmbet îi încrețea colțurile ochilor căprui și adânci.

— Categorie sunt norocos. E o plăcere să vă cunosc. Erica vorbește foarte frumos despre dumneavoastră.

— Și despre tine, la fel. Voi doi formați acum o pereche pe cinste. Brendan se uita când la mine, când la Blake.

— Experta și mogulul.

Am râs și m-am aplecat spre soțul meu.

— Expertă? Nu sunt sigură că am ajuns chiar până acolo.

Profesorul ne-a îndrumat către o masă din lemn vechi, la care ne-am așezat.

— Să nu te îndoiești! În orice caz, ar fi un titlu bun pentru o carte. S-ar putea să fiu nevoit să-l fur.

Mi-a făcut cu ochiul, gest care mi-a dat o strângere de inimă. Mi-era dor de îndrumarea și prietenia lui. Cândva atât de statornice, ele dispăruseră brusc după ce Brendan își începuse anul sabatic, iar eu mă aventurasem, pentru prima oară, în „câmpul muncii“. Am

zâmbit în sinea mea, amintindu-mi cum ne petrecuserăm ore în șir revizuiind planul meu de afaceri și întorcând ideile pe toate părțile, în timp ce căutam soluții pentru ca, printre eforturile de a clădi o companie, eu să-mi pot îndeplini și îndatoririle pentru licență. Nu aveam să uit niciodată ce însemnase pentru mine sprijinul lui și cum mă trimisese într-o călătorie care urma să mă supună unor încercări care-mi depășeau până și cele mai nebunești închipuiri.

Brendan pornise spre Irlanda, aproape imediat după ce Blake apăruse în viața mea. Avusese, desigur, motivele lui. În ciuda faptului că la universitate se concentra asupra studiilor comerciale, plecase pe urmele unui altfel de vis, unul despre care eram nerăbdătoare să aflăm mai multe.

— Cum merge lucrul la roman?

— Splendid! Pe aici sunt o mulțime de figuri care să mă inspire. Nu-i așa, Mary?

Chelnerița, o femeie brunetă, cu părul des și cârlionțat, prins într-o clamă la spate, s-a apropiat de masă. Aducea cu ea o halbă închisă la culoare, plină ochi cu bere înspumată. A pus-o pe masă și s-a îndreptat, așezându-și mâinile în șolduri, peste șireturile micului ei șorț negru.

— Vă bate la cap? Pot să-l dau afară. N-ar fi prima dată, nu, Bren? a întrebat ea și i-a făcut semn cu ochiul.

El a scuturat din cap, surâzând.

— Nu-i nevoie, iubire. O să fiu cât se poate de cuminte.

Am comandat încă două halbe și, câteva ore mai târziu, încălzită de bere și de râsete, îl ascultam pe Brendan istorisind despre prietenii și aventurile de care avusese parte în localitate. Am vorbit și despre Harvard, retrăind cele mai frumoase amintiri ale mele din facultate. Pe celelalte am avut grijă să le ocolesc. Brendan nu avea să afle niciodată despre acele umbre și speram sincer să nu descopere vreodată cât de aproape fusese Max de repetarea istoriei. Poate că la întoarcerea în Boston urma să audă despre acuzațiile aduse

împotriva fostului său student, dar, măcar pentru moment, era suficient de departe, încât să nu prindă de veste.

Blake și Brendan tocmai discutau despre una dintre afacerile soțului meu, când Mary s-a întors pentru a ne strânge paharele goale.

— Iat-o! Viitoarea mea mireasă, a mormăit Brendan, cu un accent cumva mai pronunțat decât atunci când sosiserăm.

— Of, tu!

Femeia i-a lovit în joacă brațul, abia ascunzându-și un surâs. Radiind, el a zâmbit larg, după care și-a reîndreptat atenția către noi.

— Mai luați una?

Mi-am aruncat privirea către tava lui Mary, plină de recipiente goale. Am fi putut să continuăm încă multă vreme, dar apoi să regretăm. Am scuturat din cap.

— Mie mi-ajunge. Voi doi dați-i înainte, dacă vreți.

Blake s-a lăsat pe spate, strecurându-și brațul pe după umerii mei.

— Nu, ar trebui să ne întoarcem. Se face târziu.

Brendan a dat din cap, în semn de încuviințare.

— Sigur. Atunci dați-mi voie să vă conduc.

— Mă ocup de nota de plată și ne întâlnim afară, a zis Blake.

Brendan s-a apucat să protesteze, însă Mary nu i-a luat în seamă rugămințile de a plăti. Când în sfârșit s-a lăsat păgubaș, am părăsit amândoi zgomotul din interior, în favoarea mult mai potolitului freamăt al străzii. Oamenii treceau pe lângă noi în grupuri mici, intrând și ieșind din localurile învecinate. Semiluna făcea strada să lucească. Pietrele de pavaj erau stropite de urmele unei ploi scurte, pe care n-o observaserăm cât fuseserăm înăuntru. Mi-am băgat mâinile în buzunare și am cuprins cu privirea toate detaliile acelui loc nou.

— Frumoasă noapte, nu-i așa?

Brendan a inspirat adânc aerul serii.

— Este. Mă bucur foarte mult că am avut ocazia să ne spunem noutățile, domnule profesor.

El a chicotit.

— Brendan! Te implor, spune-mi Brendan! Măcar până când o să începi studiile postuniversitare și pe urmă ne lămurim noi.

Am râs.

— Puțin probabil, dar mi se pare corect.

— Presupun că tot ce-ai îndurat ți-a servit drept educație.

Zâmbetul i-a pălit un pic, iar privirea a început să-i rătăcească pe lângă mine.

— Îmi pare rău pentru amicul Max. Habar n-aveam că o să fie așa o dezamăgire pentru cauza noastră, Erica. Văzusem un licăr de speranță în băiatul ăla... Eram sigur că o să se îndrepte după anii tinereții.

Mi-am lăsat ochii în jos, căci nu voiam să-i dau de înțeles ce mare dezamăgire fusese Max până la urmă.

— Nu-i nimic. Poveste veche, am spus încet, amintindu-mi de e-mailul prin care îl pusesem la curent pe profesor cu cele întâmplate la doar câteva zile după ce aflasem că Max și fosta mea angajată, Risa, furaseră informații din companie și le folosiseră pentru a-și lansa propria afacere rivală. Nu voisem ca Brendan să se simtă vinovat, ci doar să-l feresc să trimită pentru sprijin la Max vreun alt student neștiutor.

Acesta din urmă se dovedise a fi mult mai periculos decât îl crezusem inițial. Poate că, dacă n-aș fi devenit atât de apropiată de Blake, n-ar fi fost atât de important pentru el să mă distrugă cu toate armele pe care le avea la dispoziție. Dar nu intenționam să-i găsec scuze și nici nu voiam ca altcineva să treacă prin ce trecusem eu.

— Poate că lucrurile s-au îndreptat într-un fel, prin faptul că l-ai cunoscut pe Blake. Vorba aia, tot răul spre bine.

— Foarte adevărat. Ultimele câteva luni au fost grele, însă n-aș fi putut să le fac față fără el.

Întotdeauna mă mândrisem cu independența mea. Fusesem părăsită, rănită și abandonată. Fusesem subestimată și trimisă la plimbare. Niciodată nu crezusem că o să-mi iau un asemenea angajament

față de o altă ființă umană. Totuși, nu mă vedeam trecând la fel prin ultimele câteva luni, fără să-l fi avut pe Blake alături. Și nu-mi puteam închipui prezentul, sau orice zi din viitor, fără dragostea și sprijinul lui. După tot ce înduraserăm, îmi venise ușor să-i spun „da”, să-i împărtășesc jurămintele și să-i dăruiesc încrederea mea.

— Gata?

Blake a ieșit pe ușa localului și s-a oprit lângă mine, punând imediat capăt gândurilor mele și discuției pe care o purtam. Nu pot spune că m-a deranjat câtuși de puțin. Îmi plăcuse la nebunie întâlnirea cu vechiul meu prieten, însă mă simțeam pregătită să mă întorc în brațele lui Blake, într-un loc liniștit, în care să fim doar noi doi. La urma urmei, eram în luna noastră de miere.

Mi-am mușcat buza, zâmbind. Luna de miere, cu *soțul* meu.

M-am întors către profesor, pentru o ultimă îmbrățișare, după care ne-am luat rămas-bun și ne-am despărțit.

Blake și cu mine am luat-o pe deja cunoscutul drum de întoarcere către hotel, străbătând străzile întunecate și întortocheate din centrul orașului Dublin. Aerul era încărcat de rămășițele ploii și de persistentul parfum al florilor proaspete, vândute pe trotuare cu câteva ore în urmă.

Ținându-l de mână pe Blake, admiram detaliile arhitecturale ale clădirilor ce încadrau vechile drumuri și salutam din priviri chipurile cu ochi strălucitori care ne ieșeau înainte pe trotuar. Se apropia miezul nopții, dar programul ne fusese complet dat peste cap și nu mă grăbeam nicăieri, atâta vreme cât eram împreună cu soțul meu.

Revederea cu fostul meu profesor fusese ca o secvență dintr-o perioadă mai simplă a vieții mele. Se întâmplaseră foarte multe de la acea primă întâlnire în sala de ședințe de la Angelcom, întâlnire pe care profesorul Quinlan o pusese la cale cu ajutorul lui Max. Pe atunci nu aveam de unde să știu că o să mă îndrăgostesc până peste cap de investitorul obraznic care stătea în fața mea... că o să-i devin soție. Dar iată-ne, cum nu se poate mai strâns legați unul de celălalt.

Blake m-a tras mai aproape de el și mi-a atins încet obrazul cu un sărut blând.

— Îmi place de Brendan. Înțeleg de ce v-ați împrietenit.

Am zâmbit.

— Mi se pare ciudat să-l numesc prieten, de vreme ce a fost mult mai mult, dar e adevărat. El m-a încurajat să-mi construiesc afacerea, pe vremea când aveam o mulțime de îndoieli. El e motivul pentru care am luat-o pe calea pe care am luat-o.

— O cale care te-a dus drept la mine.

M-a strâns de mână.

— Norocul meu.

M-am uitat în sus și l-am pupat pe obraz în timp ce mergeam. Și eu eram norocoasă. Nu puteam să neg. Dar cu toate visurile mele de la început, când îmi imaginam unde o să mă ducă antreprenoriatul, niciodată nu mi-aș fi închipuit că drumul meu avea să fie așa. Cu ajutorul lui Sid și Alli, clădisem o firmă care crescuse și atrăsese parteneri din afară, ce promiseseră s-o ducă la următorul nivel. La câteva zile după ce îmi cedasem dreptul de proprietate asupra companiei, aflasem că frâiele urmau să fie preluate de Isaac Perry și de fosta iubită a lui Blake. Devastatoarea întorsătură pe care o luaseră evenimentele mă azvârlise într-un vârtej emoțional din care încă nu-mi revenisem complet.

Gândurile mi s-au îndreptat către ultima zi în care pusesem piciorul în sediul Clozpin, neștiind încă ce făcusem și la ce renunțasem prin semnătura mea. Mi-am amintit că, orice avea să se întâmple de atunci înainte, indiferent dacă afacerea înflorea sau se prăbușea în flăcări, eu n-aș mai fi putut să mă întorc la ea.

— Ești tăcută. La ce te gândești? m-a întrebat Blake.

Am răsuflat adânc și am scuturat din cap.

— La afacere, cred. Uneori tot nu-mi vine să cred că nu mai fac parte din ea.

— Nu trebuie să te lași măcinată de asta, mi-a zis el încet. A trecut, iar tu ai în față un viitor luminos.

— În cea mai mare parte a timpului încerc să nu mă gândesc.

El a tăcut preț de câteva clipe, după care a vorbit din nou.

— Știu că încă doare. Și nu-mi place deloc că a trebuit să părăsești un lucru în care ai investit o parte atât de mare din tine. Dar acum ești liberă. Învârți lumea pe degete. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu-i un lucru rău.

Poate că avea dreptate, însă încă mai existau multe necunoscute în legătură cu viitorul meu profesional.

— Clozpin îmi dădea un scop în viață. Nu pot decât să sper că noile proiecte ale lui Geoff o să-mi creeze aceeași senzație. Măcar am rămas cu majoritatea celor din echipă, așa că n-o să mă simt complet străină.

Grație faptului că Blake mă numise în consiliul de administrație al Angelcom, avusesem ocazia să investesc în alte planuri care să umple golul. Geoff Wells era programator și avea aceeași scânteie antreprenorială pe care o recunoșteam la mine. Ajungea că, în timp ce Clozpin se ducea de râpă, Sid, Alli și cu mine întrezărisem ceva îndeajuns de promițător, încât să ne strângem în jurul conceptului său și să-l transformăm în următoarea noastră afacere.

— Am suficientă experiență ca investitor, încât să recunosc pasiunea atunci când o văd. O văd la Geoff și am văzut-o mereu la tine. Tu o să dai totul din tine, ca să transformi colaborarea cu Geoff într-un succes. E în firea ta. Crede-mă! O singură ocazie care n-a decurs conform planului n-o să schimbe asta.

Nu uitasem dezamăgirea acelei înfrângerii care-mi zdrobise sufletul. Dar, cu timpul, reușeam să mă distanțez tot mai mult emoțional de ceea ce făcuseră Isaac și Sophia. Puteam să văd din ce în ce mai clar experiența drept ceea ce era ea: un capitol... o învățătură de minte pe care nu aveam s-o uit prea curând. Însă cu toate că smulgerea din compania care însemnase atâta pentru mine nu mai era la fel de chinuitoare ca la început, rana încă durea.

— Poate. Nu izbutesc să scap de sentimentul că am... eșuat cumva.

Vinovăția mă rodea precum un vis urât, pe care n-aveam cum să-l alung. Blake și-a coborât ochii spre mine.

— N-ai eșuat. Ai învățat.

Îmi târam tălpile cizmelor pe pietrele de pavaj, evitându-i privirea.

— Știi, eu sunt hoască bătrână. Ar trebui să ai încredere în mine. Am zâmbit amuzată.

— De asta m-am și măritat cu tine, bineînțeles. Pentru agerimea ta în afaceri și pentru bogăția de cunoștințe.

El a ridicat o sprânceană.

— Și pentru munții tăi de bani, am adăugat repede.

— Încerci să-mi spui că nu m-ai luat de bărbat pentru frumusețea mea răpitoare? S-ar putea să mă simt jignit.

Mi-am țuguiat buzele, încercând să par serioasă.

— Dacă ar trebui să aleg lucrul care a înclinat balanța, aș zice că a fost vorba despre excepționalele tale calități în pat. Cred că asta-i domeniul în care excelezi cu adevărat.

— Bine, a râs el, cu ochii scânteind, atunci măcar scopul *meu* e clar.

M-a strâns cu putere de fund. Râzând, l-am împins în timp ce ne apropiam de un artist urban, care cânta cu voce înceată pentru un public restrâns. În apropiere se afla un mic grup de turiști vorbitori de franceză, în vreme ce vizavi, afișând un rânjet leneș, ședea un bărbat mai în vârstă, murdar din pricina traiului pe străzi.

Pe măsură ce turiștii se împrăștiau, noi am încetinit pasul, ca să ascultăm. Cântecele era trist, dar plin de dragoste, aspru și încărcat de emoție prin felul în care artistul interpreta fiecare vers. Blake m-a întors cu fața către el, lipindu-mi pieptul de al lui. Degetele ni s-au împletit și, atingându-mi părul cu răsuflarea lui caldă, m-a condus într-un dans simplu, fără nume. M-am legănat înspre el și am închis ochii, agățându-mă de trupul lui așa cum mă agățam de fiecare moment fermecat petrecut între noi.

Chinuindu-mă să înțeleg textul melodiei dincolo de accentul pronunțat al cântărețului, am prins câteva versuri.

*Când ghinionul se abate, zău că nu-i om să-l poată ocoli.
Orb am fost, nicicând n-o să tăgăduiesc.
Acum, noaptea când în pat mă culc,
la adevărata mea iubire mă gândesc.*

Câteva clipe mai târziu, glasul tânărului s-a pierdut în noapte. Fusese o baladă posomorâtă, înseninată doar de interpretarea lui pătimașă. Ca de multe ori în viață, durerea e așa cum o vezi tu. El transformase ceva trist în ceva frumos.

Am oftat și m-am cuibărit la pieptul lui Blake. Corpul lui răspândea căldură. Bătăile inimii îmi aminteau cu statornicie de sprijinul lui, de dragostea lui — o forță care mă salvase, mă schimbase și mă vindecase în feluri pe care nu le crezusem niciodată posibile. Blake mi-a ridicat bărbia, iar licărul din privirea lui s-a dovedit a fi pe măsura pasiunii din sufletul meu. Și-a despărțit buzele pline, dar a rămas pe gânduri, lăsând să se scurgă între noi o secundă de tăcere.

— O să-ți arăt lumea întreagă, Erica.

— Fără tine nu m-aș vedea bucurându-mă de niciun minut din ea.

El a oprit dansul nostru lent și mi-a dezmiertat gura cu vârful degetului, având acum un aer atât de serios, încât amenința să-mi taie respirația.

— Și o să te fac să te îndrăgostești din nou de mine. În fiecare dimineață și în fiecare seară. În fiecare oraș și pe malul fiecărui ocean. O să-ți amintesc de ce ești a mea și de ce eu am fost mereu al tău.

Am tras cu șovăială aer în piept, simțindu-i promisiunea până în adâncul ființei mele. Am înghițit în sec, apoi mi-am recăpătat glasul.

— Cred că ești pe drumul cel bun.

M-am arcuit înspre el, până când buzele ni s-au întâlnit. La început blând și lent, sărutul nostru a devenit tot mai profund, răpind orice idee care nu se învârtea în jurul gustului și atingerii lui.

Ne-am mai dezlipit unul de celălalt abia când am fost întrerupți de o voce dogită.

— Du-te să faci dragoste cu ea, până nu se răzgândește de tot!

În spatele nostru, omul care-și găsisese sălaș pentru noapte în ușa unui magazin de lux ne oferea un rânjet imperfect, însoțindu-și vorbele de înțelepciune cu o înclinare prietenoasă a sticlei de băutură.

Eu am zâmbit, iar Blake, judecând după căutătura întunecată din ochii lui, a părut să accepte pe loc provocarea străinului.

— Așa am de gând, a șoptit el, pe un ton numai catifea și amenințare delicioasă.

Pielea mi-a fost cuprinsă de furnicături, iar Blake a pus din nou stăpânire pe gura mea, cu un sărut ce promitea mult mai multe.

Capitolul 2

Blake

Stăteam singur pe întuneric, incapabil să-mi potolesc gândurile. Afară, apa clipea lângă stâlpii care ne țineau bungaloul de lux în siguranță deasupra oceanului limpede precum cristalul. Luna lumina orizontul, iar valurile se rostogoleau înspre noi în șiruri neregulate. Inevitabil, urma împrăștierea apei sărate la întâlnirea cu țărmașul. Aveam tot atâtea șanse să opresc mișcarea, câte aveam să opresc timpul.

Ritmul meditativ al zgomotului ar fi trebuit să mă liniștească, dar nu eram nici pe departe calm, nici pe departe somnoros. Orele se transformaseră în zile și, cumva, zilele se topiseră în săptămâni. Nu irosiserăm nicio secundă, dar nu mă puteam împotrivi neliniștii pe care-o simțeam în stomac ori de câte ori mă gândeam la sfârșitul lunii de miere. În viețile noastre încărcate, o lună însemna o eternitate. Și cu toate astea o lună nu era îndeajuns, iar acum nu-mi plăcea deloc că viața din Boston urma să ne cheme înapoi peste numai câteva zile.

Aterizaserăm în Malé cu o săptămână în urmă și percepușem aproape imediat schimbarea. Poate pentru că amândoi ne așteptaserăm la ea. Poate pentru că pe insulă nu era decât pace. Fără orașe aglomerate, fără prieteni cu care să ne întâlnim. Fără obiective turistice de admirat, fără cumpărături în exces. Doar trupurile noastre și o liniște ușoară între noi, pe fundalul acelor locuri superbe. Lăcerea era confortabilă, firească, dar și împovărată de realitatea de acasă, pe care niciunul dintre noi nu se simțea pregătit s-o înfrunte.

Am scos un oftat obosit și am întins mâna către laptop, căci nu puteam să-mi alung un sentiment de îngrijorare. Ecranul a luminat noaptea aproape neagră dimprejurul meu. Pe măsură ce zilele rămase din luna noastră de miere se împuținau, gândurile îmi rătăceau tot mai departe de viața simplă pe care o duceam acolo. Și din ce în ce mai des ajungeau să se învârtă în jurul traiului la care aveam să ne întoarcem.

În dormitor, Erica dormea și speram că somnul îi era netulburat. Fusesse agitată mai toată noaptea. Nu știam sigur dacă frământările mele aveau efectul ăsta asupra ei sau dacă amândoi eram chinuiți de aceleași temeri.

Promiseserăm să ne deconectăm și, totuși, iată-mă, neputând să ignor faptul că amândoi aveam dușmani și că cea mai importantă răspundere a mea, ca soț al Ericăi, era s-o protejez. S-o ocrotesc în timp ce călătoream până la celălalt capăt al lumii era una. S-o ocrotesc la întoarcerea acasă era altceva.

Voiam să fiu cel care luptă pentru ea. Pentru siguranța și fericirea ei. Erica era tânără, însă răzbătuse prin mai multe decât ar trebui să îndure vreodată cineva. Poate că încercasem eu să preiau controlul între noi, dar nicio clipă nu mă îndoisem de tăria ei. Cu toate astea, promisesem s-o apăr.

Mi-am aruncat ochii pe e-mail, ignorând instinctul de a începe să mă ocup de sarcinile care se strânseseră în ultimele câteva săptămâni. Lista era prea lungă pentru a fi luată în considerare la o oră atât de târzie. Nu, munca trebuia să mai aștepte.

Am deschis o nouă pagină, pentru știri. În diversele locuri prin care trecuserăm, din Paris până în Cape Town, prinseserăm frânturi din noutățile apărute pe plan internațional, dar nicio informație despre Boston nu-și croise drum pe acele canale. Acum aveam în față cunoscuta primă pagină a ziarului *The Globe*, al cărei titlu anunța că Daniel Fitzgerald câștigase fotoliul de guvernator al statului Massachusetts. O victorie covârșitoare.

— Javră! am bombănit eu, după care am apăsat pe link, ca să citesc mai mult.

Îl uram. Uram faptul că, într-un fel foarte concret, era singura rudă a Ericăi și cu toate astea nu adusesese decât groază în viața ei. Dacă trebuia ferită de cineva, atunci trebuia ferită de el. Încercasem din răspuțeri să-mi țin părerile pentru mine, căci nu voiam să văd durerea care apărea în privirea ei ori de câte ori venea vorba despre Daniel. Dar bănuiam că, în acele momente, mai mult decât vorbele mele o răneau adânc anii în care o neglijașe și toate felurile în care o dezamăgise de-a lungul timpului.

Indiferent ce-ar fi spus ea, sau ce n-ar fi spus, nu voiam să-l las să intervină din nou între noi și intenționez să mă asigur că Daniel avea să rămână departe de viețile noastre.

Articolul făcea referire la greutățile din ultimele luni ale cursei electorale și la tragica moarte a fiului său vitreg, Mark, bărbatul care o violase pe Erica în urmă cu câțiva ani, un lucru despre care știau doar o mână de oameni. Apoi articolul menționa foarte publică descoperirea a Ericăi, nelegitima fiică biologică a lui Daniel, și, în cele din urmă, schimbul de focuri...

Am închis ochii, iar stomacul a prins să mi se zbată pe măsură ce retrăiam amintirea trupului însângerat al Ericăi în brațele mele. De dragul ei mă ținusem tare atunci, în cele câteva minute îngrozitoare despre care credeam că urmau să fie ultimele petrecute împreună.

Ea era totul pentru mine. Totul. Un fior de dezolare mă străbătuse când pleoapele ei se închiseseră tremurând și căldura ei începuse să se stingă. Credeam că o pierdusem. O țineam în brațe,

refuzând să mă îndepărtez, în vreme ce dârdâiam de furie și disperare. Toată ființa mea se lupta cu imboldul de a urla, de a-l căuta pe Daniel pe străzi și a-mi îndrepta răzbunarea asupra lui.

El apăsase trăgaciul împotriva omului care o împușcase pe Erica, însă nu era în stare s-o apere. N-ar fi făcut decât să-i provoace și mai multă durere, și mai multă suferință ca aceea pe care ea se străduia cu vitejie s-o ascundă de mine. Îmi imaginasem vreo mie de planuri cu ajutorul cărora aș fi putut să-l distrug pe individ, dar reușisem să nu le pun în aplicare. Le înfrânasem, convins că unul ca el era mai mult decât capabil să se distrugă singur, dacă i s-ar fi acordat destul timp.

Printr-un miracol, Erica supraviețuise. În clipa în care își pierduse cunoștința, simțisem că mi se oprise inima în loc. Eram viu și respiram, însă am existat doar la limita supraviețuirii până când doctorii mi-au promis că ea avea să fie bine. Iar atunci când a deschis din nou ochii în salonul de spital, inima mi s-a umplut de căldură. Un val proaspăt de fierbințeală mi s-a revărsat prin vene și lumea a devenit un loc în care puteam trăi din nou. Erica era cu mine. În siguranță, a mea. Dar schimbată pentru totdeauna.

În prezent nu știam ce altceva mai putea fi pierdut. Am deschis ochii. Descleștându-mi pumnii, am încercat să nu mă gândesc la lucrurile de care rănille ei ne puteau lipsi.

Am trântit capacul laptopului și m-am lăsat în față, înfigându-mi mâinile în păr. Dumnezeu, cinci minute petrecute online și deja mintea îmi era cuprinsă de o mânie ucigașă! Resentimentele pentru ceea ce fusese pierdut se amestecau cu o stăruitoare frică de ceea ce ne aștepta.

O secundă mai târziu, pașii liniștiți ai Ericăi s-au auzit lipăind pe podeaua de marmură a bungaloului nostru. M-am întors înspre locul din care venea sunetul. Razele lunii luminau doar cât să-i văd conturul trupului prin întuneric.

— Hei!

Erica s-a oprit lângă mine, îndreptându-și privirea întrebătoare către laptopul din fața mea.

— De ce ești trează? am întrebat-o.

— Credeam că n-o să lucrezi până la întoarcerea acasă.

— Nu lucram.

I-am luat mâna, trecându-mi degetul mare peste încheieturile degetelor ei.

— Pe cuvânt.

Avea pielea caldă, aproape fierbinte. Nu era de mirare, în clima caldă a Maldivelor, dar n-am luat de bun faptul că ăsta ar fi fost motivul.

— Te simți bine?

Ea mi-a răspuns dând în tăcere din cap.

— Alt vis?

— Sunt bine, a șoptit Erica.

Felul în care i se înmuiase vocea m-a pus pe gânduri. Încordarea mi s-a încolăcit în stomac, acolo unde simțeam strângându-se resentimentele față de oamenii care-i răpiseră Ericăi liniștea prea multor nopți. Instinctiv, aș fi vrut s-o trag spre mine, s-o salvez de acei demoni. Dar imediat după câte o criză nocturnă, crize care se împuținaseră considerabil de-a lungul ultimelor câteva săptămâni, putea uneori să mă confunde cu cei mai răi dintre ei. Până să apuc eu s-o iau la întrebări, Erica s-a retras, desprinzându-se de mine.

— Mă duc să înot puțin. Mă întorc.

Îndepărtându-se, și-a dat jos cămașa largă care i se lipise, pe alocuri, de bustul umed. A încetinit la marginea piscinei infinite care îmbina marginea spațiului nostru cu nesfârșitul ocean aflat dincolo de el. Chiloții i-au alunecat pe podea. Razele semilunii au căzut pe curbele corpului ei. Buclele blonde, care i se revărsau până la jumătatea spatelui, au început să plutească, pe măsură ce ea a coborât în apă, apoi s-a scufundat cu totul, făcându-se nevăzută.

Trupul mi s-a aprins de dorință, însă ceva mult mai profund a pus stăpânire pe inima mea. M-am ridicat și am urmat-o până la marginea piscinei. Erica se oprise în mijlocul bazinului, cu părul întins pe spate, cu sânii abia acoperiți de apa joasă. Râvneam s-o

ating, să pun mâna pe fiecare centimetru splendid al corpului ei. () avusesem din plin, dar, cumva, nu era niciodată îndeajuns, încât să-mi potolească pofta zilnică de ea.

— Te superi dacă intru și eu?

Cu greu reușeam să-mi ascund tonul care trăda faptul că-mi doream mai mult decât ceream. Erica a zâmbit.

— Bineînțeles că nu.

M-am dezbrăcat și am pășit în apa care era rece doar cât să te învioreze. M-am îndreptat către ea, dar m-am oprit chiar înainte s-o ating. Eram la câțiva centimetri distanță unul de celălalt. O voiam cu disperare. Îmi venea s-o lipesc de mine și să-i arăt exact cât de mult. Însă am așteptat, culegând roadele răbdării.

După un lung răstimp, ea s-a întins către mine. Degetele i-au alunecat ușor în sus, pe pieptul meu. I-am prins cu blândețe mâna și i-am ținut-o în dreptul inimii, acolo unde aceasta bătea cu putere sub coaste. Fiecare durere dulce-amară, fiecare undă de dragoste pe care o simțeam acolo îi aparținea ei.

Buzele i s-au desfăcut și un singur pas a străbătut mica distanță dintre noi. Incapabil să mă mai abțin, am întins brațul și am tras-o pe Erica spre mine. Apa unduia împrejurul nostru. I-am așezat o mână pe după gâtul meu, iar ea, repetând mișcarea și cu cealaltă, și-a încleștat palmele în dreptul cefei mele, ținându-ne astfel aproape unul de altul. I-am simțit căldura radiind lângă mine și am răsuflet, dând afară aerul pe care-l ținusem în mine fără să-mi fi dat seama.

— Erica, am murmurat, prinzându-i buzele într-un sărut lent.

Soția mea. Frumusețea de douăzeci și doi de ani care-mi cucurise viața și făcuse ca orice altceva să se piardă în fundal. Doream să-i ofer totul, iar dacă nu aveam să pot, trebuia să-i dau îndeajuns de mult, încât să compensez ceea ce restul lumii îi furase.

Jurasem asta, un legământ făcut în tăcere, atunci când îi strecurasem inelul pe deget și devenise a mea pentru totdeauna. Voiam să-i dăruiesc mângâierea pe care o puteam găsi numai atunci când făceam dragoste.

Și fiecare clipă de dragoste însemna mai mult decât cea dinainte.

Gândurile mi se învârteau în jurul iubirii nebune pe care o simțeam pentru ea și care se revărsa în dulcele amestec al gurilor noastre. Erica a scos un sunet nedeslușit și mi-a mușcat buza, trimițându-mi un val de sânge în josul trupului. M-am retras puțin, ca să răsufliu, însă ea m-a tras înapoi. Am gemut, lipindu-mi cu hotărâre corpul de al ei. O voiam, chiar atunci și chiar acolo. Însă ceva mă oprea.

I-am cuprins obrazul în palmă, uitându-mă atent în ochii ei, acum întunecați de dorință. Căutam răspunsul la o întrebare pe care nu fusesem încă în stare să i-o pun. Nu voiam să văd suferință acolo, în adâncurile azurii ca oceanul dimprejurul nostru. O mică tresărire a făcut-o să se încrunte.

— Ce s-a întâmplat?

Frumoasa mea soție... Mi-am trecut degetul mare peste buzele ei.

— Vreau să te întreb ceva și te rog să-mi spui adevărul.

— Întreabă-mă.

— Erica...

Am făcut o pauză, căci, pentru o clipă, vorbele mi s-au oprit ca un nod în gât.

— Chiar îți dorești un copil?

Ea a rămas neclintită și a încercat să-și coboare privirea, dar n-am lăsat-o. I-am săltat bărbia, ridicându-i ochii către ai mei.

— Spune-mi! am șoptit. Vreau să știu dacă asta vrei cu adevărat.

Erica a înghițit în sec și mâinile i-au alunecat în jos pe pieptul meu.

— Vreau să împărtășesc cu tine toate trăirile posibile, Blake.

— Și eu îmi doresc același lucru.

— Nu știu dacă suntem pregătiți, dar...

— Dar ce? am întrebat, păstrând un ton calm, obiectiv.

Nu aveam să trădez felul în care îmi bătea inima în așteptarea mărturisirii ei. Erica a tras adânc aer în piept.

— Mă tem că dacă o să mai așteptăm... n-o să mai avem niciodată ocazia.

Și-a prins marginea buzei între dinți.

— E așa de repede. Poate prea repede. Nu știu dacă e ceva ce ai putea să-ți dorești chiar acum. Și, în plus... nu vreau să te dezamănesc. I-am apucat mâna într-a mea și am strâns-o ușor.

— E imposibil. Știi asta, nu?

Privirea i-a fugit spre a mea, iar pe buze a început să-i joace umbra unui surâs. Între timp, prin mintea mea treceau în goană o sută de gânduri fără șir. Vreme de foarte mulți ani, îmi îngustasem viziunea asupra lumii, astfel încât să cuprindă numai munca. Apoi, relația cu Erica schimbase felul în care le priveam pe toate. Lărgirea și mai mult a perspectivei, pentru a lăsa loc eventualității de a deveni părinte, era un lucru nou. Nu neplăcut, dar neliniștitor în felul lui. Nu fusesem niciodată nevoit să răspund la întrebarea legată de nașterea copiilor, până când împrejurările amenințaseră în întregime posibilitatea. Apoi, deodată, răsunătorul răspuns din mintea mea a fost da. Voiam să-i dăruiesc Ericăi un copil. Voiam s-o văd rotunjindu-se în așteptarea pruncului nostru. Îmi doream acea experiență, oricât de tulburătoare și de înfricoșătoare ar fi părut.

Pentru moment totul era nesigur. Când, cum, dacă... Iar partea cea mai rea era că foarte multe nu se aflau sub controlul meu. Puteam să pătrund într-unele dintre cele mai sofisticate sisteme ale lumii, însă nu aveam nicio putere asupra corpului ei, a vătămărilor pe care le suferise și a consecințelor încă vizibile.

Dacă perspectiva de a avea copii cu Erica era nouă și copleșitoare, neputința de a mă asigura că ea va trece prin această experiență întorcea totul pe dos. Aveam la îndemână averea, influența și tehnologia. Muncisem pentru toate și, din multe puncte de vedere, consideram implicit nivelul de control asupra lumii mele. Acum o țineam în brațe pe femeia iubită și totuși ne aflam la mila norocului și la cheremul naturii.

Lucrul ăsta mă frustra și, în același timp, mă stimula. Aveam să fac tot ce-mi stătea în putere ca să fim aproape. Orice s-ar fi întâmplat, intenționam să-i satisfac Ericăi fiecare nevoie, poftă și dorință. Am strâns-o puțin mai tare, căci gândurile acestea îmi dădeau fiori.

— Dacă asta vrei tu, asta vreau și eu. Iar dacă tu te simți pregătită, atunci și eu sunt.

Pe buzele ei s-a furișat un mic zâmbet.

— Niciodată n-o să fim pregătiți. Cred că trebuie doar să fim îndeajuns de nebuni, încât să încercăm.

Am privit-o fix.

— Crede-mă, am încercat.

Ea a început să respire mai repede și un fior a urcat pe pielea mea. N-o mai spusese niciodată, dar încercasem din răputeri, încă de când ea se vindecase suficient, încât s-o pot avea din nou. Nu reîncepuse tratamentul cu anticoncepționale și o pătrunsesem în fiecare seară. I-o trăgeam mai tare și mai adânc ca oricând, sperând în secret că asta îi va oferi ceea ce amândoi ne temeam că n-o să avem niciodată.

Cuplul nostru ar fi fost de ajuns. Nu avea să-mi trebuiască nicicând altcineva, doar s-o am pe ea în patul meu, în brațele mele, în fiecare zi a vieților noastre. Însă Erica își dorea un copil și, în adâncul sufletului, îmi doream același lucru. Ar fi fost mai mult, mult mai mult decât puteam să înțeleg cu adevărat în clipa aceea.

Speranța a licărit în ochii ei, ascunzând tristețea pe care o citisem mai devreme.

— Cum poți să ai atâta încredere, după toate prin câte am trecut?

Am scuturat din cap.

— Nu știu. Simt că, dacă ne dorim suficient de mult, o să se întâmple. Sau poate că pur și simplu nu sunt obișnuit să accept un refuz.

Copleșit de toate lucrurile pe care nu le puteam lămuri în întregime, am strâns-o la piept și am sărutat-o iar, de data asta mai profund. Sărutul a devenit presant, iar limbile ni s-au împletit.

Gustul ei îmi stârnea foamea. Șoldurile i s-au frecat de mine și m-am întărit. O voiam chiar atunci, să mă afund în ea iar și iar.

Am scos un geamăt și i-am ridicat picioarele împrejurul meu. Ea s-a agățat cu putere de mine, în timp ce ieșeam amândoi din piscină. Lăsându-și vârful degetelor să-i alunece pe capul meu și strângându-mi mijlocul între coapse, Erica a pus stăpânire pe simțurile mele, așa cum o făcuse pe deplin de atâtea ori până atunci. M-am silit să deschid ochii între sărutările ei, pentru a-mi găsi drumul către umbrarul aflat lângă piscină. Am întins-o pe prosopul alb ce acoperea patul încăpător, moment în care ea m-a tras către sine.

Erica

Atingerea mea tremura deasupra umerilor lui Blake. Pârâiașe de apă îi alunecau pe piele și pe șuvițele de păr, căzând asupra mea. În spatele lui, cerul nopții era o nesfârșită pătură bleumarin. Stelele scânteiau prin țesătura delicată care îmbrăca umbrarul.

Cu câteva clipe în urmă, mă zbătusem să scap din propriul inconștient, unde eram cufundată în scene pe care le retrăisem de prea multe ori. Acum mă aflam în brațele lui Blake, întreagă și vindecată, iar importanța a ceea ce tocmai împărtășiserăm îmi tăiase răsuflarea. Putea fi adevărat?

Nu eram convinsă că întrebarea pe care abia mi-o pusese nu fusese un vis. Mă gândisem la ea, bineînțeles. De fiecare dată când făceam dragoste exista o posibilitate, dar niciodată nu-mi închipuisem că și el își dorea un bebeluș, că încerca...

M-am încolăcit în jurul lui, împletindu-mi mâinile și picioarele cu ale lui, pe măsură ce un val de dorință se revărsa prin mine. Gemând, Blake mi-a cuprins gura. Simțeam gustul iubirii în sărutul nostru, o dulceață pe limba lui, care mă ațâța cu mici mișcări delicioase. Trupul îi era puternic lângă al meu, fiecare mușchi arcuindu-se

și încordându-se în timp ce ne mișcam unul deasupra celuilalt. Oare existase vreun moment în care să-l fi iubit mai mult decât în clipa aceea? Nu-mi aminteam. Inima mi-a crescut în piept, inundându-mi venele cu un vârtej de emoții intense.

— Te iubesc, am spus cu răsuflarea tăiată când ne-am desprins unul de altul. Doamne, te vreau atât de mult în momentul ăsta!

El mi-a presărat sărutări de-a lungul maxilarului și pe gât în jos, până în locul sensibil de sub ureche. A supt și a mușcat ușor, umplându-mi pielea de fiori.

— Erica, a șoptit cu buzele lipite de gâtul meu. În noaptea asta vreau să-ți dăruiesc un copil.

Dulcea declarație m-a lăsat fără aer în piept și fără cuvintele care ar fi vrut să-i urmeze. Îndoielile mele. Temerile mele. Blake oricum le îndepărtase pe toate. Le făcuse să pară mărunte și imposibile în fața a ceea ce își dorea, a ceea ce *ne* doream.

— Și eu vreau asta, am spus încet.

Pironindu-mă cu privirea, mi-a lăsat o mângâiere umedă pe obraz. Lumina lunii scliffea în picăturile de apă de pe pielea lui.

— Știu că ești speriată.

Nu voiam să admit acele gânduri nerostite, dar avea dreptate. Doar am dat din cap, în semn de încuviințare, căci nu eram dispusă să le dau glas. Nu în noaptea aceea.

— Și eu sunt. Dacă o să încercăm... dacă într-adevăr o să facem asta, trebuie s-o văd în ochii tăi. Când fac dragoste cu tine, am nevoie să crezi.

— Vreau, Blake.

Vocea îmi tremura, iar inima i se oprise din pricina emoției.

— Fă dragoste cu mine... te rog.

Mi-am întins mâinile peste suprafața netedă a pieptului său tare și peste abdomenul tensionat. Ereția îi zvâcnea lângă mine, fierbinte și poruncitoare. Apucând-o în pumn, l-am cuprins și i-am mângâiat carnea moale de la vârf. El a șuierat, alunecând între vârfurile degetelor mele cu o mișcare lentă de împingere.

M-am umezit, lucru ce a devenit evident atunci când Blake și-a schimbat poziția, astfel încât erecția să-i alunece între pliurile vaginului meu. A repetat mișcarea, trimițându-mi șocuri de plăcere către clitoris, până când n-am mai putut îndura. Mi-am rotit șoldurile, sperând să-l îndrum înăuntrul meu. El și-a prins erecția în mână, îmboldindu-mi deschizătura vaginului cu ea. Mi-am înghițit un geamăt de frustrare. Adora să mă tachineze. Apoi, concentrându-se asupra locului intim în care ne împreunam, s-a împins încet în mine.

— Dumnezeu, cât ești de frumoasă!

M-a apucat de genunchi, ținându-mi picioarele desfăcute în timp ce intra în mine. Am început să gâfâi. Ceea ce simțeam când mă umplea, când corpul mi se întindea pentru el, mă răscolea întotdeauna. Mi-am înfipt unghiile în antebrațul lui, ca pentru a-l ruga în tăcere să mă posede și mai adânc.

— Când îmi văd mădularul alunecând în tine... aproape că e prea mult. De fiecare dată îmi vine să-mi pierd mințile.

M-am arcuit înspre el.

— Te vreau mai adânc!

Cuprinzându-mi sânul în palmă, Blake a gemut și mi-a acoperit trupul cu fierbințeala lui. Părul de pe pieptul său îmi gâdila sfârcurile, acum întărite și hipersensibile. M-a sărutat, împingându-se și mai departe înăuntrul meu. Apoi mi-a oferit exact ceea ce-i cerusem, așa cum făcea în fiecare noapte de când îi devenisem soție.

Nimic nu-mi mai păruse vreodată atât de potrivit.

Mi-am cufundat capul în pernele din spatele meu și l-am tras în jos, către mine. Voiam să fim cât se putea de apropiați. Nimic nu umplea aerul în afara zgomotului valurilor și a țipételor mele, în vreme ce Blake făcea dragoste cu mine. Mi-am strâns pleoapele, așteptând ca valul de senzații să preia controlul asupra mea.

— Erica... uită-te la mine!

Am deschis ochii și în fața lor s-a ivit chipul singurului bărbat pe care-l iubisem vreodată. Buzele i s-au desfăcut odată cu răsuflarea

greoaie. Fiecare mușchi i se încovoia din pricina efortului. Imaginea era îmbătătoare... îți tăia respirația.

În clipele acelea eram cât se poate de umani, cu întinsul ocean înconjurându-ne pe noi și mica insulă pe care locuiam. Eram două inimi mărunte care băteau pe lume, totuși ceea ce năzuiam părea enorm. Lucrul pe care ni-l doream și putea fi creat între noi, o scânteie de viață, atât de mică și fragilă, era prea copleșitor pentru a fi pe deplin înțeles. Inima îmi bătea cu putere, apăsată de povara încercării noastre.

Energia ce radia între noi s-a întezit când Blake mi-a strâns șoldul într-o mână, în timp ce pe cealaltă și-o împletea posesiv cu a mea. Privirea lui mă țintuia, prea intensă ca să pot fugi, numai că eu mă destrămam tot mai mult cu fiecare secundă. Dominată de ochii lui autoritari și de ferocitatea cu care își cerea drepturile asupra mea, mă agățam de el în toate felurile posibile. Precum un fir ce se întinde tot mai tare, corpul meu se încorda înspre momentul eliberării.

— Niciodată nu mi-am dorit ceva mai mult decât te doresc pe tine. Nimic din viața mea nu m-a stăpânit vreodată așa cum mă stăpânești tu, a spus el.

— Sunt a ta.

— Pentru totdeauna, a răspuns Blake cu voce aspră, strivindu-mi buzele sub un sărut.

Mi-a cuprins șoldurile cu brațul, folosindu-și greutatea și schimbând unghiul în care mă penetra.

— Blake!

Numele lui era ca o invocație pe buzele mele, un fel de laudă deznădăjduită pentru felul desăvârșit în care îl simțeam în mine. Expresia i s-a înmuiat. O vulnerabilitate aproape dureroasă a trecut peste trăsăturile lui superbe, în timp ce ne ducea pe amândoi mai aproape de raiul pe care-l găsiserăm unul în celălalt.

— Acum, scumpo! Dă-ți drumul! Deschide-te, doar pentru mine.

Cât ai clipi, firul s-a rupt. Blake intrase incredibil de adânc în mine. În inima mea. În corpul meu. Cu buzele zdrobite, pielea în flăcări, trupurile ca unul, ne-am unit. Împreună ne-am prăbușit în acel loc perfect, aterizând în siguranță, unul în brațele celui-lalt. Senzația m-a învăluit, vibrând între noi, până când am rămas nemișcați.

Zăceam încolăciți unul în jurul celui-lalt, iar aerul care ne înconjură era foarte cald. Vuietul scăzut al valurilor ce se rostogoleau pe plajă era singurul zgomot ce se auzea pe lângă răsufărările noastre tot mai potolite. Închizând ochii, Blake a expirat greoi.

— Doamne, cât te iubesc!

Am oftat, lăsându-mă pradă odihnei calde și ușoare din brațele lui. Degetele îmi dansau alene pe pielea și pe umerii lui lați, reluând ceea ce tocmai se întâmplase între noi.

Noaptea aceea fusese altfel. În noaptea aceea împărtășiserăm un lucru căruia nu-i puteam da nume. Speranță sau, poate, credință. Năzuiserăm spre un vis pe care numai noi îl puteam înfăptui laolaltă și crezuserăm că, într-un fel sau altul, ar putea deveni realitate.

Emoțiile au năvălit în mine, poate cu mai multă putere decât o făceau de obicei în acea stare fragilă de după sex. Am închis ochii, pentru a potoli ardoarea din spatele lor. Inspirând adânc, mi-am înfrânat mângâierile.

— Ar trebui să merg să mă spăl, am spus repede, sperând să câștig câteva minute pentru a mă aduna.

Nu voiam să stric momentul cu lacrimile mele.

— Nu, a spus Blake, cu trupul cuibărit încă deasupra mea și în mine. Trebuie să-i lăsăm pe micuții mei să-și facă treaba acolo. Stai puțin pe loc.

Am răs încet, încercând să nu iau în calcul posibilitatea ca demersul să fie o cauză pierdută. I-am dat la o parte părul de pe față. Ochii lui minunați scăpărau în lumina lunii. Am clătinat din cap.

— Ești decis, nu-i așa?

El a zâmbit sub un sărut tandru și mi-a împletit degetele cu ale lui.

— Oh, Erica, nici n-ai idee!

— Oh, ba cred că am!

M-am arcuit lângă el, știind prea bine cât putea fi de hotărât. Atât de hotărât încât, de când îl cunoscusem, nopțile îmi erau lungi, iar diminețile veneau întotdeauna prea repede.

El a scos un sunet de încântare și ochii i s-au întunecat din nou.

— Iar mă întărești.

Mi-am trecut degetele de la picioare peste gambele lui, până când am atins cu călcâiele partea din spate a coapselor puternice. Mi-am ridicat șoldurile și l-am tras iar în mine, până la capăt. Ereția nu-i slăbise deloc de când își dăduse drumul. Blake mi-a întâmpinat mișcarea cu o mică împunsătură, dovadă solidă a dorinței ce încă zăbovea în el. M-am strâns împrejurul lui și am savurat delicioasa frecare pe care o gustasem cu atât de puțin timp în urmă.

— Atunci, hai să mai încercăm o dată! am șoptit.

Capitolul 3

Erica

Luna de miere a fost o evadare. O frumoasă, decadentă evadare. Apoi viața reală ne-a chemat înapoi acasă.

O săptămână mai târziu, bronzăți și revigorați după ultima parte a călătoriei, petrecută pe o insulă care începuse să ni se pară a noastră, am aterizat la Boston.

Ne-au urat bun venit norii subțiri, cenușii, care acopereau soarele, și amenințarea iernii ce bătea la ușă. M-am cutremurat când o rafală de vânt rece a izbit pista de aterizare. Amintea de inevitabila trecere a timpului.

În timp ce eu și Blake coboram din avion, am zărit un Escalade negru parcat în depărtare. Ne-am apropiat și un bărbat înalt, solid, a ocolit mașina. Îmbrăcat în negru de sus până jos, era o figură amenințătoare, dar pe care o cunoșteam bine.

— Clay!

M-am ridicat pe vârfuri pentru a îmbrățișa fiara de om care, de câteva luni încoace, se ocupa cu protecția noastră.

Ne-a fost dor de tine.

Îl a lăsat să-i scape un surâs timid.

Cum a fost călătoria?

— Incredibilă, dar ne bucurăm că ne-am întors acasă.

La urma urmei, paradisul nu putea să dureze veșnic.

— Mă bucur că v-ați întors.

S-a uitat la Blake.

— Acasă?

Acesta a dat o dată din cap.

— Acasă.

Clay ne-a dus spre nord, lăsând în urmă panorama orașului. Autostrada a făcut loc șoselelor cu o singură bandă, ce se unduiau de-a lungul coastei, străbătând localitățile mai mici. Eu urmăream totul cu atenție. Traficul neîntrerupt, cunoscutele indicatoare, șirurile de case clădite pe țărm, cu priveliște către apa adâncă și albastră. Pretutindeni eram acasă și totuși oarecum stingheră. Până și destinația, o casă pe care încă n-o transformaserăm într-un cămin, avea să-mi pară străină după o lipsă atât de lungă.

Ici și colo, prin curțile pe lângă care treceam, rămăseseră împrăștiate panouri electorale, unele dintre ele purtând numele Fitzgerald și sloganul lui. Daniel era poate ultima persoană care aș fi vrut să mă întâmpine în ziua întoarcerii, însă îl vedeam peste tot. Pe măsură ce noua noastră realitate își făcea loc, amintirile mă năpădeau într-un iureș nedorit.

După ani de zile în care nu știusem cine e tatăl meu adevărat, descoperisem o veche fotografie cu Daniel alături de mama mea. Încă îmi aminteam frământările privind întâlnirea cu el. Trăisem un amestec de teamă și speranță când mă așezasem de cealaltă parte a mesei lui de lucru și îi spuseseam cine a fost mama. Însă oricât de mult mă intimidase acel moment, să-l cunosc cu adevărat pe omul

din spatele costumului scump, al birourilor de la etajele superioare și al mașinăriei politice care-i conducea campania se dovedise a fi mult mai înfricoșător. Totuși, nu simțeam doar spaimă atunci când îi vedeam numele și-mi aminteam chipul lui.

Mai simțeam și dezamăgire, iar sub ea, furie. După atâția ani, mă așteptasem la mai mult. Nădăjduisem mult mai mult. Un nod mi s-a format în gât și, deodată, mi-a venit să sfâșii toate panourile din toate curțile pe lângă care treceam.

Blake s-a întins în spațiul dintre noi și m-a luat de mână.

— La ce te gândești?

Cu un aer absent, mi-am fixat privirea înainte.

— La nimic.

Nimic despre care el să fi vrut să vorbească. Nu-l uram pe Daniel atât de mult pe cât, poate, ar fi trebuit. Însă știam că Blake o făcea. Mi-ar fi înțeles mânia, dar să mă lamentez laolaltă cu el nu m-ar fi adus mai aproape de o împăcare.

— A câștigat, să știi, a bombănit Blake.

Daniel câștigase. Am răsucit de câteva ori în minte vestea, închipindu-mi toată pompa și gloria, accentele și simbolurile de patriotism, falsa mândrie. Apoi m-am gândit la întunericul din spatele festivităților, acolo unde stăteau ascunse toate lucrurile pe care le făcuse pentru a-și asigura victoria.

Nu știam cu certitudine ce fel de sentimente îmi trezeau unul sau altul din toate lucrurile astea. Ce-aș fi putut să zic, de fapt? *E bine? Păcat?*

Blake și cu mine am parcurs restul drumului în tăcere, în timp ce eu analizam dacă să deplâng ori să mă bucur pentru știrea legată de Daniel.

Clay ne-a așezat bagajele în hol, după care un scurt schimb de replici cu Blake a garantat că urma să se întoarcă pentru a ne duce la lucru în dimineața următoare. Noi ne-am croit drum la etaj, înspre dormitor, unde ne-am prăbușit în scurt timp.

* * *

M-am trezit sub cerul senin al dimineții, într-un pat gol. Conform biletului lăsat pe perna lui, Blake plecase devreme la serviciu. Am scos un geamăt și am cochetat cu ideea unui somn prelungit, însă gândul de a face schimb de noutăți cu Alli și restul colegilor din noul birou m-a îndemnat să trec la acțiune. M-am pregătit pe îndelete, pornind știrile pentru a mă ademeni afară din pat, unde aș fi putut cu ușurință să mai dorm încă opt ore. Mi-am turnat cafeaua, oprindu-mă când am auzit pomenindu-se numele lui Daniel. Crainicul transmitea o recapitulare a scrutinului care avusese loc în săptămâna precedentă.

Deși nu mai vorbisem cu Daniel de luni bune, mă gândeam deseori la el. Drumurile noastre se despărțiseră. Mă rog, el hotărâse să plece din viața mea. Spre norocul meu? Poate. Uneori mă întrebam ce-ar fi zis dacă aș fi încercat să-l contactez din nou. Oare ar fi insistat să păstreze distanța?

Acum, după ce câștigase cursa pentru postul de guvernator, poate că n-ar mai fi spus absolut nimic. Victoria în alegeri fusese singurul țel pentru care muncise încă de pe vremea când era îndrăgostit de mama mea. Eram convinsă că indiferent ce importanță avusesem în viața lui, ea se pierduse mult în fundalul evenimentelor curente.

Am stins televizorul, hotărâtă să nu mă mai gândesc la asta. În ciuda serioasei oboseli pricinuite de drumul cu avionul și a faptului că deplângeam sfârșitul fericitei noastre luni de miere, abia așteptam să mă arunc în muncă, lucru pe care nu mai putusem să-l fac de când îmi vândusem compania.

Cafeina și-a făcut efectul, iar eu am luat asta drept un semn că era momentul să pornesc. Clay m-a dus cu mașina în oraș și m-a lăsat la Mocha, o cafenea pe care obișnuiam s-o frecventez când lucram în vechiul sediu. Nu mă mai întorsesem acolo de când fosta

lui Blake, Sophia, o concediase pe Alli, iar eu îmi părăsisem firma, însă nu puteam sta departe la nesfârșit. Am cercetat din priviri trotuarele, în parte așteptându-mă s-o văd pe Sophia, dar n-am recunoscut niciun chip.

Înăuntru, însă, am zărit-o imediat pe Simone. Cât timp ea servea la o masă din apropiere, eu mi-am găsit liber locul obișnuit și m-am așezat. Telefonul mi-a sunat în timp ce așteptam și am citit un mesaj de la Marie, care îmi ura bun venit acasă. I-am răspuns, făcând planuri incerte de a ne întâlni să stăm de vorbă săptămâna următoare. Știam că-și dorea să afle totul despre luna de miere și eram nerăbdătoare să-i povestesc. Îi simțisem lipsa mai mult decât își dădea seama.

Simone s-a apropiat de mine, cu ochii mari.

— Sfinte Sisoie, tu cine ești și ce cauți în cafeneaua mea?

Am răs.

— Am venit pentru doza mea de cafeină. Și ca să te văd, bineînțeles.

— Ba bine că nu!

A luat loc la aceeași masă, așezându-se pieziș pe scaunul din fața mea.

— Deci care-i treaba? Nu te-am mai văzut de la nuntă.

— Încă nu-i nicio treabă, la drept vorbind. Probabil că azi doar o să mă pun la curent cu noutățile de la muncă. Tu ce mai faci?

— Aici e același decor vechi, a spus ea, arătând către cafeneaua aglomerată.

— Cum sunt noii vecini?

Nu mă putusem abține să întreb, de vreme ce Mocha era la doar câțiva pași de sediul Clozpin, dar m-am pregătit sufletește pentru un răspuns care să mă doară. Bune sau proaste, orice vești ar fi turnat sare pe rană. Simone a ridicat din umeri.

— Din câte îmi dau seama, șeful cel mare, Perry, vine de doar două ori pe lună. Pe fată n-am văzut-o deloc. Au angajat câțiva

programatori noi. Dar de asta nu pot să mă plâng. Mi-au devenit niște excelenți clienți dependenți de cafeină.

— Așadar presupun că încă le merge treaba.

Aș fi vrut să nu mă afecteze, dar nu-mi puteam ascunde apatia din voce.

— Așa se pare. Mă bucur că James n-a rămas. E mult mai fericit lucrând cu vechea gașcă.

După schimbarea proprietarilor, James fusese cel din urmă care dezertase. Conform ultimelor știri care-mi ajunseseră la urechi, cineva atacase site-ul Clozpin și făcuse publice informații compromițătoare despre Isaac și Sophia, informații care ar fi putut să însemne sfârșitul afacerii. Aparent ei își reveniseră și merseseră mai departe. Poate că era timpul să fac la fel.

— Ce-i ăsta? am întrebat, arătând către inima ingenios desenată cu cerneală proaspătă pe interiorul antebrațului lui Simone.

— Oh, doar un nou tatuaj, a răspuns ea, atingând unul dintre ornamentele bogate care se răsuceau pe lângă o gaură a cheii neagră, așezată în mijlocul inimii.

— E superb. Detaliile sunt incredibile.

Obrajii lui Simone au devenit trandafirii.

— James l-a conceput. E un artist uimitor. Și-a făcut și el unul. O cheie.

Am rămas cu gura căscată, uluită de semnificația inconfundabilă a celor două simboluri.

— Uau! E ceva permanent, să știi.

Ea a izbucnit în râs.

— Păi, așa și trebuie. Cam asta era ideea.

— Mă bucur foarte mult pentru amândoi.

După toate prin câte trecusem cu James, mă simțeam incredibil de recunoscătoare că el și Simone descoperiseră o relație adevărată, care speram să-i facă la fel de fericiți pe cât mă făcea Blake pe mine.

Ochii ei s-au îmblânzit în timp ce-și trecea degetele înainte și înapoi pe deasupra desenului.

— Când am început să ne petrecem timpul împreună, zău că nu știam dacă o să avem un viitor, dar omul mi-a pătruns atât de adânc în inimă, încât, dacă ceva ne-ar despărți vreodată, tot mi-aș dori să păstrez amintirea lui.

— E norocos că te are, Simone.

Ea a oftat, părând iremediabil îndrăgostită, așa cum mă simțeam și eu deseori.

— A trecut prin multe. Foarte multe pe care probabil că nu ți le-a spus niciodată, Erica. Dar în viața mea n-am cunoscut un bărbat care să-și deschidă sufletul așa cum a făcut-o el. Odată ce-am încetat să ne mai învârtim în jurul chestiei cu prietenia și ne-am angajat pur și simplu să dăm o șansă relației, a fost ca și cum nimic n-ar mai fi putut interveni între noi. Fără șmecherii, fără rahaturi. Suntem doar noi.

Am înghițit nodul de emoție care mi se formase în gât.

— Doamne, mă faci să plâng! Termină!

Simone a zâmbit, clipind și ea, ca să alunge ceea ce păreau a fi primele semne ale unor lacrimi de fericire. Ridicându-se de pe scaun, a ocolit masa pentru a mă îmbrățișa.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus.

Cuvintele amenințau să mă facă să dau cu adevărat apă la șoareci. Îmi plăcuse la nebunie marea mea evadare alături de Blake, dar îmi și lipsiseră prietenii mei, mai mult decât realizasem până în acel moment. Simone m-a strâns în brațe.

— Și mie mi-a fost dor de tine. De tine și de toate dramele tale nenorocite.

Am râs, în timp ce ea se desprindea de mine.

— Scuze pentru ele.

— Nicio grijă. Mențin lucrurile interesante în altfel anosta mea viață de cafele și croasanți. Dar gata cu împușcăturile și toate alea,

ok? Am oarecum nevoie de tine. Afacerea suferă când nu ești prin preajmă, ca să-ți alimentezi dependența.

M-am frecat pe sub ochi cu vârfurile degetelor, ștergând orice urmă de umezeală rămasă după mica mea cădere nervoasă.

— O să mă străduiesc.

Simone mi-a mângâiat brațul.

— Bine faci. În regulă. Eu trebuie să mă întorc la muncă.

— Și eu. Am de recuperat o grămadă de chestii.

— Nu mă îndoiesc. Hei, fă-mi o favoare! Cât ești acolo, trage-i o palmă peste fund lui James. Zi-i că-i din partea mea!

Mi-am dat ochii peste cap, pufnind.

— Pe asta o las în seama ta, Simone.

Ea a râs și mi-a făcut cu mâna.

Am străbătut pe jos cele câteva străzi până la noul sediu din clădirea pe care acum o împărțeam cu Blake. Am urcat scările până la etajul al doilea și m-am oprit câteva clipe în fața ușii cu geam mat, pe care scria *E. Landon SRL*. Am zâmbit în sinea mea.

Doamna Erica Landon. Îmi plăcea cum suna. Luasem fără obiecții numele lui Blake, însă, din punct de vedere profesional, el nu încercase să-mi treacă proiectele sub umbrela companiei sale. Și, într-o perioadă în care îmi pierdeam iute speranța, organizase birourile ce aveau să-mi permită să lucrez la noi planuri, pentru a umple golul rămas.

Hotărâtă să las trecutul în urmă și să îmbrățișez acest nou capitol din viața mea, am deschis ușa. Înăuntru, membrii echipei mele (un amestec de colegi vechi și noi) lucrau la birourile lor. Când m-a văzut, Alli a scos un chiot ascuțit.

— Te-ai întors!

S-a repezit la mine și m-a cuprins strâns în brațe.

— Și așa de bronzată!

Am râs în timp ce ne desprindeam una de cealaltă.

— Țasta-i efectul unei săptămâni petrecute pe o insulă.

— Sunt nebună de invidie. Dar ce cauți aici? Credeam că mai întâi o să-ți acorzi vreo două zile ca să te acomodezi.

Am dat din umeri.

— N-am mai avut răbdare.

Geoff și Sid mi-au atras atenția de la birourile lor, aflate în apropiere.

— Cum merge? Ce-am ratat? am întrebat eu.

Ochii lui Geoff s-au aprins.

— O mulțime! De unde vrei să începi?

— De unde vreți voi. Puneți-mă la curent!

O senzație de euforie clocotea în mine, o cunoscută nerăbdare de a vorbi din nou pe limba afacerilor și a tehnologiei, de a fi azvârlită în vârtejul detaliilor din jurul unui proiect revoluționar. Sid s-a ridicat și s-a sprijinit de masa lui.

— Avem două noi aplicații pe care le poți testa.

— Super!

— Salut, străino!

O voce profundă a răsunat din spatele meu. James tocmai intra pe ușă. Părul lui ondulat, aproape negru, era răvășit, asortându-se cu blugii și tricoul lung, de culoare neagră. S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Mă bucur că te-ai hotărât să revii.

— Păi, nu puteam sta departe o veșnicie. Oricum, nu sunt sigură că aș ști ce să mă fac fără voi, care mă țineți ocupată.

— Fericirea te prinde, mi-a zis el, lovindu-mi în joacă vârful nasului.

Ochii lui albaștri și adânci păreau a se uita drept în sufletul meu, așa cum o făcuseră întotdeauna. Prietenia dintre mine și James se transformase în ceva mult mai însemnat decât m-aș fi putut aștepta când îl angajasem în echipa originală a Clozpin. Trecerea noastră pe lângă un episod romantic fusese scurtă și eronată, dar mă simțeam recunoscătoare că nu pierduserăm acea legătură care ne adusese acolo de la bun început.

— Mersi, am răspuns, împingându-l ușor. Și pe tine.

James și-a trecut mâna prin păr, dezvăluindu-și partea interioară a antebrațului și proaspătul tatuaj care se potrivea perfect cu al lui Simone: o cheie de modă veche, bogat împodobită, desenată în alb și negru.

— Mișto tatuaj.

I-am făcut cu ochiul.

— Mersi.

Surâsul lui pieziș a înflorit într-un zâmbet larg. A făcut semn cu capul către partea din spate a încăperii.

— Hai să ne adunăm în biroul tău cel șic! Murim de nerăbdare să-i facem botezul.

— Sigur.

Toți cinci ne-am petrecut restul dimineții trecând în revistă progresele. Geoff, creierul din spatele afacerii cu tehnologie portabilă pe care mă hotărâsem s-o finanțez cu luni în urmă, mi-a explicat cele mai recente construcții. Firește, echipa înaintase mult în lipsa mea, dar trebuiau acoperite golurile și făcute îmbunătățiri, înainte să putem scoate aplicațiile pe piață. Orele s-au scurs, pe măsură ce eu m-am adâncit în detalii.

Când ne-am despărțit pentru prânz, mi-am făcut de lucru prin birou, un loc în care n-avusesem încă ocazia să mă instalez. Însă, pentru prima dată de la revenirea acasă, simțeam că asta îmi era cu adevărat menirea. În ciuda tuturor întâmplărilor care mă abătuseră de la drumul meu, eram mai pregătită ca niciodată să mă cufund iar în muncă și să fac o nouă încercare.

— Bucuroasă că te-ai întors?

M-am răsucit pe scaun și am găsit-o pe Alli sprijinită de rama ușii.

— Sunt, am recunoscut eu.

— Și noi suntem bucuroși că te-am recăpătat. Familia, la fel, bineînțeles. În seara asta, Catherine și Greg organizează o cină de bun venit în cinstea voastră.

— Drăguț din partea lor.

Alli și-a curbat buzele, în timp ce-și învârtea pe deget o șuviță din părul castaniu și drept.

— Ce-i? Arăți ca și cum ai vrea să-mi spui ceva.

— Ei bine, diseară o să fie un loc în plus la masă.

— Oh? Pentru cine?

Ea s-a trântit pe scaunul din cealaltă parte a mesei și a coborât vocea.

— Îl mai ții minte pe barmanul cel arătos de la club, ăla pe care l-ai trimis înapoi la Sophia cu băuturile ei îngrozitoare?

— Vag.

Trecerea timpului și chercheleala mea din seara respectivă făceau ca detaliile să fie puțin încețoșate. Totuși, îmi aminteam clar scurta apariție a Sophiei la petrecerea burlăcițelor organizată pentru mine.

— E noul iubit al Fionei.

Am ridicat din sprâncene.

— Uau! El?

— Am impresia că sunt împreună de ceva vreme, dar acum vrea să-l prezinte familiei.

— E un pas mare.

Având în vedere că nu-l cunoscusem personal sau măcar din auzite pe niciunul dintre prietenii Fionei, nu-mi puteam imagina cum avea să fie primit noul ei cavaler. Pe de-altă parte, familia ei nu fusese altfel decât primitoare și bună cu mine.

— Știu. Abia aștept să văd cum o să meargă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Am impresia că am ratat multe.

— Așa se întâmplă când pleci din țară săptămâni la rând și nu-ți citești e-mailurile.

— Pe bune! O să-mi trebuiască o lună ca să fac ordine în toate. Însă chiar și așa, va fi meritat.

Gândurile îmi zburdau printre nenumăratele amintiri pe care le împărtășisem cu Blake de-a lungul călătoriei. O parte din mine ar

li vrut să-i spună lui Alli despre discuțiile noastre legate de nașterea unui copil, dar nu eram pe deplin pregătită să-mi mărturisesc toate speranțele și temerile care înconjurau subiectul. Timpul avea să hotărască și, orice s-ar fi întâmplat, știam că ea urma să-mi fie alături la nevoie.

— Ai putea să-mi spui la prânz ce a fost mai important.

— Sigur.

Alli a început să se joace cu tivul bluzei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăăm, păi...

— Alli...

— Abia te-ai întors, nu vreau să te bombardez.

— Am venit la serviciu pregătită să fiu bombardată. Dă-i drumul!

Frumoșii ei ochi căprui s-au întunecat puțin.

— E vorba despre Max.

Am așteptat să continue.

— Și-a primit sentința... pentru agresiune.

— Oh!

Dădusem declarațiile cu luni în urmă și, ținând cont de toate cele petrecute de la momentul atacului încoace, îmi scosesem procesul din mine. Spusesem ce aveam de spus și nu mai puteam decât să sper că o să se facă dreptate.

— Deci ce-au hotărât?

— L-au găsit vinovat.

— Uau! Nu mi-am dat seama cât de bine o să fie să aud cuvintele astea.

Am fost cuprinsă de ușurare, însă liniștea s-a amestecat repede cu sutele de alte emoții pe care le legasem de Max și de ceea ce-mi făcuse. Furie și jenă pentru că foarte mulți oameni din lumile noastre știau în ce postură compromițătoare mă pusese. O cât se poate de mică asumare a vinovăției, pentru că Max avea de-a face cu justiția din cauza cooperării mele. Asta urma să-i schimbe viața

pentru totdeauna. Totuși, mi-am amintit că nu făcusem nimic pentru a-i stârni atacul. El mă drogase și mă prinsese singură. Dacă n-ar fi intervenit Blake, Max m-ar fi putut viola. Deși n-o făcuse, îl crezusem în stare.

— A primit doi ani și jumătate.

Am simțit un nod în gât și am închis ochii. Corpul meu a părut a reacționa la veste înainte ca mintea să apuce s-o înțeleagă pe de-a-ntregul. A trecut un minut înainte să-mi regăsesc glasul.

— E jumătate din sentința maximă posibilă.

— Știu, a zis încet Alli.

Dând lent din cap, mi-am îndreptat hârtiile de pe masă, care erau deja ordonate cu grijă.

— Ei bine, asta-i justiția!

— Măcar o să-l închidă. Chiar dacă nu pentru atâta vreme cât ar fi meritat.

Max urma să-și piardă libertatea, fie și pentru puțin timp. Aș fi vrut să sărbătoresc acea mică victorie, însă ceva din mine nu putea crede că avea să fie suficient pentru a compensa ceea ce-mi făcuse.

Blake

— Oh, ce dor mi-a fost de voi!

Mama a bătut din palme și s-a apropiat pentru o îmbrățișare. M-am aplecat ca să-i pot cuprinde trupul mai scund. Ai fi zis că tocmai mă întorsesem acasă de la război, însă n-aș fi putut niciodată s-o blamez pentru că iubea prea mult. Așa-i era firea, iar când și-a îndreptat atenția către Erica, i-am fost cu atât mai recunoscător. Cele două femei s-au legănat un pic dintr-o parte în alta, moment în care mi-a pierit orice regret aș mai fi avut cu privire la faptul că ne cumpărasem casa în care urma să locuim pentru totdeauna la doar câteva clădiri distanță de a părinților mei.

Erica merita o familie și nu puteam cere una mai bună decât a mea. Nu-mi apreciasem mereu rudele, dar, cu Erica în viața mea, lucrul ăsta se schimba rapid.

Mama se uita când la unul, când la celălalt, măsurându-ne din cap până în picioare.

— Erica, niciodată nu te-am văzut arătând mai bine. Zău! Toate călătoriile alea trebuie să-ți fi priit.

Erica și-a ridicat ochii spre mine.

— Cred că da.

Mama a zâmbit, iar ochii i s-au încrețit pe la colțuri. Era o femeie atrăgătoare, plină de un soi de energie molipsitoare, cu atât mai mult când îl avea pe tata prin preajmă. El a venit lângă noi, îmbrăcat cu șorțul lui preferat. De când se pensionase, purta cu mândrie titlul de bucătar al familiei. Altădată, mă uitam la părinții mei și consideram de la sine înțeleasă dezinvoltura cuplului lor. Acum vedeam în ei o versiune familiară a perechii pe care o formam eu și Erica. Vedeam veșnicia împreună cu o femeie alături de care voiam să îmbătrânesc.

Tata m-a bătut pe mână și a îmbrățișat-o pe Erica.

— Ce mai fac porumbeii?

— Ne merge grozav, tată.

El a făcut semn cu capul înspre sufragerie, acolo unde sora mea, Fiona, ședea alături de un bărbat necunoscut.

— V-ați întors la șauc ca să-l cunoașteți pe noul venit.

— Ah! Da, trebuie să faceți cunoștință cu Parker!

O secundă mai târziu, Catherine ne trăgea în cameră și ni-l prezenta pe aparentul oaspete de onoare. Acesta s-a ridicat în picioare.

— Blake, îmi face plăcere să te cunosc.

— Asemenea.

Ne-am strâns mâinile, iar Erica și cu mine am luat loc în fața cuplului. L-am cântărit din ochi pe bărbatul care-și ținea brațul întins pe spătarul scaunului surorii mele. Parker părea cam de vârsta mea, poate puțin mai tânăr. Păr blond-închis, tuns elegant. Era îmbrăcat

lejer, cu o pereche de blugi și o cămașă. Nu arăta deosebit de luxos, dar lăsa impresia că investise timpul convenit în înfățișarea lui.

Degetele lui și ale Fionei s-au împletit ușor în timp ce mama servea celebra ruladă din carne tocată a tatei. M-ar fi entuziasmat mai mult mâncarea gătită în casă și schimbul de noutăți cu toți ceilalți, dacă nu m-aș fi trezit că atenția îmi era atrasă de Parker. Acesta s-a întors și i-a șoptit ceva la ureche Fionei. Ea a zâmbit larg și s-a aplecat spre atingerea lui. Mi-am dres zgomotos vocea, întrerupându-le momentul.

— Deci cum v-ați cunoscut?

Fiona a făcut ochii mari. Rostisem întrebarea cu mai puțină finețe decât intenționasem, dar eram nerăbdător să aflu mai multe despre străinul acela care însemna atât de mult pentru ea, încât să-l prezinte familiei. În plus, speram să-l fac să n-o mai giugiulească la masă.

— Ăăm... a început sora mea.

— Ne-am cunoscut la petrecerea burlăcițelor organizată pentru soția ta, a răspuns Parker, fără să-și ia ochii de la Fiona.

— Nu mai spune!

Nu mă iritase ideea ca Erica să iasă în oraș îmbrăcată cu rochia foarte strâmtă și foarte scurtă pe care o purtase în seara aia, dar, ca un naiv, nu luasem cu adevărat în calcul eventualitatea ca Fiona să fie abordată. Am strâns din dinți, un reflex la nedoritul gând că Parker, sau oricine altcineva, ar fi pipăit-o după ce ea băuse.

— El servea la bar și mi-a luat numărul de telefon înainte să plecăm, a continuat Fiona, pe un ton dulce și vesel.

M-am mai relaxat puțin, căci cuvintele ei îndreptaseră imaginea născocită de mintea mea. Fiona îmi era în primul rând soră, dar și un bun partener de afaceri, mereu atentă și fără cusur atunci când se ocupa de proprietățile mele. Nu mă obișnuisem s-o văd distrată și, cu toate că o protejasem mereu, ca un frate mai mare, nu-mi dăduse deseori ocazia s-o fac. Poate pentru că fratele nostru, Heath, ceruse multă atenție o vreme îndelungată. Acum, noul ei amarez stătea

chiar în fața mea, nici pe departe atât de stingher pe cât l-aș fi vrut, având în vedere că, foarte probabil, și-o trăgea cu sora mea.

— Așadar cu asta te ocupi? Servești la bar?

Nu fusesem niciodată un elitist, dar, din nu știu ce motiv, nu putusem să rezist ispitei de a-i da peste nas.

— Blake...

Fiona și-a coborât vocea.

— Sunt student, a continuat Parker, fixându-mă cu o privire netulburată. Servesc la bar ca s-o scot la capăt cu banii. Părinții mei nu mă țin la școală, așa că-mi plătesc singur studiile.

Atunci a intervenit tata.

— E foarte lăudabil, Parker. Nimic nu-i la fel ca succesul dobândit prin forțe proprii. Nici noi nu suntem străini de munca grea, nu-i așa, Blake?

— Eu precis nu sunt, am răspuns. Bineînțeles, nu pot vorbi în numele lui Heath.

Fratele meu a zâmbit și a făcut un gest jignitor pe care, din ferire, mama noastră nu l-a observat. Am chicotit și, pentru moment, tensiunea s-a risipit. Tata se făcuse înțeleș. Averea mea ne schimbă situația, însă proveneam dintr-o familie de muncitori. Poate că aveam să-i acord lui Parker prezumția de nevinovăție, dar nu înainte de a ști mai multe despre el.

— Erica, vrei să ne spui despre noul proiect la care lucrați? a întrebat mama. Greg și cu mine tot vrem să aflăm detalii.

Părea că eu eram singurul interesat să-l iau la întrebări pe tipul cel nou, așa că le-am lăsat pe Erica și Alli să preia frâiele discuției și să vorbească despre munca lor.

Pe măsură ce masa înainta, Parker continua să discute cu părinții mei și cu ceilalți. Dacă fusese descumpănit de interogatoriul meu, nu dădea niciun semn. Lângă mine, Erica abia dacă se atinge de mâncare. Furculița i se târa printre cartofii din farfurie.

— Te simți bine, scumpo?

Ea și-a ridicat privirea spre mine și a schițat un surâs.

— N-am nimic. Cred că sunt doar epuizată. A fost o primă zi lungă.

Vorbele ei mi-au amintit de propria oboseală. Începuserăm în forță de îndată ce ne întorseserăm, lucru pe care deja îl regretam.

— Vrei să mergi să te odihnești?

Cu ochii închiși, Erica a răsuflat greu.

— Cred că da. Îmi pare rău, Greg. Cina a fost uimitoare. Pot să iau niște mâncare cu mine?

Mama s-a ridicat de pe scaun.

— Sigur că da! Lasă-mă să-ți pregătesc o porție!

Erica a dat să plece, iar eu m-am ridicat odată cu ea.

— O să te conduc până acasă, am spus.

— Nu trebuie.

I-am așezat o șuviță de păr după ureche, atingându-i ușor obrazul cu dosul degetelor.

— M-aș simți mai bine dacă aș face-o.

Ea și-a așezat o mână pe pieptul meu și mi-a zâmbit.

— Sunt bine. Bucură-te de timpul petrecut cu familia ta. Ne vedem când te întorci. Nu trebuie să te grăbești.

I-am acoperit mâna cu a mea, trecându-mi buricele degetelor peste verigheta cu diamante de pe inelarul ei. Fir-ar să fie, n-o văzusem toată ziua, iar faptul că în seara aceea o împărțisem cu familia mea nu compensa asta. Devenisem dependent de a o avea numai pentru mine. Cât de mult îmi neglijasem serviciul de-o lună încoace, de-a lungul zilei cochetasem de câteva ori cu ideea de a pleca din nou împreună cu ea, imediat ce aveam să putem.

M-am potolit.

— Bine, dar să mă suni dacă ai nevoie de ceva.

— O să-mi fie bine.

Mi-a mângâiat buzele cu un sărut și ne-a părăsit. Noi am terminat de mâncat și, în timp ce părinții mei erau ocupați cu împachetatul resturilor, Heath, Parker și cu mine am zăbovit în jurul mesei.

— Deci cum îți merge ca om însurat? m-a întrebat Heath, lăsându-se mult pe spătarul scaunului.

— Foarte bine.

M-am întins către berea mea și am înclinat sticla, ducând-o la buze. Ultima lună cuprinsese unele dintre cele mai frumoase zile ale vieții mele și eram nerăbdător să trăiesc multe altele.

— Mie tot nu-mi vine dracului să cred că te-ai căsătorit!

Am ridicat o mână, studiind verigheta subțire de platină pe care o alesesem.

— Să crezi!

Parker și-a dres vocea.

— Dar cu tine care-i treaba, Heath? Tu și Alli vă gândiți să vă puneți pirostriile?

Fratele meu a ridicat din sprâncene și a râs scurt.

— Nu sunt sigur că te privește deocamdată.

Parker a ridicat din umeri.

— Eram doar curios. Sunt nou pe aici. Vreau să zic, când găsești persoana potrivită...

S-a uitat pe lângă noi, către locul din living în care Alli și Fiona stăteau jos și sporovăiau. Eu m-am îndreptat pe scaun, iar mușchii mi-au tresărit sub mâneci, pregătindu-se să-i tragă lui Parker un pumn din care să se mai trezească peste o săptămână.

— Te vezi cu sora mea de numai o lună!

El a luat o gură de bere.

— Ne apropiem mai mult de trei, dar cine ține socoteala?

Heath a scuturat din cap, râzând.

— Pe asta n-o poți contrazice, Blake. Tu i-ai pus Ericăi inelul în deget după doar câteva luni.

— Ea e altfel, am bombănit.

Parker a săltat o sprânceană.

— Cum așa?

— Una la mână, ea n-are niciun frate mai mare, am zis eu, cu o amenințare inconfundabilă în voce.

El și-a ținut buzele, dând din cap.

— Corect. Vrei să mă supui la niște încercări? Extrase de cont sau ceva?

Am zâmbit. Habar n-avea, dar, peste câteva ore, urma să știu mai multe despre viața lui decât orice angajator. Extrasele de cont aveau să fie cele mai mărunte dintre descoperirile mele. Am scuturat din cap.

— Nu-i nevoie. În caz că o să am o problemă cu tine, o să-ți dai seama. Între timp, să te porți bine cu Fiona. *Foarte* bine. Dacă o să-i frângi inima, ea probabil că n-o să-i spună niciunuia dintre noi, dar eu o să-mi fac un scop din a afla.

— Și ce te face să crezi că o să-i frâng inima?

— Faptul că înhați numerele de telefon ale fetelor prin cluburile de noapte nu e o recomandare grozavă.

Parker s-a sprijinit relaxat de spătarul scaunului.

— De ce am impresia că, în ceea ce te privește, o să fiu vinovat până la proba contrarie?

Nonșalanța lui îmi amintea mult prea mult de a mea. Nu știam dacă-mi plăcea asta la el sau dacă Fiona ar fi trebuit să fugă naibii mâncând pământul. Oricum, intenționam să fac rost, fără întârziere, de orice fărâmă de informație pe care o puteam găsi despre el.

— Desertul, băieți! a strigat mama din bucătărie.

— Slavă Domnului! a murmurat Heath.

Am zâmbit în sinea mea, prea conștient de nepăsarea lui față de conflicte în general. El era iubitorul de distracție. Avea să aibă mai mult noroc descosându-l pe Parker la un pahar de băutură și o partidă de biliard. Din nefericire, probabil că Parker urma să scoată mai multe de la Heath și să plece de acolo cu un aliat, pentru ca apoi eu să am două țeste de crăpat. Asta mi-era viața de frate mai mare și ajunseseam s-o accept.

La desert, am răspuns unei rafale de întrebări despre călătorie, venite din partea lui Alli, și am profitat de prima ocazie ca să mă scuz și să plec. Cerul se întunecase. Erica probabil că dormea, dar nu

voiam să lipsesc de lângă ea mai mult decât eram nevoit. În ultima lună ne petrecuserăm aproape fiecare minut împreună și pe cât de mult tânjiseam înainte după prezența ei, acum eram de-a dreptul dependent.

M-am furișat în dormitorul nostru. Veioza de pe noptieră arunca o lumină caldă peste trăsăturile ei, cufundate într-un somn liniștit. Mama avea dreptate. Erica arăta mai bine, de o mie de ori mai bine decât la plecare. Niciodată nu păruse a da mare importanță frumuseții ei, însă asta nu i-o știrbea cu nimic. Îmi tăia răsuflarea. În asemenea momente simple, când nu purta altceva decât unul dintre tricourile mele, era o zeiță, creată numai pentru mine. Pieptul i se mișca în ritmul respirației constante. Aș fi vrut s-o ating, s-o sufoc cu sărutări și s-o fac a mea.

În schimb, am stins lumina și am ieșit fără niciun zgomot din cameră.

Capitolul 4

Erica

Îmi împungeam cu furculița ouăle și pâine prăjită, la fel de extenuată ca seara trecută. Aș fi vrut să dau vina pe diferența de fus orar pentru somnul meu agitat, dar toată ziua precedentă în mintea mea fusese o harababură care, probabil, continuase și pe timpul nopții.

Aș fi vrut să vorbesc cu Blake despre sentința primită de Max, însă o parte din mine încă se împăca ea însăși cu asta. Ținând cont de banii și influența din spatele familiei Pope, ar fi trebuit să mă simt recunoscătoare că el urma să stea câtuși de puțin închis. Bărbații asemenea lui se alegeau, de obicei, cu pedepse ușoare după ce siluiau fete drăguțe. Marc nu se deosebise cu nimic. Un tânăr privilegiat, care ocolise ani de zile consecințele.

Max crescuse și el în lux, susținut de o familie incredibil de prosperă. Acum avea să-și petreacă fiecare zi în spatele gratiilor, în tovărășia infractorilor. Oare, în răstimpul ăsta, ura lui pentru Blake

și pentru mine urma doar să se amplifice? Sau era cu puțință ca el să se schimbe în bine? Toate astea îmi depășeau puterea de înțelegere.

Blake stătea tăcut în fața cafetierei, cu cana în mână, așteptând ca recipientul să se umple.

— Suntem nerăbdător, nu-i așa?

El a scos un sunet de neînțeles și a început să-și maseze fruntea.

— Ai stat treaz până târziu?

— Până mai târziu decât mă așteptam.

Nevrând să mai aștepte, și-a umplut cana, apoi a pus recipientul la loc în aparat, scoțând un sfârâit.

— Ai stat de vorbă cu Heath?

Blake s-a întors către mine, cu ochii obosiți.

— Nu, altceva.

— Cum ți s-a părut Parker? L-ai luat la întrebări, nu glumă!

El a oftat, după care și-a lăsat o mână să alunece prin părul ciufulit.

— Da, nu știu. Cred că are el ceva care mă calcă pe nervi. Dar la verificări a ieșit bine.

M-am încruntat.

— Ce vrei să zici?

Până să apuce să-mi răspundă, o bătaie zgomotoasă în ușă m-a făcut să tresar.

— Deschid eu.

Blake și-a lăsat jos cana și s-a îndreptat către intrare. Dincolo de prag stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum maro.

— Blake Landon?

Blake stătea în fața străinului cu picioarele depărtate și cu o atitudine defensivă. •

— Eu sunt. Tu cine dracu' ești?

Bărbatul a mijit ochii la soțul meu, iar în stomac mi s-a iscat un vârtej de emoții. Câteodată, impertinența lui Blake nu avea limite.

— Sunt agent Evans. Vin din partea FBI.

Și-a deschis dintr-o mișcare portofelul, arătându-și legitimația.

— Pot intra?

— Nu, dar poți să-mi zici pentru ce pana mea ești aici.

— Blake! am șuierat eu.

El m-a ignorat, continuând să-l înfrunte pe bărbat din priviri, așa cum făcea foarte des cu oamenii care nu-i plăceau.

— Am venit să discutăm despre foarte curioasele rezultate ale alegerilor pentru postul de guvernator al statului Massachusetts.

— Ce treabă are FBI-ul cu asta?

Detectivul a făcut o pauză, iar buzele i s-au întins într-un surâs încordat.

— Când rezultatele indică o intervenție asupra mecanismelor de vot, devine treaba FBI-ului. V-am fi recunoscători pentru cooperare.

Maxilarul lui Blake s-a încleștat, ceea ce a dus la un zvâcnet al mușchilor. S-a încruntat pentru o clipă, moment în care inima mi s-a prăbușit în stomac, amenințând puținul mic dejun pe care reușisem să-l înghit în dimineața aceea.

Bărbatul se uita când la mine, când la soțul meu.

— Vă deranjează dacă intru?

Blake n-a răspuns, totuși s-a îndepărtat suficient de ușă, încât agentul să poată intra. Evans părea să aibă puțin peste patruzeci de ani. Era mai înalt decât mine, dar scund în comparație cu Blake. Ochii i s-au îngustat cu agerime, pe măsură ce ne cerceta casa încă nedecorată.

— Să vă aduc o cafea?

Îmi răsuceam degetele, incapabilă să ascund neliniștea pe care mi-o trezea prezența lui. Coruperea votului? În ce naiba se mai băgase Daniel de data asta? Evans mi-a adresat un zâmbet care nu m-a liniștit mai deloc.

— Ar fi grozav. Sunteți Erica Hathaway?

— Erica Landon, l-a corectat Blake. E soția mea.

— Corect. Felicitări!

— Putem s-o scurtăm cu rahaturile? De ce ești aici?

Evans și-a băgat cu nonșalanță mâinile în buzunare.

— Există vreun motiv pentru care sunteți atât de agresiv, domnule Landon? Mă aflu aici pur și simplu pentru a pune întrebări.

— N-am avut parte de întâlniri copleșitor de plăcute cu FBI-ul.

— Sunt la curent.

Tonul lui Evans era scăzut și încărcat de subînțelesuri. Blake și-a lăsat capul într-o parte.

— Chiar așa?

— Altfel n-aș fi aici și cred că știți asta.

Blake a oftat.

— Uite ce s-a ales de secretizatul cazierului!

— Vi s-a dus vestea.

— Eu nu știu decât că ești în casa mea și încă nu mi-ai dat un motiv întemeiat pentru asta.

— Vă deranjează dacă mă așez?

Din nou, Blake nu i-a răspuns, iar Evans s-a îndreptat către canapea. Eu i-am adus cafea și m-am așezat pe marginea scaunului de alături. Bărbatul a sorbit din ceașcă, după care s-a uitat spre mine.

— Înțeleg că tocmai v-ați întors din luna de miere. Presupun că sunteți la curent cu rezultatul alegerilor.

— Fitzgerald a câștigat... detașat, am răspuns eu.

— E adevărat.

— Ce-i așa de curios la rezultat? am întrebat.

— Păi... când mai erau câteva ore până la închiderea secțiilor de votare, el era în urmă.

— Nu-i ceva teribil de neobișnuit, a zis Blake.

— Ba este, atunci când voturile obținute de el în câteva circumscripții exced numărul de alegători înregistrați în acele zone și înclină balanța în favoarea lui.

— De ce să fi făcut asta?

Cuvintele mi-au ieșit pe negândite, căci uimirea îmi anulase orice filtru pe care ar fi trebuit să-l am în preajma acelui om care, în mod evident, nu venise pentru a-și face prieteni. Evans și-a întors către mine privirea împietrită cu care îl fixa pe Blake, încălzind-o ușor.

— Asta încercăm să aflăm. Un lucru e clar: dacă Fitzgerald se află în spatele poveștii, atunci cu siguranță a fost ajutat. De un expert.

Și-a ridicat ochii către Blake, căutătura lui transmițând ceva ce poate că numai ei doi știau. Nu încăpea îndoială că avea legătură cu zvonurile despre trecutul de hacker al soțului meu. Cu ani în urmă, Blake avusese necazuri din pricina asta. Dar de ce să fi venit Evans la el cu problema alegerilor? Oare credea că Blake îl ajutase pe Daniel să fraudeze votul?

Stomacul a început să mi se frământa. Am apucat strâns în mâini marginea pernei de pe canapea, în vreme ce fața mi se golea de sânge.

— Sunteți ok, doamnă Landon? N-arătați prea bine.

M-am ridicat slăbită.

— N-am nimic.

— Ar trebui să pleci.

Blake a făcut un pas rapid către Evans. Acesta s-a ridicat ca la un semn.

— Sigur. Dar dumneavoastră o să veniți cu mine. Doamnă Landon, dumneavoastră la fel.

— Pe dracu'! Poți să n-o amesteci și pe ea în treaba asta! a replicat Blake, cu ochii clocotind de furie.

Evans a pornit înspre el.

— Domnule Landon, sunteți suspectat că ați fi falsificat votul pentru postul de guvernator, astfel încât să întoarceți rezultatul în favoarea tatălui înstrăinat al soției dumneavoastră. Avem întrebări și v-am fi recunoscători dacă ați coopera.

Oh, Dumnezeule, nu! Nu puteam să respir. Fierea mi se ridica în gât. Nu se întâmpla așa ceva! Era imposibil să se întâmple așa ceva...

— Pe ce temei?

— Aveți un motiv. Aveți resursele necesare pentru a reuși. Și în ultimul rând, dar categoric nu cel mai puțin important, aveți abilitatea de a o face.

Blake și-a încrucișat brațele la piept.

— O să-ți trebuiască mai mult de atât ca să mă salți.

— Și sunt șanse să găsim. Avem un mandat de perchezitie pentru biroul dumneavoastră din centru. În dimineața asta vă va fi confiscată toată aparatura.

— Ce na...

Blake a făcut un pas amenințător în direcția agentului. Evans și-a dus mâna sub sacou, acolo unde își ținea în toc arma de foc. Eu m-am mișcat repede, așezându-mă între cei doi.

— Blake, te rog! Hai doar să mergem și să vorbim cu ei, ca să lămurim situația!

Mi-am așezat o mână pe pieptul lui. Inima îi bubuia sub atingerea mea. Iar trupul lui radia o energie intensă. Evans ne-a ocolit și s-a dus la ușă.

— Haideți să procedăm așa cum e mai ușor! Sunt numai niște întrebări. Să mergem!

Erica

Am așteptat multă vreme în camera pentru interogatorii, cu privirea ațintită în jos, spre metalul rece și lustruit al mesei. Și pe mine mă cuprinsese răceala. Din vârful degetelor de la mâini și până în tălpi, însă nu asta era motivul pentru care mă simțeam atât de amorțită. Panica de la început se risipise pe drumul spre oraș, iar acum peste gândurile mele se așternuse o ceață care făcea ca totul să pară lent, ireal. Cum se putea întâmpla una ca asta?

O senzație de greață se stârnea în mine. Dacă federalii aveau să-l asocieze pe Blake cu fraudarea alegerilor... Nu puteam nici măcar să concep. Nu mai era vorba de o ciocnire ușoară cu legea, ca atunci când îl bătuse măr pe Max. Soțul meu risca să înfrunte ani serioși în spatele gratiilor, pentru ceva ce nu făcuse. Capul mi-a căzut în mâini.

Ușa s-a deschis și prin ea a intrat detectivul Carmody, un om al cărui chip mi-aș fi dorit să nu-l cunosc. A închis ușa, lăsând în spatele lui biroul zgomotos de afară. Nu era un bărbat izbitor de frumos, dar nici urât. Avea privirea obosită. Și-a așezat trupul subțire pe scaunul din fața mea.

— Erica. Ne întâlnim din nou.

Prima dată când vorbiserăm, mă întrebasese despre moartea lui Mark. Cazul cu pricina fusese închis, însă Carmody aflase printre primii faptul că eram fiica ilegitimă a lui Daniel, o informație pe care, la vremea respectivă, nu i-o oferisem de bunăvoie. Deja avea mult mai multe date despre mine decât aș fi vrut.

— Știi de ce suntem aici?

— Blake nu e vinovat.

În timp ce rosteam cuvintele, îmi doream să fie adevărate. Îl cunoșteam pe Blake. Nu mi-ar fi făcut așa ceva. Carmody mi-a răspuns cu un zâmbet aproape înțelegător.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu. N-ar face niciodată un gest care să mă rănească, iar distrugerea șanselor de câștig ale lui Daniel m-ar fi rănit.

— După criteriul ăsta, asigurarea victoriei lui Daniel în alegeri ar fi fost un serviciu pentru tine.

— Votul a fost evident fraudat. Cum poate asta să servească pe cineva?

Carmody s-a lăsat pe spătarul scaunului și a făcut o pauză.

— Cât de bine îți cunoști soțul, Erica?

— Mult mai bine decât dumneavoastră.

Bărbatul a dat din cap, în semn de încuviințare, păstrând pe buze umbra unui surâs.

— Are și el un trecut, să știi.

— Vreți să spuneți că l-ați luat la ochi din cauza unui lucru pe care l-a făcut când era copil?

Detectivul s-a aplecat spre mine.

— Landon ți-a vorbit vreodată despre accesarea ilegală a unor informații?

N-am apucat să-i spun să-și bage întrebarea undeva, căci un bărbat de vârstă mijlocie a împins ușa și a intrat cu pași mari în cameră. Părul lui aproape negru era întins elegant spre spate și se potrivea cu costumul simplu, de aceeași culoare. Avea pielea albă, aproape translucidă, într-un contrast puternic cu părul și hainele. Mi-a aruncat o privire senină, după care și-a îndreptat atenția către Carmody.

— Sunt Dean Gove, avocatul lui Blake. Ar fi trebuit să aștepti sosirea mea înainte s-o interoghezi.

— Stăteam și noi de vorbă, a răspuns detectivul, pe un ton sec. S-a ridicat în picioare.

— Sunt detectivul Carmody.

Cei doi și-au strâns mâinile. Gove s-a încruntat.

— Ești de la poliția din Boston? Am înțeles că asta e o chestiune de care se ocupă FBI-ul.

— Se pare că există câteva semne de întrebare cu privire la jurisdicție. E clar că au fost încălcate niște legi ale statului, așa că, pentru moment, căutăm cu toții răspunsuri.

S-a zis cu frontul unit! Nu puteam decât să sper că orice fisură între departamentul lui și al lui Evans urma să lucreze în favoarea noastră.

Fără să se mai deranjeze cu prezentările, dincolo de o scurtă înclinare a capului, Gove s-a așezat lângă mine, a scos un carnețel și un stilou cu aer scump.

— În regulă. Spune-ne de ce suntem aici.

Carmody a rămas atent la mine.

— Să începem cu campania lui Daniel Fitzgerald. Șeful lui de campanie mi-a confirmat că ai fost implicată, cu intermitențe, de-a lungul ultimelor câteva luni. E corect?

Greața a năvălit iar asupra mea. Naiba să-l ia pe Daniel!

— Da, e adevărat.

— Poți elabora?

— Îmi conduceam propria afacere, abia lansată, așa că n-am prea avut timp să-mi investesc toate eforturile în campania lui, atunci când mi-a cerut-o. Am fost de acord ca, la nevoie, să ofer consultanță echipei lui de marketing, astfel încât să-și crească sfera de influență socială.

— Până anul acesta nu vă știați, corect?

Am închis o clipă ochii.

— Da.

— De ce ai luat parte la campania lui, dacă abia îl cunoșteai?

Bună întrebare. Și Blake ar fi vrut să afle răspunsul.

— E tatăl meu. Când am descoperit asta, am vrut să-l ajut.

Detectivul și-a coborât ochii spre notițele lui, mâzgălind ceva.

— Ok. Deci l-ai ajutat cu marketingul. Altceva?

— Nu.

— Dar Blake? El are și mai multe resurse decât tine. A fost implicat?

I-am azvârlit o privire obosită. Știam ce făcea și mă dezgusta.

— N-a fost deloc implicat. Ar fi vrut să nu fiu nici măcar eu implicată.

Carmody a ridicat o sprânceană.

— Zău! De ce?

Gove și-a dres vocea.

— Cred că ne îndepărtăm de la subiect. Hai să rămânem la fapte! Sentimentele domnului Landon cu privire la implicarea ei în campanie n-au nicio legătură cu întâlnirea noastră.

— Nu sunt sigur în privința asta.

— Atunci poți să le discuți cu el. Erica, nu trebuie să răspunzi la întrebare. Treceți mai departe, domnule detectiv.

Carmody a mai mâzgălit ceva în carnețelul lui.

— Ai luat parte la munca de campanie până în ziua alegerilor?

— Tocmai m-am întors din luna de miere. Am fost plecați din țară timp de o lună, așa că nu.

— Dar Blake? El la ce a lucrat?

„La nimic“ era răspunsul care-mi stătea pe limbă. N-ar fi făcut asta. Nu mi-ar fi făcut mie una ca asta.

— La nimic, din câte știu eu. Am convenit să ne deconectăm și să ne reluăm treaba la întoarcerea acasă.

— Ești convinsă?

Eram convinsă? *Nu.*

— Sunt convinsă, am mințit eu. Am fost împreună douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dacă ar fi lucrat la ceva, aș fi aflat.

Carmody s-a uitat fix la mine. Ochii lui aveau o culoare ciudată. Un albastru-întunecat, amestecat cu chihlimbărie în jurul irisurilor. Inima a început să-mi bată mai repede. Nu știam ce puteau să însemne toate astea, dar, cel puțin din punctul de vedere al FBI-ului, trădau vinovăția lui Blake. Ceva din mine îmi spunea că detectivul îmi intuise minciuna. Însă aș fi fost în stare să mint toată ziua de dragul lui Blake, dacă asta l-ar fi ferit de rele. În clipa aceea aș fi făcut orice pentru el.

— Când ai vorbit ultima oară cu tatăl tău?

— Acum vreo două luni.

— Există vreun motiv pentru întreruperea comunicării?

Am lăsat să-mi scape un oftat greu. Niciodată nu-mi fusese ușor să discut cu autoritățile despre relația dintre mine și Daniel, după ce făcuse el. Situația de față nu se deosebea cu nimic.

— El n-a vrut să mă mai vadă.

— De ce?

Am închis ochii, amintindu-mi ultimul nostru schimb de replici.

Tu ești fiica mea. Singurul meu copil. Te iubesc, dar e timpul să plec.

Mi se rupsesse suflătorul când rostise cuvintele. Aceeași durere goală mă ardea și acum, așa cum o făcuse atunci. O durere pe care o ținusem în adâncul meu, considerând că nu merită oxigen. Însă tot ce era legat de respingerea lui continua să mă rănească.

— După ce am fost împușcată... s-a gândit că ar fi mai bine dacă ar păstra distanța.

— El a tras în bărbatul care a încercat să te omoare.

Am dat din cap.

— Știu.

— Asta cum te face să te simți?

Gove și-a dres vocea.

— Asta-i tot ce ai, Carmody? N-am venit aici ca să discutăm despre sentimentele Ericăi vizavi de tatăl ei.

Detectivul s-a întors în sfârșit, pentru a-l lua în seamă pe Gove.

— Mie mi se pare relevant.

— Poate că ar fi, dacă ai avea vreo dovadă împotriva clienților mei, ceea ce, în mod evident, nu ai.

Avocatul și-a pus deoparte carnetul și s-a ridicat în picioare.

— Unde e domnul Landon acum?

— Stă de vorbă cu agentul Evans.

Privindu-l cu furie pe Carmody, avocatul și-a îndreptat degetul arătător către el.

— Dacă asta a fost o șmecherie, ca să-l prinzi singur cu FBI-ul, o să-ți pun pielea pe băț.

Carmody a tresărit.

— Eu nu lucrez cu Evans.

Gove a înjurat în barbă.

— Ce circul dracului! Condu-mă la Landon și hai să ne mișcăm! Detectivul și-a încleștat fălcile mângâindu-și barba nerasă de pe obraz.

— Bine. Tu ești liberă să pleci, Erica.

M-am ridicat, la fel de amorțită cum fusesem cu câteva minute în urmă. Ceața nu făcuse decât să se îndesească. Mă scufundam sub greutatea tuturor celor spuse. Gove m-a prins de cot și m-a ghidat afară din încăpere, pe câteva coridoare, până când am ajuns în aglomerata sală de așteptare a secție de poliție.

— Pot să aștept aici, am spus.

— Ar trebui să mergi acasă. Soțul tău m-a anunțat că o să te ia Clay cu mașina. O să-l aduc eu pe Blake, imediat ce terminăm aici.

Mi-am aruncat ochii pe lângă el, ca și cum ar fi urmat să-l văd pe Blake dintr-o clipă în alta. Nu voiam să stau acolo, dar nici să-l las singur nu voiam.

— Prefer să aștept.

Privirea lui Gove s-a înmuiat.

— Ar putea să dureze ceva timp, Erica. El vrea să te duci acasă.

Inima mi s-a fărâmat.

— Și tu ascuți de ordinele lui, hm?

El a râs încet.

— Având în vedere cu cât mă plătește, ai absolută dreptate.

— O să fie un preț mic, dacă o să reușești să-l scoți din încurcătura asta.

— E motivul pentru care mă aflu aici. Nu-ți face griji, bine? Ne ocupăm noi.

A făcut semn cu capul înspre ușile care se deschideau și se închideau automat în fața mea, lăsând să pătrundă valuri de aer rece în hol.

— Bine, dar te rog să-l pui să mă sune cât poate de repede.

— O să-i transmit mesajul. N-o să rămânem aici nici măcar un minut mai mult decât e necesar. Dar trebuie să mă întorc acolo, înainte să încerce ăștia vreun truc cu el.

M-am îndreptat în silă către uși. Am zărit Escalade-ul negru parcat în capătul străzii. Clay urma să mă ducă acasă, unde să aștept și să mă frământ. Îmi doream mai multe răspunsuri decât aveam și urma să mai aflu ceva abia când aveau să-l lase pe Blake să plece.

Mi-am scos telefonul, am deschis lista de contacte și am selectat numărul lui Daniel. Nu mai vorbiserăm de o veșnicie, dar poate că el reușea să facă puțină lumină în toată harababura. După câteva secunde, mobilul a încetat să sune și a trecut la căsuța vocală. Am închis și am trimis un SMS scurt, sperând cumva că Daniel mă va ajuta să mă apropiu de adevăr.

E: Trebuie să vorbim. Te rog sună-mă.

N-aș fi fost surprinsă dacă, după tot ce mai făcuse, Daniel aranjase ca voturile să încline în favoarea lui. Îl credeam în stare de orice, având în vedere că pierderea fiului vitreg îi atrăsese cândva simpatia alegătorilor, un avantaj de care fusese perfect conștient atunci când pusese un preț pe capul lui Mark.

Dar dacă Daniel nu trucase alegerile... atunci cine? Poliția clar credea că-și prinsese vinovatul.

Câteva clipe mai târziu, telefonul mi-a anunțat primirea unui mesaj.

D: Nu suna. Nu da mesaje. Stai departe de toate astea.

Am șoptit o înjurătură. Îmi văzuse apelul și-l ignorase. Nenorocitul!

E: FBI-ul vorbește cu Blake. Am nevoie de răspunsuri.

Când am văzut că nu reacționează, m-a cuprins un adevărat sentiment de deznădejde. Brusc îmi doream, mai mult decât orice, ca Blake să mă asigure că o s-o scoatem la capăt, însă el era în centrul evenimentelor și habar n-aveam cât urmau să-l rețină.

Pornisem către Clay, când mi-am auzit numele. Vocea masculină care îl rostise avea ceva ce-mi dădea fiori pe șira spinării. M-am întors și inima mi s-a oprit în loc.

Stăteam față în față, la doar câțiva centimetri distanță unul de altul. Nu metri, așa cum prevedea ordinul de restricție impus după ce mă atacase. Văzut așa de aproape, Max părea tras la față. Părul lui blond, de obicei tuns cu grijă, era acum neîngrijit și o barbă țepoasă îi acoperea maxilarele. El, care avusese mereu un aer sănătos, arăta acum mai istovit decât îl văzusem vreodată.

Un scârbos amestec de panică și repulsie s-a împrăștiat în mine. Ce căuta Max acolo? Întrebarea mi s-a oprit în gât, dar nu mi-a trecut printre buze. Am înghițit în sec și am făcut un pas șovăitor înapoi.

— Tu trebuia să fii...

— Judecătorul mi-a acordat un răgaz ca să-mi pun afacerile în ordine. Azi sunt citat în fața instanței.

A scuturat din cap, iar buzele i s-au întins într-un surâs amar.

— Îți poți imagina, Erica? Să vezi cum ți se scurg, unul câte unul, ultimele minute de libertate?

Am simțit un val de adrenalină. Eram în public, dar asta nu mă făcea să mă simt mai în siguranță. Buzele îmi tremurau, în timp ce căutam să-mi recapăt gasul.

— Am un ordin de restricție. Nu poți sta aici, am insistat eu, rugându-mă ca el să se întoarcă și să plece.

Max a făcut un pas către mine, redobândind distanța inițială dintre noi.

— Curând n-o să mai conteze.

Cu sângele zvâcnindu-mi în urechi, am făcut încă un pas în spate.

— Trebuie să plec.

Era absolut necesar să scap naibii de acolo și încă repede.

— Stai!

M-a prins de braț, împiedicându-mă să fug. Mă luptam să respir, pe măsură ce frica îmi țâșnea prin vene.

— Dă-mi drumul!

Max a făcut o grimasă și m-a strâns mai tare, ciupindu-mi pielea într-un fel dureros.

— El o să vă distrugă. Pe toți.

Rostise cuvintele printre dinții încleștați. M-am răsucit și m-am poticnit înapoi, aproape căzând pe caldarâm. Mi-am recăpătat echilibrul când mi-a dat drumul. În vreme ce lăsam câțiva pași între noi, el stătea nemișcat, cu privirea lipsită de orice emoție.

— O să te distrugă... așa cum m-a distrus pe mine.

Tonul lui era categoric și lipsit de orice speranță. Cât ai clipi, Clay s-a ivit între noi, acoperind silueta lui Max cu trupul lui masiv.

— Domnule, înapoi!

— Doar stăteam de vorbă.

— Dacă nu o luați chiar acum în direcția opusă, n-o să-mi rămână decât să vă îndepărtez la modul fizic.

— Ea n-o să mă mai vadă niciodată. Crede-mă!

Clay n-a bătut în retragere, așa că Max s-a întors. Cu mâinile îndesate în buzunare, cu privirea în pământ, a urcat treptele secției de poliție și a dispărut în clădirea din care tocmai ieșisem.

— Vă simțiți bine? mi s-a adresat Clay.

— Sunt bine... Sunt bine.

Dar, în afara tremurului violent care-mi alerga prin trup, eram cumva încremenită în loc, incapabilă să fac următorii pași către mașina ce urma să mă ducă acasă.

— Doamnă Landon?

Ochii lui Clay erau plini de îngrijorare. Din ai mei se revărsa un iureș de lacrimi, care mi se prelingeau pe obraji. Fără să mă gândesc, am întins mâinile către el. Mă simțeam precum un copil care strânge la piept un uriaș animal de pluș. Brațele enorme ale lui Clay m-au cuprins într-o îmbrățișare ce părea prea blândă pentru forța lui. Mi-am îngropat fața în tricoul lui și am plâns în hohote. El m-a liniștit și, după câteva momente, mi-am recăpătat suflul.

— Îmi pare rău.

Mi-am șters fără vlagă lacrimile.

— Nu-i nimic. Sunteți supărată.

— Cred... cred că nu mă așteptam să mă întorc la toate astea.

— Înțeleg.

Am scos un oftat tremurat. Dacă exista cineva care să mă înțeleagă, poate că acela era Clay. Fusesse plătit să fie vigilent, să ne apere de toți cei care ar fi încercat să ne rănească. El putea să priceapă o fracțiune din ce simțeam în acele clipe.

— Mulțumesc, Clay! Pentru tot.

— Niciodată nu trebuie să-mi mulțumiți pentru că-mi fac meseria.

— Știu, dar vreau să-ți mulțumesc.

El și-a așezat palma pe umărul meu.

— Hai să vă ducem acasă!

— Vreau să-l aștept pe Blake.

Oh, cât mi-aș fi dorit să i se dea drumul! Uram faptul că-l știam în clădirea aia și că trebuia să-l părăsesc.

— El o să vină repede acasă. Iar eu o să rămân acolo atâta timp cât unul dintre dumneavoastră are nevoie de mine.

Am rămas neclintită, căci refuzam să plec. Clay avea un aer stânjenit.

— Ar trebui să te odihnești, Erica.

Auzindu-l că-mi spune pe nume, am simțit amenințarea unui nou val de lacrimi. După încă un minut, umerii mi s-au lăsat în jos.

— Ok, am spus în cele din urmă și l-am lăsat să mă ducă acasă.

Capitolul 5

Blake

Camera pentru interogatorii era rece, scăldată în lumina aspră a tuburilor fluorescente. Nu avea nimic menit să te simți în largul tău, iar eu cu siguranță nu căutam confortul, ci mai degrabă îndepărtarea de îngâmfarea afișată de Evans. Îmi displicuse din prima clipă. Instinctul mă avertizase imediat că nu avea să-mi aducă decât neazuri. Instinctele mele greșeau rareori, iar acum trecuseră deja mai multe ore de când el începuse să-mi facă probleme.

Dean Gove, avocatul meu și, în fond, prietenul meu de-o viață, ședea lângă mine, părând plictisit și, în același timp, îngrijorat. Nu apucaserăm încă să vorbim nestingheriți, însă de când mă aflam acolo nu se întâmplase nimic substanțial. La cererea lui Evans, detaliasem activitățile din luna de miere și programul călătoriilor. În privința asta n-aveam nimic de ascuns. Discutaserăm despre afaceri, ale mele și ale Ericăi. Și în privința asta dialogul fusese destul de deschis. Vorbiserăm despre istoricul relației mele cu Fitzgerald, istoric redactat cu grijă,

astfel încât să omită pomelnicul de infracțiuni pe care știam că le comisese și printre care se număra, nu în ultimul rând, crima. Din punctul de vedere al lui Evans, Daniel nu era altceva decât tatăl biologic al soției mele, deși nu mă îndoiam că agentul bănuia mai mult. Speram să îndrepte curând conversația înspre subiectul alegerilor, o temă ale cărei amănunte aveau să-mi explice de ce purtam totuși acea discuție.

După o scurtă pauză, Evans s-a întors cu două pahare de cafea din polistiren și cu un plic de hârtie, pe care-l ținea la subraț. Un pahar l-a așezat în fața mea. Din pură plictiseală, l-am acceptat. Lichidul negru era clocotit și avea un gust ce lăsa impresia că fusese ținut ore în șir pe aragaz. M-am strâmbat și l-am pus înapoi pe masă.

— Nu e prima oară când ai de-a face cu fraudă computerizată, nu-i așa, Blake?

Dean s-a aplecat spre mine.

— Nu răspunde.

Zău? M-am uitat cu furie în ochii mici ai lui Evans. Nu mă îndoiam că-mi știa deja trecutul.

În adolescență, fusesem săltat pentru piraterie informatică. Pe vremea aceea, după ce federalii puseseră mâna pe mine, cooperasem. Acuzațiile fuseseră retrase, iar cazierul, secretizat, fiindcă eram minor. Zvonurile, însă, au continuat, mai ales că, un an mai târziu, am elaborat cel mai sofisticat soft bancar de pe piață, grație vastei mele experiențe în compromiterea a tot ceea ce exista deja la vremea respectivă.

Indiferent ce știa Evans, nu putea fi decât consecința dorinței FBI-ului de a se întoarce și a-și scoate părleala. Eu scăpasem de închiisoare, în vreme ce alții pierduseră mult mai mult. Totuși, agentul n-ar fi trebuit să fi aflat nimic din toate astea, iar eu în niciun caz nu intenționeam să i le ofer pe tavă.

— Du-te dracului! am spus.

El a râs, clătinând din cap. A învârtit pe masă dosarul din fața lui. Mi-a trezit curiozitatea, deși dosarul nu putea să conțină vreo probă concretă împotriva mea. Își bătea joc de mine.

— Hai să mai încercăm o dată. Tu ai scris primul program creat pentru Banksoft, nu-i așa?

Am făcut o pauză.

— Da.

— Corectează-mă dacă greșesc, dar în momentul ăla tu aveai ceea ce s-ar numi „cunoștințe de specialitate“ cu privire la sistemele de programare ale băncilor, nu-i așa?

Ticălosul era perseverent, dar puteam să pariez că în acea încăpere nu exista decât un singur om cu IQ de geniu.

— Treci la subiect!

— E destul de interesant că anumite tipuri de softuri bancare împărtășesc unele linii de cod cu programele folosite pentru a controla aparatele de vot electronic.

— Știu asta.

Orice programator care-și merita pâinea ar fi știut. În mod evident pe Evans îl bucura incursiunea în jargonul tehnic, dar eu mă plictisiseam repede de ea și speram să treacă dracului la subiect. El a zâmbit afectat.

— Sunt sigur că știi.

Mi-am silit pumnii să nu se încleșteze pe sub masă.

— Blake, ne-am uitat la binarele instalate pe aparatele de vot și am descoperit ceva interesant. Sistemul de cifrare folosit e același pe care l-ai conceput tu cu zece ani în urmă... pentru Banksoft.

Asta cu siguranță explica de ce mă aflam acolo.

— Arată-mi restul, am spus pe un ton măsurat.

Agentul a lovit plicul cu degetele, coborându-și ochii.

— E revizuit cu grijă de echipa noastră.

Am scrâșnit din dinți și mi-am simțit maxilarul tresărind. Ceva din ultimele câteva minute îmi devenise mult prea cunoscut. Se făceau presupuneri, se aruncau acuzații, iar câțiva bărbați în costume încercau din răputeri să mă încolțească. Frica îmi înnodea stomacul. Dar nu mai eram un puști, așa că n-aveam de gând să mă

las intimidat și pus într-o situație proastă, mai ales pentru un lucru în care nu fusesem amestecat.

Evans învârtea metodic dosarul și aștepta, de parcă ar fi contat pe faptul că eu o s-o scrântesc. M-am lăsat în față, din ce în ce mai enervat acum, când știam că-mi ascundea informații care mi-ar fi lămurit lucrurile.

— Ascultă! E un mic miracol că echipa ta a fost în stare să identifice sistemul de cifrare, apoi să facă legătura între el și codul meu. Lasă-mă să văd restul și o să-ți arăt ce nu găsiți.

Evans și-a dezvelit dinții într-un rânjet.

— Nu-i așa că ar fi convenabil?

— Pentru amândoi, din câte se pare.

Mi-am înăbușit un mârâit. Îmi venea să-i succesc gâtul.

— Ce-ar fi să-mi spui cine a trucat mașinăriile?

M-am lăsat pe spătar și am râs scurt.

— Te-a ajutat cineva?

— Nici măcar n-am habar ce mama mă-sii mă întrebi acum.

Expresia lui Evans a devenit mai puțin batjocoritoare și mai serioasă.

— E destul de simplu. Dacă nu ești tu vinovatul, atunci cine?

Aveam câteva idei. Cineva care făcea treabă de mântuială și căruia îi stătea gândul la răzbunare. Cineva care ar fi fost încântat să afle că stăteam acolo și eram luat la întrebări de FBI. Totuși, nu puteam fi sigur.

Nu-mi puteam asuma rezultatul strâmb al alegerilor, dar nu fusesem întotdeauna la fel de nevinovat. Iar Evans nu era singurul care o știa.

Am fost un adolescent cu probleme, lipsit de țintă, furios și prea deștept pentru binele meu. Când m-am alăturat grupului de hackeri M89, puținii membri de atunci făceau prăpăd în rândul site-urilor mici, cu impact minim. Brian Cooper era liderul găștii și, împreună, am născocit un plan pe care aveam expertiza necesară să-l pun în

practică. Câțiva directori de pe Wall Street încercau să-i distrugă pe denunțatorii ce amenințau să le facă publică schema Ponzi. În buletinele de știri informația era neînsemnată, îngropată sub sute de alte povești despre nedreptățile din lume și laolaltă ne-am hotărât să facem ceva în privința asta... ceva mare.

Codul, pe care finalmente l-am scris, urma să sece conturile bancare ale directorilor respectivi și să ne finanțeze grupul, astfel încât să facem mai mult, să-i pedepsim pe aceia care meritau să piardă tot ce furaseră. Numai că, atunci când mai erau câteva săptămâni până să fim gata de acțiune, planul s-a schimbat. Brian voia să întindă o plasă mai mare și să folosească programul pentru a șterpeli sume mici și din alte conturi, conturi ale unor oameni care nu greșiseră cu nimic, în afară de a le încredința acelor directori banii lor de pensie.

Eram tânăr și pornit să fac o dreptate prost gândită, dar ce voia Brian era nedreptate. Am refuzat să continui, așa că drumurile noastre s-au despărțit. Când Brian a dat drumul codului, federalii ne-au prins pe amândoi. Speriat cum eram, am spus adevărul, iar când ei i-au cerut explicații lui Brian, el n-a rezistat mult. Și-a luat viața la câteva zile după arestarea noastră, o consecință despre care m-am întrebat multă vreme dacă aș fi putut s-o evit.

Trevor era fratele mai mic al lui Brian. Spre deosebire de acesta din urmă, el s-a transformat într-o pușlama diletantă, alimentată mai mult de dorința răzbunării, decât de abilități. Din cauza morții lui Brian, și-a dedicat viața distrugerii mele. Isprăvile lui, menite să ducă de răpă afacerile mele ori ale Ericăi, luaseră proporții de-a lungul timpului, însă era posibil ca treaba cu alegerile să-l depășească până și pe el.

— Arată-mi codul, Evans, și probabil că o să ți-l lămuresc!

Agentul a rămas pe loc câteva clipe și în cele din urmă s-a ridicat, făcându-și scaunul să scârțâie pe podeaua din beton.

— Cu chestia asta te-am prins, Blake. Într-un fel sau altul, o s-o încasezi. Ar trebui să te gândești de pe acum în ce fel vrei să-ți joci cărțile. Spune-mi când dorești să vorbim.

— Dacă m-ai fi prins cu ceva, aș fi fost încătușat.

— Ești unul dintre singurii oameni cu acces la codul-sursă original.

— Banksoft are peste zece mii de angajați. Sunt convins că vreo câțiva au acces. De ce nu începi de acolo?

Evans s-a aplecat, sprijinindu-și mâinile de masă.

— Pentru că ei n-au un motiv. Un vot a fost trucat chiar la tine în curte, garantându-i socrului tău postul de guvernator. Toate semnele duc la tine, un hacker cunoscut.

— Așa se zvonește, am clarificat eu, Și treci cu vederea un detaliu. Nu eram în nenorocita asta de țară atunci când s-a întâmplat!

— Ai o echipă întreagă la dispoziție, pregătită de tine, plătită să-ți îndeplinească ordinele. Nu m-aș mira dacă un om cu situația ta s-ar hotărî să nu se ocupe el însuși de o asemenea chestiune.

Aici se înșela amarnic. Dacă aș fi fraudat alegerile, e al dracului de sigur că m-aș fi ocupat personal. Dar nu le fraudasem, iar faptul că-și puteau îndrepta atenția către oricare dintre cei care lucrau pentru mine nu făcea decât să-mi sporească furia tot mai mare.

— Dacă ești așa de convins că eu sunt în spatele poveștii ăsteia, dovedește-o! Deschide pliculețul ăla al tău și să vedem!

El s-a îndreptat, luând plicul în mână.

— Crede-mă, am de gând să dovedesc fără nicio umbră de îndoială că tu ești vinovatul.

Dean s-a ridicat lângă mine.

— Se pare că n-ai reușit încă, deci cred că noi am terminat aici.

* * *

Drumul între secția de poliție și casă a fost lung, dar, cumva, prea scurt. Șoselele nu-mi ajungeau ca să potolesc gândurile care-mi urlau în cap. Dean conducea mașina în tăcere. După ore întregi de interogatorii, n-aveam niciun chef de vorbă.

Prima impresie pe care mi-o făcuse agentul Evans se dovedise a fi corectă. Era un jeg de om și țanțoș pe deasupra. Credea că o

insignă lucitoare și un costum ieftin îi dau autoritate. Mânuia datele alea pe care le avea cu o fudulie grețoasă, singura lui putere fiind întemeiată pe o birocrație ineficientă și pe o fărâma de informație la care n-ar fi trebuit să aibă niciodată acces. Mă osândise încă de când intrase pe ușă.

Îmi aminteam de alți oameni ca el, o droaie, aduși să ne intimideze, pe mine și pe ceilalți din primul grup M89. Acum pretindeau să le furnizez o minciună care să mă condamne. Îmi adunasem fiecare strop de voință din mine ca să nu-i dau un răspuns care să-i închidă gura la modul fizic.

Dacă n-ar fi fost asigurările lui Dean și faptul că aveam mai multă încredere în el decât în aproape oricine altcineva, i-aș fi zis lui Evans să se ducă dracului, m-aș fi întors acasă, la Erica, și aș fi așteptat ca obrazul meu să se spele de la sine.

— Mâine vor vrea să discute cu familia ta, ca să stabilească ordinea evenimentelor.

Dean a întrerupt tirada pe care o susțineam în sinea mea, în timp ce stăteam cu ochii țintă spre fereastră. Autoritățile o implicaseră deja pe Erica, iar acum și restul familiei mele avea să fie supus odiseei ăsteia blestemată.

— O să coopereze.

— Mi-am dat seama. Pe mine mă preocupă mai mult ce o să găsească federalii în aparatura ta de la birou.

M-am uitat lung la el. Era mai în vârstă decât mine, însă avea un aer tineresc. Aproape că te dezarma, până când ajungeai să afli pe propria piele cât putea fi de viclean.

— E timpul să mărturisesc?

El a râs scurt. •

— Ar putea fi un moment potrivit, ca să mă pot pregăti pentru orice ne-or arunca în față. Mi-ar fi plăcut să discutăm înainte ca Evans să se repeadă la tine, dar te-ai descurcat bine. Categorie încă nu te-au prins cu nimic, ceea ce e promițător. Totuși, individul pare hotărât.

— N-o să găsească nimic. Întotdeauna am grijă.

Nu discutaserăm niciodată pe larg, însă Dean înțelegea. Îl ajutasem să răzbată în câteva cazuri grele, accesând fișiere pe care el n-ar fi putut nicicând să le descopere de unul singur. Cel puțin nu pe cale legală. Îl plăteam bine, dar mi-era dator. Orice s-ar fi întâmplat în cazul meu, nu avea să doarmă înainte să fie rezolvat. Asta o știam.

— Ei n-o să caute doar o legătură cu aparatele de vot, Blake. O să umble după orice. Orice greșală pentru care să te rețină. Înțelegi?

Mi-am strâns pumnul în poală. FBI-ul dracului! Deși câteodată fusesem creativ în căutările mele de informații, nicio clipă nu crezusem cu adevărat că va trebui să dau din nou ochii cu ei. Nu așa.

— Atunci presupun că o să găsească ce o să găsească.

Dean a încetinit și a oprit mașina în spatele Escalade-ului deja parcat pe alee.

— Trebuie să știu dacă o să dea peste vreun lucru de care e nevoie să ne ocupăm.

— Sunt atent, Dean, bine? Fac chestia asta de o viață și știu cum să-mi acopăr urmele. Indiferent ce o să găsească, o să fie un rahat. Ușor de dat la o parte.

— Sper că ai dreptate, căci dacă o să descopere fie și o fărâmă de dovadă, o s-o transforme în mult mai mult decât te-ai putea aștepta.

Am strâns din dinți. În ce mizerie nenorocită putea să se transforme totul... și de ce? Pentru că cineva voise ca Daniel să câștige sau, în ultimă instanță, să piardă din cauza întregii situații.

— Fitzgerald ce zice? am întrebat.

— O să aflu curând. Bănuiesc că și el a avut o zi lungă la secție. Am de gând să obțin mâine mai multe informații din tabăra lui și să-i evaluez poziția. Crezi că o să încerce să te implice?

— Dacă asta i-ar salva fundul, ar fi în stare.

Mi-ar fi plăcut să cred că n-ar fi făcut așa ceva, de dragul Ericăi, dar omul n-avea suflet. Nu puteam să iau nimic de bun.

— Cred că mâine-dimineață o să știm. Hai să ne întâlnim în biroul meu la prima oră și să le luăm pe toate la rând!

Am oftat și am coborât din mașină, nerăbdător să iau o gură de aer proaspăt. Îmi petrecusem ore întregi într-o cușcă, alimentat în permanență cu cafea submediocră. Eram agitat și simțeam nevoia să evadez. Înainte să închid portiera, Dean m-a strigat.

— Blake?

M-am aplecat și m-am uitat în interior.

— Ce-i?

— Să n-ai insomnii din cauza asta, ok? Mă cunoști. Încerc doar să fiu meticulos. O s-o scoatem noi la capăt.

Capitolul 6

Blake

Înăuntru, tăcerea era întreruptă doar de vuietul valurilor ce se izbeau de dig. Se apropia furtuna. La etaj, am găsit-o pe Erica dormind în patul nostru. Am intrat în baia de alături și am pornit dușul, dorindu-mi să mă spăl de cea mai infectă zi din ultima vreme.

Sub jetul de apă, am încercat să ascult sfatul dat de Dean la despărțire și să uit totul, măcar pentru noaptea aceea. Dar era imposibil. Întrebările lui Evans și blestemata lui de mutră condescendentă îmi umpleau mintea. Prin cap mi se învârteau planuri pentru orice variantă. Recapitulam fiecare spargere pe care o făcusem vreodată și ale cărei urme ar fi putut să ducă înapoi la mine. Sigur, o parte din mine considera de la sine înțeles faptul că eram suficient de bun, încât să nu mai fiu prins niciodată. Și, totuși, iată-mă... sub lupa autorităților... din nou.

Cu ani în urmă, federalii se interesaseră de mine și de Brian Cooper, iar până la urmă el își luase viața. Prietenia noastră mersese prost și, în ziua morții lui, totul se schimbase. Eu mă schimbasem.

Pe atunci, după ce fusesem eliberat de FBI, nu simțisem o ușurare. Doar vinovăție, frustrare și, în final, o reîmprospătată hotărâre. Nu renunșasem la hacking, dar jurasem să nu mai fiu prins vreodată. Și jurasem că nimeni n-o să mai aibă soarta lui Brian din cauza mea. Când îmi băgam nasul pe undeva, lucram singur, iar în privința afacerilor, echipa mea juca mereu cinstit, fără nicio excepție.

Reputația îmi fusese deja pătată, așa că m-am supus altor standarde. Unii ar fi putut spune că trișam, însă eu nu găseam că era sub demnitatea mea să ocolesc sistemele instalate de societate pentru a face adevărul inaccesibil. Nu era vina mea că oamenii care construiau acele sisteme n-aveau destulă inteligență, încât să le facă invulnerabile.

Când l-am cunoscut pe Michael Pope, el a luat filozofia mea și a transformat-o într-un țel. A întrezărit o șansă de care cineva cu talentul meu specific ar fi putut să profite. Mie nu-mi păsa de banii lui, iar el o știa. Nu mă interesa să-mi petrec viața creând softuri pentru companii, însă el m-a făcut să înțeleg că dacă aș fi clădit doar unul, așa cum trebuie, asta mi-ar fi oferit libertate... acel soi de libertate după care jinduiam. Acum, din senin, libertatea îmi era din nou pusă sub semnul întrebării. Și aveam mult mai multe de pierdut.

M-am șters și m-am întors în dormitor. N-aveam nicio șansă să adorm, dar imaginea Ericăi cuibărită în patul nostru mi-a amintit că până și câteva secunde alături de ea m-ar fi putut doborî. M-am strecurat fără zgomot în spatele ei, inspirându-i aroma. Un amestec între șampon și parfumul ei natural. Nu știam ce avea mirosul ei, dar imediat ce-mi ajungea în piept, ceva din mușchii mei se relaxa. Am îmbrățișat-o strâns, dorindu-mi mai mult din vraja aia pe care numai ea putea s-o arunce asupra mea. Erica a gemut ușor, un sunet

care mi-a mers direct între picioare. S-a întors către mine, cu o privire obosită.

— Blake.

Vocea îi era răgușită din pricina somnului. Stătea întinsă pe spate, îmbrăcată doar într-un maiou negru și niște chiloți din dantelă neagră, pe care aș fi vrut să-i dezlipesc cu dinții de pe trupul ei.

— Te-ai întors.

Și-a lăsat mâna să-i alunece în sus, pe pieptul meu gol. Eu i-am atins buzele cu un sărut blând.

— M-am întors.

— E totul ok? Ce s-a întâmplat?

Acum avea ochii mai deschiși, mai treji. Era evidentă îngrijorarea din tonul ei și pe cât voiam să-mi potolesc propriile temeri, pe atât îmi doream să le alung pe ale ei.

— Totul e bine. Culcă-te la loc, scumpo! Putem să vorbim mâine.

I-am mângâiat brațele goale, încercând fără succes să nu-i admir fiecare rotunjime. Dumnezeu, ce frumoasă era! Mai mult, ea era salvarea mea.

— Mi-a fost dor de tine! am auzit-o șoptind.

M-a ghidat înapoi în jos, către buzele ei, gest pe care l-am primit cu toată bucuria. Aș fi vrut s-o las să se odihnească, dar trupul meu n-avea să mi-o îngăduie. Nici ea nu-mi ușura situația, lăsându-și vârful limbii mătăsoase să-i alunece peste buza mea de jos, apoi mușcând-o ușor. Am gemut și i-am cuprins gura într-un sărut lung și apăsător, canalizând toate frustrările de peste zi în legătura dintre noi.

Fir-ar să fie! Eram tare ca piatra lângă ea. N-aveam cum să ascund cu câtă patimă o doream. Ea și-a ridicat un picior peste șoldurile mele, arcurându-se către mine, transformându-mi pofta într-o nevoie de neclintit. •

— Erica... dacă mai faci așa n-o să mă pot opri.

— Nici nu vreau să te oprești... a murmurat ea.

Mi-am mișcat puțin câte puțin mâna între picioarele ei și am cuprins-o ferm, ca și cum aș fi înfipt un steag ce vestea lumii întregi

că ea era a mea și că raiul cald de sub palma mea era tot al meu. Erica a scâncit, ridicându-se spre atingerea mea.

Mișcându-mă pe lângă bariera chiloților, m-am afundat în fierbințeala ei umedă. Am gemut și am sărutat-o pe gât, adulmecându-i parfumul ca de mosc al pielii. Un paradis al mireasmelor, creat doar pentru mine. Am rezistat imboldului de a-mi trece chiar atunci limba pe tot trupul ei, o călătorie pe care o făcusem de multe ori, fiecare dată fiind mai delicioasă decât cea dinainte.

Mi-am retras mâna și i-am supt aroma de pe vârful fiecărui deget. Tânjeam după ea mai mult decât avea să-și dea seama vreodată. Inima îmi bătea cu putere, iar în minte îmi năvăleau toate lucrurile păcătoase pe care i le-aș fi putut face. Dacă mirosul ei mă fermeca, gustul trupului — dulceața sărată a pielii, mierea dintre picioare — mă făcea să devin de-a dreptul sălbatic.

În noaptea aia nu puteam să fac dragoste cu ea. Trebuia s-o am în felul meu. Buzele i s-au desfăcut în timp ce se agăța de mine, alintându-mă și trăgându-mă mai aproape. M-am legănat către ea, adăugând și apăsarea coapsei mele între picioarele ei. Erica a scos un scâncet. I-am gustat buzele, sugându-le și ciugulindu-le.

— Nu pot să fiu blând. Nu în noaptea asta.

Era un avertisment și o promisiune. Cu un licăr, ochii ei s-au îndreptat către ai mei, un fel tăcut de a-mi înțelege latura întunecată.

— Atunci nu fi.

S-a înmuiat sub mine.

— Te-am așteptat...

Era tot ce-aveam nevoie. Am amuțit-o cu un nou sărut aprig. Mistuitor, tot numai poftă și savoare. Ea era al dracului de dulce. Conturul bustului i se mișca precum un val pe lângă mine, aprinzându-mi pielea oriunde o atingea. Mă iubea, o știam, dar nu mă săturam niciodată de dovada faptului că, oriunde i-ar fi fost mintea, cu foarte puține excepții, trupul ei voia același lucru ca și mine. Nu puteam decât să sper că în noaptea aceea aveam să pot păstra echilibrul fragil și să ne ofer amândurora ceea ce aveam nevoie.

Când în sfârșit m-am dezlipit de ea, Erica a scos un mic sunet în semn de protest.

— Vino încoace! am spus, ridicându-mă lângă pat.

Picioarele îmi erau depărtate, fiecare mușchi, încordat. Penisul îmi zvâcnea în așteptarea atingerii pe care aveam s-o pretind în curând. Erica a alunecat peste cearșafuri și s-a ridicat fără un cuvânt în fața mea, la un fir de păr distanță. Eram atât de aproape, încât puteam să-i simt căldura și mirosul excitației. Găsindu-i marginea maioului, am împins-o încet în sus, prelungind momentul, până când aveam s-o văd cu totul. Am azvârlit haina la o parte și mi-am retras atingerea, lucru care în sine reprezenta un mic chin. Erica s-a aplecat spre mine, dar am prins-o de încheieturile mâinilor, ținând-o la o distanță sigură.

Atunci ceva m-a cuprins: o calmă siguranță de sine, care nu scădea, ci doar potolea dorința înverșunată dezlănțuită în venele mele. Promisiunea de a-i controla plăcerea, de a-i întârzia fiecare secundă din ea, înfrâna fiara din mine, care ar fi vrut să înghită hulpav fiecare centimetru de carne din fața mea.

— Chiloții jos! Și pe urmă te vreau în genunchi.

Tonul îmi era tăios și neiertător. Cât ai clipi, am simțit cum fierbințeala Ericăi se multiplică. Respirația i-a devenit superficială. Bătăile iuți ale inimii îi vibrau până la încheieturile de care o țineam. Fără să scoată o vorbă, s-a strecurat din strânsoarea mea, apoi și-a lăsat chiloții să alunece. Așezată în genunchi, și-a ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de flăcări și fum. Pofta care gonea prin mine și șuvoiul de dorință ce îmi țâșnea drept spre penis îmi amenințau planul. M-am îndepărtat, ca să iau repede câteva lucruri dintr-un sertar din apropiere. Întorcându-mă, m-am ghemuit în fața ei și i-am prins încheieturile într-o pețeche de cătușe din piele pe care le cunoștea foarte bine.

— Îți știi cuvântul de siguranță.

Ea a înghițit în sec.

— Da.

Ori de câte ori îl pomeneam, aveam impresia că o îngrijora și, în egală măsură, o liniștea. Îmi închipuiam că luptătoarea din ea n-ar fi vrut niciodată să fie nevoită să-l folosească. Ironia era că, dintre noi doi, doar eu trebuiseam să-l rostesc.

M-am ridicat în picioare, simțind cum nerăbdarea freamătă în mine. Imaginea Ericăi legată în fața mea, privindu-mă de jos în sus, aproape că era mai mult decât puteam să îndur. Aplecându-mă spre ea, mi-am trecut degetul peste buza de jos, peste curbura obrazului și de-a lungul maxilarului, până când am ajuns să-mi înfig degetele în părul ei. Când am tras cu putere de el, Erica a inspirat brusc, iar ochii parcă i s-au topit. Cu cealaltă mână, mi-am apucat penisul și am început să-l frec de la bază spre vârf.

— Vreau să te gust... te rog!

Își lingeau buzele în timp ce vorbeau. Degetele i se încleștau și i se descleștau în poală. Părea că frica i se transformase în dorință, o trecere pe care o savuram de fiecare dată. Sângele mi-a năvălit spre mădular. Coapsele mi s-au încordat, într-o înnoită stăpânire de sine. Am luat o gură de aer întăritoare, una ce speram să mă împiedice să-mi pierd toată hotărârea și să-mi dau drumul în clipa în care ea avea să mă cuprindă cu gura ei dulce. Mi-am frecat ușor vârful penisului de buzele ei.

— Încet! i-am poruncit.

Aveam de gând să trag de timp până când nevoia de a ne-o trage urma să ne înnebunească pe amândoi. Erica a oftat, scoțând un sunet încărcat de sete și de ușurare, după care s-a ridicat pe călcâie. Plimbându-și cu blândețe limba pe vârf, și-a revendicat teritoriul, centimetru cu centimetru. Aș fi închis ochii, dar nu voiam să pierd nicio secundă din supunerea ei. În sinea mea, înjuram ritmul dureros pe care îl pretinsesem. Instinctul îmi dicta s-o controlez, s-o apuc mai strâns de păr și s-o ghidez pe deasupra mea într-o serie de mișcări ferme ce m-ar fi împins dincolo de limită. Împotrivindu-mă,

mi-am slăbit strânsoarea și am lăsat-o pe ea să impună cadența, una ce mă scotea încet din minți, pe măsură ce dispăream în gura ei caldă și primitoare.

Fir-ar să fie! Dacă e posibil să-ți arăți astfel tandrețea, atunci ea asta făcea, cu fiecare chinuitoare dezmierdare a limbii. Apoi m-a primit până în adâncul gâtului, făcând câte o pauză brutală între momentele în care îmi învelea atent penisul cu gura ei. Senzația era electrică, amețitoare și declanșa o schimbare în propria mea nevoie — nevoia de ceva deloc tandru. Nu mă mai puteam abține, așa că am apucat-o de păr și i-am schimbat poziția, deschizând-o mai tare, astfel încât să mă pot împinge cu forță înăuntru. Erica a scos un geamăt și eu m-am adâncit mai mult, mai repede, până când am ajuns aproape de punctul culminant. Prea aproape pentru ceea ce voiam în noaptea aia.

Ziua pe care o trăisem nu avea să fie ștearsă așa. Simpla eliberare n-ar fi făcut decât să mă lase flămând. Îmi doream s-o zdruncin pe Erica și să mă las la rândul meu zdruncinat de trupușorul ei strâmt. Poate că undeva în dansul ăsta sucit urma să găsim puțină liniște și să dormim fără vise până dimineață. Trebuia s-o duc peste marginea prăpastiei... cu mine... împreună.

M-am retras din gura ei. Buzele îi luceau, pline și umflate. Ochii îi erau umezi, cu pleoapele grele. Deodată m-am simțit pierdut. Pierdut în perfecțiunea femeii pe care o aveam în față. Ea era totul pentru mine. Atunci a început să mă bântuie un gând nou și supărător.

Doamne... dacă ei o să găsească o cale de a mă lua de lângă ea?

Nu — nu, la naiba!

— Ridică-te în picioare! i-am ordonat calm.

Erica m-a ascultat și am condus-o către stâlpul de la picioarele patului.

— Ridică brațele... mai sus!

Am ajutat-o, agățând micuța fâșie de piele dintre încheieturile ei de o piesă ascunsă la vârful stâlpului, mascată sub forma unei decorațiuni. Ne aflam față în față, la o răsuflare distanță. Ea s-a săltat

pe vârfuri, cu trupul superb întins înaintea mea. Mi-am mulat palma peste curba amplă a sânelui ei. Mi-am trecut degetele în josul coastelor, peste șold și de-a lungul coapsei. Admirând. Râvnind.

— E ca și cum cineva ți-ar fi sculptat corpul din visele mele. Astea...

Lăsându-mi capul în jos, i-am apucat sfârcul între buze, pentru a-i biciui cu limba sfârcul tare și trandafiriu. I-am dat drumul cu un plescăit.

— Astea sunt divine.

Lăsând să-i scape un suspin zgomotos, Erica s-a arcuit înspre sărutul meu intim, atât cât îi permiteau legăturile de la mâini. Am mușcat mai mult, sugând cu putere și masând celălalt sfârc, până când suspinele ei s-au transformat în gemete. Cârligul care o ținea suspendată a păcănit. Degetul meu mic... îmi plăcea la nebunie lupta ei. Aproape la fel de mult pe cât îmi plăcea s-o îmblânzesc. Îndoindu-mi brațul pe după mijlocul ei, am lipit-o de mine. Mi-am înfipt dinții într-un sfârc, în vreme ce îmi răsuceam vârfurile degetelor în jurul celuilalt.

Ea a scos un țipăt scurt, împingându-și șoldurile în față. Vaietul chinuit care a urmat reprezenta un amestec îmbătător. Plăcere și durere. În noaptea aia urma să i le ofer pe amândouă.

— Acum o să te pedepsesc, scumpo.

Erica a făcut ochii mari și a început iar să gâfâie. Neliniștea i se vedea în valul de roșeață din obraji.

— Nu pentru că ai merita-o.

Am făcut o pauză, întrebându-mă cum aș fi putut să-i explic jocul acesta dintre noi și ce însemna el de fapt pentru mine. Am întins mâna pe lângă ea, către pat, am luat fâșia de pânză pe care o scosesem mai devreme din sertar și i-am așezat-o peste ochi.

— Nu pot să-ți explic de ce, doar că am nevoie de asta.

— Blake, e ok...

Și-a prins între dinți buza de jos, care îi tremura. Scena mi-a făcut inima să bată mai repede. Darul meu cel mai dulce, mereu gata

să accepte întunericul din mine, să-l lumineze până când îl prefăcea în altceva, ceva numai al nostru. I-am dezmiardat cu degetul buza rămasă liberă și i-am acoperit gura cu a mea, punând stăpânire pe următoarea ei răsuflare.

— Cum aș putea vreodată să trăiesc fără tine? am șoptit, lipit de ea.

— Blake!

Vocea îi tremura. Am închis ochii strâns, recunoscător pentru faptul că ea nu putea să vadă durerea din ei. La naiba, îmi pierdeam controlul! Cât ai bate din palme, Erica îl potolise pe dominatorul din mine. Cu bunăvoința ei, cu dragostea ei.

Am înghițit în sec și m-am retras, înainte să ajung s-o posed chiar atunci. Întorcând-o cu fața către stâlpul patului, am tras-o zdravăn spre mine. Erica s-a ridicat, frecându-și fundul de penisul meu. Cea mai mică dintre atingeri mă făcea s-o iau razna după ea. Mi-am înăbușit un geamăt și m-am întors la sertar. Trebuiau luate decizii, iar eu nu prea eram în stare să fac o alegere bună. Din impuls, am înșfăcat un bici. Avea curele lungi, de o greutate moderată, făcute să-i aplice forța cu care se obișnuise și care nu fusese niciodată deosebit de blândă. Încă nu ne jucaserăm cu el, dar știam că Erica putea să-l îndure.

Oprindu-mă în spatele ei, i-am admirat trupul ce se zvârcolea sub privirea mea, legat și însuflețit de pofta plăcerii pe care urma să i-o dăruiesc.

Am învârtit biciul o dată, astfel încât curelele să-i plesnească coapsele și fundul. Apoi, încă o dată, peste umeri și partea superioară a spatelui.

Ea a tras cu putere aer în piept și s-a cutremurat, încordându-și mușchii umerilor și relaxându-i la loc. Am așteptat, ca și cum aș fi întrebat fără cuvinte.

Pe pielea ei s-au ivit linii de un roz pal, acolo unde fusese lovită de curele. Am repetat mișcarea. Un contact măsurat, în forma cifrei opt, peste umeri, fese și coapse.

Ea a tresărit, după care a scos un murmur ușor. Aproape că-i vedeam adrenalina alunecând prin vene, endorfinele preluând controlul, făcând ca totul să însemne mult mai mult decât durere.

Prin nu știu ce miracol, Ericăi îi plăcea să primească loviturile la fel de mult pe cât îmi plăcea mie să le dau. Aș fi vrut să mă simt vinovat pentru că o făcusem să fie așa, dar ea mă implorase. Îmi ceruse s-o duc în cele mai întunecate și murdare colțuri ale minții mele, iar eu nu eram îndeajuns de tare ca s-o refuz.

Dintr-o zvâcnitură a încheieturii mele, biciul i-a atins din nou corpul. Mergând înainte și înapoi, în sus și în jos, având grijă să-i evit mijlocul bustului, am colorat-o într-o adorabilă nuanță de roz.

Micile ei țipete și gâfâieli s-au transformat în gemete. Încet-încet, a renunțat la luptă. Cu pumnii descleștați, și-a sprijinit capul de braț. Propria mea dorință mai că devenise de nesuportat. Mă amețea. Penisul meu tânjea s-o aibă.

Am lăsat mânerul să-mi alunece din mână și m-am dus la ea, cuprinzându-i partea din față. Erica tremura în brațele mele, cu pielea alunecoasă din cauza transpirației. Valuri de electricitate izbucneau din toată ființa ei. Pe buza prăpastiei, se afla exact acolo unde o voiam.

— Mai ești cu mine, scumpo?

— Pot să suport mai mult.

Vocea îi era răgușită de emoție și adrenalină. Am liniștit-o.

— Nu, scumpo. Ai primit destul. Ai fost așa de frumoasă... de dornică. Nu pot să-ți spun...

Vorbele mi s-au oprit în gât. Mi-am așezat fruntea pe umărul ei, simțind cum fierbințeala pielii ei pedepsite se potrivea cu căldura arzătoare din propriul meu corp.

— Lasă-mă să-ți arăt ce înseamnă pentru mine.

— Sărută-mă! Atinge-mă! m-a implorat.

I-am atins în treacăt umărul, mișcându-mi buzele peste urmele rozalii. Coborând pe spate și trecând peste rotunjimile fundului, i-am presărat cu sărutări carnea dureroasă. Erau ca o mie de scuze

mici pentru satisfacția pe care o căpătasem punând-o astfel la încercare. Apoi m-am ridicat și mi-am croit drum spre gâtul ei, plimbându-mi limba peste pulsul care gonea.

— Te iubesc, Erica. Tu ești totul. Fir-ar să fie, mă distrugi.

Ea a scâncit și, ridicându-se iute pe vârfuri, a creat mai multă frecare între noi. Eu mi-am strecurat mâna spre partea dinainte a corpului, către culmea dintre coapsele ei. A scos un zbieret, dârdâind. Era udă leoarcă și foarte aproape.

M-am retras și am întors-o încet cu fața către mine. Avea pielea îmbujorată, atât din cauza excitării, cât și a pedepsei primite. Am rezistat impulsului de a o săruta pretutindeni, de a-i simți sub buze fiecare centimetru de energie. Ne aflam exact unde trebuia să fim. Erica trăgea fără vlagă de cătușe.

— Nu te văd.

Am strâns din dinți, simțindu-mă deja mai vulnerabil decât mi-aș fi dorit.

— Nu în seara asta. Vreau să mă simți și ești pe cale să mă simți cu totul. Acum înfășoară-ți picioarele în jurul meu.

Am apucat-o de genunchi și am ajutat-o. Mișcarea rapidă a deschis-o înaintea mea, dezvăluindu-mi umezeala cleioasă a excitării ei, care se scurgea pe interiorul coapsei.

— Dumnezeu!

Imaginea mi-a răpit și ultima fărâamă de control. Dacă n-ar fi fost atât de pregătită, mi-aș fi făcut griji pentru că o bătusem până la orgasmul pe care amândoi îl așteptam deja cu nesaț. Am prins-o de celălalt picior și am tras-o împrejurul meu. Ușurându-i încordarea din brațele încă întinse până sus, m-am așezat cu vârful înăuntrul ei.

Am scos un geamăt, renunțând și la ultimul strop de reținere. Apoi m-am înfipt în ea, unindu-ne brusc și pe deplin. Trupul ei n-a opus nicio rezistență, ca și cum asta ne-ar fi fost sortit dintotdeauna.

— Blake!

Vaietul care i-a scăpat printre buze m-a nimicit. Fierbințeala mi s-a prelins pe șira spinării, în clipa în care pereții ei interiori s-au

încleștat în jurul meu. Nevoia furioasă de a i-o trage a pus stăpânire pe mine și instinctul m-a împins spre o serie de împunsături rapide. Țipetele ei izbucneau libere, necontrolate, între răsufările gâtuite. Eu îmi ieșisem din minți. Nimic nu m-ar fi putut domoli. În aer răsunau plesnetul pielii și scârțâitul patului ce susținea forța cu care intram în ea. Ea se rostogolea spre orgasm, cu păsărica zvâcnindu-i crispată împrejurul mădularului meu. Țipetele i-au devenit mai profunde și mai zgomotoase.

— Așteaptă-mă, Erica!

Smucind de legăturile care o țineau, a strigat iar.

— Nu pot!

— Ba poți! Așteaptă! Trebuie să fiu acolo cu tine.

I-am tras-o mai tare, pierzându-mă în ea. Cursa spre momentul eliberării devenise singurul meu scop. Tensiunea din corpul ei, care se agăța de mine peste tot și în toate felurile, mă mistuia. Erica era în toate gândurile mele, singurul țel într-o mare de lucruri care nu mai contau. Și cu toată încântarea așteptării, a prelungirii dorinței, nu mă mai puteam opri.

— Oh... Erica, acum dă-ți drumul pentru mine!

Un șuvoi de energie mi-a țâșnit în josul spatelui, trăgându-mi testiculele într-un fel dureros.

— Acum!

Ea a țipat și, pentru câteva secunde sufocante, fiecare mușchi i-a legat trupul de al meu. Am explodat înăuntrul ei, continuând să mă împing printre valurile de plăcere care se spărgeau asupra mea. Gol... complet. Am strâns-o tare, istovit și amețit. Mă dureau degetele când le-am relaxat în jurul coapselor ei și am coborât-o înapoi pe podea. Până dimineață avea să-mi poarte semnele.

Cu mâini nesigure, le-am descătușat pe ale ei. Imediat și-a smuls legătura care-i acoperea ochii și m-a luat în brațe. Trupul ei micuț, alunecos după înflăcărarea noastră, s-a izbit de mine.

Genunchii mi s-au înmuiat și am condus-o spre pat, înainte să cădem. Mă îmbrățișa atât de strâns, încât părea că nu mi-ar mai fi

dat drumul niciodată. Și pe măsură ce stăteam așa, credeam tot mai mult că nimic n-ar fi putut să ne despartă vreodată. Emoții violente îmi năvăleau în suflet. Tremurând, am tras aer în piept și am continuat s-o țin lipită de mine.

Erica mi-a șoptit numele, retrăgându-se doar cât să se uite în ochii mei. Am clipit, limpezindu-i imaginea prin ceața care mă învăluia. Mângâindu-mi obrazul, m-a sărutat.

— Ești ok? a șoptit ea.

Oare eram?

— Sunt aici cu tine. E tot ce-mi trebuie.

A inspirat ușor și s-a destins lângă mine.

— O să trecem și peste asta. Îți promit.

Am închis ochii, dorindu-mi s-o cred.

— Știu, am mințit.

Capitolul 7

Erica

Am clipit ca să alung somnul, asigurându-mă că noaptea trecută nu fusese un vis. Că toată ziua aia nenorocită nu fusese vis suprarealist, chinuitor și zguduitor. M-am săltat pe coate și am văzut hainele înșirate pe podea. Biciul negru de piele azvârlit peste ele era dovada că nimic nu se petrecuse în imaginația mea.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am aruncat picioarele peste marginea patului, tresărind din pricina durerilor musculare. Majoritatea nopților noastre cele mai bune veneau cu prețul disconfortului fizic pe care urma să-l resimt după aceea. Totuși, noaptea trecută avusesem nevoie de intensitatea lui Blake într-un fel pe care nu-l puteam explica întru totul.

Chiar și pe jumătate trează, nimic nu m-ar fi putut ține departe de el când se întorsese acasă. Adormisem devreme, bântuită de coșmaruri în care el nu se mai întorcea niciodată la mine. În care momentul plecării din secția de poliție era și ultima oară când îl

vedeam. Faptul că îl aveam înapoi acasă, în carne și oase, mă făcuse să vreau să-l posed cu aceeași pasiune cu care își dorea el să mă posede pe mine.

Am închis ochii și mi-am amintit pișcătura curelelor de piele. O nouă senzație care-mi mușcase pielea. Șocul, apoi căldura. Curentul electric ce trezise totul la viață într-un fel nou. O mie de mici puncte de contact, fiecare țipând din pricina durerii pe care o simțeam... durerea dintre noi, care nu avea unde altundeva să se ducă.

M-am sculat și m-am privit în oglindă. Când m-am răsucit ca să-mi cercetez spatele, am descoperit cu uimire că pedepsele din acea noapte nu lăsaseră nicio urmă. Nu că m-ar fi deranjat semnele. Tindeam chiar să mă delectez cu ele, să le prețuiesc ca pe niște minuscule amintiri ale unora dintre cele mai memorabile întâlniri dintre noi.

Am pipăit micile vânătăi care-mi împodobeau coapsele, acolo unde Blake mă ținuse prea strâns. Un val de roșeață și-a croit drum dinspre obrajii mei, către piept. Pe atunci nu simțisem nimic, în focul momentului, totuși dovada patimii lui reușea să mă încălzească din cap până în picioare.

Nu putusem niciodată să pricep, dar, cumva, Blake îmi cucerise complet mintea, rescrisese orice idei preconcepute pe care le-aș fi putut avea despre sex și durere, apoi mă purtase pe culmi de care nimeni nu se mai apropiase vreodată. Ne găsiserăm liniștea în asta. Creaserăm o insulă între noi. Corpurile noastre, dragostea noastră și ferocitatea cu care ne dădeam drumul împreună aveau sens atunci când restul lumii ne dezamăgea.

Dacă am fi putut să trăim pe acea insulă și să nu trebuiască s-o părăsim niciodată...

Realitatea a potolit repede fantezia când murmurul televizorului de la parter mi-a amintit că Blake era acasă. Încă nu-mi spusese cum mersese interogatoriul cu Evans.

Spălată și îmbrăcată lejer pentru serviciu, mi-am croit drum până jos. Blake stătea pe una dintre canapelele îmbrăcate în pânză, atent

la știrile de dimineață. Pe ecran apărea chipul lui Daniel. Imagini recente îl arătau ocolind reporterii, în timp ce părăsea aceeași secție de poliție pe care o vizitaserăm eu și Blake cu o zi înainte. Figura lui lipsită de emoție îmi amintea de latura întunecată pe care i-o cunoșteam, acea latură dezvăluită doar atunci când cineva îl leza, iar el tânjea după răzbunare cu orice preț. Să fi fost îndreptată împotriva lui Blake?

Am întins mâna către telecomandă și am dat televizorul mai încet. Atenția soțului meu a rămas neabătută. M-am așezat lângă el și l-am tras ușor de poala cămășii, sperând să-l scot din transă.

— Blake.

Pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc și s-a uitat la mine. Avea o privire distantă, ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri.

— Te simți bine? m-a întrebat.

M-am încruntat.

— Bineînțeles.

— Clay mi-a zis că Max s-a băgat în vorbă cu tine.

Am răsuflat și m-am cuibărit lângă el.

— Când m-am întors, Alli mi-a spus că fusese condamnat. Era în drum spre secție, ca să fie reținut.

— Ce ți-a zis?

Se simțea încordarea în vorbele lui.

— Nimic, am mințit.

— Erica!

— Nimic important.

Max dispăruse. Era un capitol închis. Cel puțin până când avea să fie eliberat iar. Dar nu-mi permiteam să mă gândesc la asta. Îi promisese lui Clay că n-o să-l mai întâlnesc niciodată. Nu-mi rămânea decât să sper că putea fi adevărat.

Blake tăcea și, cu toate astea, parcă îl auzeam pretinzând să-i dau ceea ce voia. Mușchii i se încordaseră lângă mine. Am oftat.

— A zis: „El o să te distrugă“.

— Eu?

Mi-am învârtit degetul pe blugii lui, acolo unde i se încleștaseră mușchii coapselor.

— Presupunând că la tine se referea, da.

Mi-am ridicat capul, pentru a-i observa reacția și a încerca să-i citesc gândurile. El a închis ochii și a întors fața, blocându-mă efectiv.

— Vorbește cu mine, Blake! l-am rugat.

— Despre ce vrei să vorbim?

Asprimea din vocea lui mi-a tăiat elanul.

— Ce-ar fi să începem cu ziua de ieri? Ce s-a întâmplat?

— FBI-ul și poliția m-au interogat vreme de nouă ore. Asta s-a întâmplat.

Nu eram sigură ce voiam să întreb. Părea deja nervos și abia dacă petrecuserăm cinci minute împreună. Însă trebuia să lămuresc lucrurile. Mai presus de toate, trebuia să-l conving să discutăm, astfel încât să ajungem la miezul problemei.

— Ce le-ai spus?

— Le-am spus ceea ce am considerat eu că trebuie să știe.

Nu-mi plăcea ambiguitatea din tonul lui. Noaptea trecută fuseserăm incredibil de apropiați și acum parcă eram iar la un milion de kilometri distanță. Oare-mi ascundea ceva? Mi-am răsucit verigheta cu diamante de pe deget, gândindu-mă la tot ce-ar fi putut să nu-mi zică.

— E ceva ce nu le-ai spus lor, dar ai vrea să-mi spui mie?

Atunci privirile ni s-au întâlnit. I-am iscodit ochii, însă n-am descoperit nimic în ei.

— Cum adică, Erica?

— Adică... Ce s-a întâmplat cu alegerile?

El a râs ușor, însă nu era pic de umor în glasul lui.

— Mă întrebi dacă sunt vinovat?

Am părăsit căldura de lângă el și m-am ridicat în picioare. Am început să mă învârt prin cameră, pentru că, deodată, simțeam nevoia de puțin spațiu. Am înghițit în sec înainte să rostesc următoarele cuvinte, nevrând să recunosc că întrebarea ardea în adâncul

minții mele încă din ziua precedentă, când el dispăruse împreună cu Evans.

— Cred că da.

Blake s-a lăsat în față, sprijinindu-și coatele de genunchi.

— Crezi că mi-am găsit timp în luna de miere petrecută cu mireasa mea să truchez alegerea lui Daniel, să-i distrug cariera și s-o risc pe a mea? Nu. Răspunsul e nu. N-am făcut asta.

Umerii mi s-au înmuiat și m-am relaxat.

— Îmi pare rău, Blake. Am...

— Și mie, Erica. Consideram că e de la sine înțeles, dar poate că nu ți-am dat destule motive să-mi acorzi prezumția de nevinovăție.

— Nu-i ca și cum ar fi peste puterile tale.

El s-a strâmbat.

— Asta-mi tot amintesc toți.

— Mă gândeam doar...

— Nu ți-aș face niciodată vreun rău, Erica. Fir-ar al dracului, îl *urăsc* pe Daniel!

A strâns din dinți, de parcă ar fi înghițit miile de lucruri pe care voia să le spună.

— Nu neg că-l disprețuiesc și că mă încântă gândul de a-l distruge. Dar nu-l detest îndeajuns, încât să ne pun iar în pericol pe amândoi.

S-au scurs câteva minute între noi. El s-a așezat la loc pe canapea, cu brațele încrucișate și cu privirea îndreptată oriunde altundeva, numai spre mine nu.

— Poliția ce-a spus? E imposibil să fi găsit vreo legătură cu tine, nu?

— Ei iau relația dintre noi drept motiv.

Conform lui Carmody, asta oricum s-ar fi putut întoarce împotriva noastră, în funcție de intenția lui Blake de a-l sabota sau a-l ajuta pe Daniel. Dar felul în care Gove oprise șirul ăla de întrebări mă asigura că nu era nici pe departe ceva suficient pentru reținerea soțului meu.

— Nu ajunge.

Blake tăcea, dar, cumva, tăcerea lui îmi spunea că nu terminase.

— Ce altceva mai au?

— Aparatele de vot au fost măsluite folosind codul meu.

Brusc, mi-a înghețat sângele în vene. Am încetat să mă mai plimb fără rost de colo până colo.

— Ce cod?

— Codul pe care l-am scris acum câțiva ani, când dezvoltam softul bancar. S-au folosit structuri de criptare unice, iar federalii și-au petrecut ultimele două săptămâni studiindu-le și făcând conexiunea cu mine.

— Nu se poate să fii tu singurul capabil de așa ceva.

— E vorba despre operațiuni bancare, Erica. Atunci când sunt miliarde de dolari în joc, doar câțiva oameni au acces la codul-sursă.

Rotițele din capul meu s-au pus pe treabă și, treptat, am început să așez cap la cap posibilitățile.

— Ok. Deci cine are acces?

— Eu, bineînțeles. Michael Pope și câteva elite din compania care a cumpărat programul.

— De ce nu discută poliția cu ei?

El a oftat din greu.

— Presupun că discută, dar toate astea sunt așa aproape de mine, încât nu caută prea departe. Eu sunt cea mai bună alegere a lor. Mai mult, Evans pare a fi într-un soi de misiune. Vrea să mă înfunde, cu acuzații noi, pentru ceva ce am făcut acum zece ani.

Și eu avusesem aceeași impresie după puținul timp petrecut în preajma agentului. Nici Carmody nu inspira încredere, dar dintre ei doi, cel din urmă nu se purta ca și cum ar fi deținut deja adevărul absolut. Încă îl căuta și rămânea de văzut ce aveau să găsească cei doi în strădania lor de a-l prezenta pe Blake drept vinovat.

Gândurile mi se învârteau în jurul noilor informații. Banksoft era o companie de miliarde. Părea puțin probabil să aibă o scurgere de date și încă una cu amestec în alegerile pentru postul de guvernator al

statului Massachusetts. Dacă Blake spunea adevărul, și eu așa credeam, breșa trebuia să fie în partea lui Michael. Acesta nu i-ar fi făcut niciodată rău soțului meu, însă fiul lui, Max, categoric ar fi fost în stare.

— Crezi că e posibil ca Max să-i fi dat lui Trevor acces la cod?

Blake a dat încet din cap, în semn de încuviințare.

— Presupun că așa stă treaba.

— Le-ai spus asta polițiștilor?

— Nu.

Un răspuns simplu și scurt.

— De ce?

— Dă-i naibii.

Am scos un sunet de uimire.

— Dă-i naibii? Încearcă să te bage la pușcărie, Blake! Nici măcar n-o să încerci să-i îndrumi în direcția potrivită?

— N-au nimic împotriva mea, Erica. Eram plecat din țară. O să-și piardă săptămâni întregi căutând vreo urmă de dovadă care să facă legătura între mine și alegeri, dar n-o s-o găsească, pentru că nu sunt vinovat, fir-ar să fie!

Aerul mi se zvârcolea în piept. Noutățile îmi crescuseră fulgerător nivelul adrenalinei.

— Asta-i tot? O să aștepți ca *ei* să-ți spele numele?

— Și ce vrei să faci? a întrebat Blake, azvârlindu-și brațele în sus.

M-am apropiat, cu pumnii strânși pe lângă corp.

— Vreau să cooperezi cu ei ca să rezolvi problema. Tu și cu mine știm că asta nu e o chestie întâmplătoare. Suntem amândoi țintele lui Trevor. El încearcă de ani de zile să se strecoare în munca ta, dar acum e altceva. Vorbim despre libertatea ta, nu despre cine știe ce site la care lucrăm.

— Autoritățile n-o să coopereze cu mine. N-am acces la cod. Dacă aș avea, aș putea descoperi ceea ce ei nu găsesc.

— Atunci hai să-l găsim! Tu știi cum să faci rost de informații.

— Sunt sub lupă! Ei mi-au luat la puricat toate calculatoarele. Crezi că acum n-o să fie numai ochi și urechi la orice faci?

Și-a întors privirea, ațintind-o undeva în depărtare. Nu știam unde-i erau gândurile, dar aveam nevoie să se întoarcă la mine. Trebuia să găsim sursa necazurilor și încă repede.

— De ce am impresia că nu vrei să ripostezi, deși ai putea s-o faci?

M-am așezat lângă el și l-am luat de mână.

— E din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Brian, nu-i așa?

Tăcerea a umplut încăperea, căci el se încăpățâna să nu-mi răspundă. Până la urmă s-a întors, cu ochii oboseți și goliți de acea hotărâre înverșunată pe care ajunsese să o iubesc la el.

— N-are nicio legătură cu Brian.

— Eu cred că te înșeli. Cred că are legătură doar cu Brian. Indiferent ce s-o fi întâmplat cu voi doi atunci, vinovăția nu te-a părăsit. Nu te-ai desprins de trecut și nici Trevor n-a făcut-o. Iar acum istoria se repetă și el exact asta vrea. Vrea să te vadă suferind pentru ce a pățit fratele lui. Și în timp ce tu ești interogată, în timp ce viețile noastre sunt făcute praf, Trevor stă pe undeva, pregătindu-și următoarea mișcare. N-o să se oprească până când n-o să te doboare.

— Destul!

Tonul lui m-a speriat. Blake s-a ridicat în grabă. Mormăind înjurături, și-a înșfăcat haina și a pornit spre ușă. M-am repezit după el, nevrând să accept faptul că pleca din nou atât de repede.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă întâlnesc cu avocatul și să punem la cale un plan. Trebuie să fim gata pentru orice atac din partea lor.

— El știe despre Trevor?

Blake s-a întors cu fața către mine.

— Las-o baltă, Erica! Mă ocup eu. O să treacă de la sine. Crede-mă!

— Cum poate asta să însemne că „te ocupi tu“?

— Doar... ai încredere în mine, ok?

— Nu.

A făcut ochii mari.

— Nu?

— Nu înainte să-mi spui cum o să-l găsești pe Trevor.

El și-a încleștat maxilarele, în timp ce-și trăgea haina pe umeri.

— Las-o dracului baltă, Erica!

Furia a dat năvală peste lacrimile ce amenințau să iasă la iveală.

— N-o să stau cu mâinile în sân, uitându-mă cum îți distrugi viața!

— Nu-mi distrug viața, a bombănit el.

— Nu, o distrugi pe *a noastră*. Amintește-ți că orice decizie luată de unul dintre noi îl afectează și pe celălalt. Sau asta nu mi se aplică decât mie, atunci când nu fac ce vrei tu?

Blake a tresărit și a întins mâna spre clanță.

— Discuția asta s-a încheiat.

Până să apuc eu să găsesc o cale de a-l reține, el deja ieșise pe ușă. Emoția îmi frigea gâtul. Dar de data asta nu aveam de gând să-l mai las să cedeze. Ori de câte ori ne amenințase Trevor, Blake întorsese celălalt obraz. Nu și acum. Nu și de acum înainte.

Tesla lui Blake a luat-o la goană în josul străzii, iar eu m-am retras în casa goală. M-am așezat la masa de lucru din bucătărie, chibzuind la ce era de făcut în continuare. Nu puteam să schimb macazul și să mă concentrez pe munca mea. Eram prea furioasă. Prea speriată că, împotriva spuselor lui Blake, situația *nu* avea să treacă pur și simplu de la sine.

— Fir-ar să fie!

Am izbit cu mâna blatul mesei, chircindu-mi degetele în jurul durerii. Simțeam un nod în gât și mă usturau ochii din cauza lacrimilor, dar ceva din mine refuza să renunțe. Dacă aș fi izbucnit în plâns, mi s-ar fi părut că mă dau bătută. Nu voiam s-o fac... nu puteam. În schimb, m-a năpădit iar greața. Doar că n-a mai trecut. Am dat fuga la baie și mi-am golit stomacul în veceu.

Ca din senin m-a cuprins un val de fierbințeală, apoi pielea umedă mi s-a răcit. M-am ridicat tremurând și m-am șters la gură.

Persoana pe care o vedeam în oglindă n-arăta prea bine, dar după câteva minute, paloarea feței a făcut loc unui strop de culoare.

Hainele îmi erau lipite de trup. Mă îngrășasem în timpul călătoriei. Greutatea dobândită o înlocuise pe cea pierdută după ce fusesem împușcată. Mi-am trecut degetele peste talia blugilor și peste pielea moale de deasupra.

O scânteie de speranță s-a aprins în mine. O nădejde irațională și inoportună.

Nu era cu putință...

M-am spălat pe dinți. Am încercat să alung ideea, dar o sută de posibilități îmi roiau prin minte. În joc erau dragostea noastră, viața pe care o clădeam, libertatea lui Blake și poate mai mult de atât. Dacă el nu avea să le ocrotească, atunci cine?

Deodată, învălmășeala gândurilor s-a potolit și mi-am dat seama ce trebuia să fac. Am urcat la etaj, m-am dus la dulap și, ignorând cearșafurile mototolite care aminteau de pasiunea nopții trecute, mi-am căutat valiza. Apoi m-am apucat să-mi fac bagajele.

Capitolul 8

Blake

Mi-am petrecut ziua în biroul lui Dean. Oamenii lui Fitzgerald pretindeau că nu știu nimic despre întreaga afacere, lucru care putea fi adevărat. Am recapitulat mai amănunțit programul lunii de miere. Conform datelor puse la dispoziție de FBI, eu ar fi trebuit să fraudez alegerile în timpul zborului dintre Cape Town și Malé, ceea ce era absolut imposibil, de vreme ce codul fusese încărcat prin USB în mai multe aparate de vot, iar eu mă aflam la mii de kilometri distanță de ele.

În plus, timp de mai multe săptămâni, Erica fusese centrul universului meu. Nimic nu-mi distrăsese atenția de la a transforma călătoria într-una memorabilă pentru amândoi.

Gândurile mi s-au întors la acea perioadă mai simplă. Se schimbaseră atât de multe în doar câteva zile. Prezentul numai paradiziac nu era. Luna de miere se sfârșise și viața pornise la drum. Refuzam să cred că asta era începutul viitorului nostru împreună.

Poate că autoritățile urmau să se concentreze asupra lui Fitzgerald, însă dacă el s-ar fi prăbușit, n-ar fi făcut-o singur. M-ar fi implicat și pe mine, numai ca să-mi facă în ciudă. Ar fi continuat să mă creadă răspunzător până când cineva l-ar fi convins de contrariu.

Apoi mai era și Trevor.

Dacă aș fi vrut vreodată să aduc justiția la ușa lui (oriunde ar fi fost ea) i-aș fi spus lui Dean despre el de acum câțiva ani. Dar n-o făcusem. Iar aceea nu era ziua potrivită pentru a scoate totul la lumină. Avocatul meu își petrecuse o grămadă de timp risipind prin explicații bănuielile asupra vinovăției mele. Un bun exercițiu pentru el, deși puteam să-i văd mintea mergând, în timp ce era ros de o întrebare: dacă nu eu trucasem alegerile, atunci cine?

Parcă auzeam în gând vocea Ericăi, îndemnându-mă să procedez așa cum ar fi fost corect. *Spune-i!* Îndrumă-i pe calea potrivită. Dar ceva din mine șovăia, așa că nu m-am abătut de la drumul pe care-l urmasem mereu. Oricum n-avea niciun rost să complic lucrurile. Arătatul cu degetul probabil că n-ar fi făcut decât să-l convingă și mai mult pe Evans de vinovăția mea. Nu-mi părea genul de om care să-l vâneze pe unul ca Trevor, ca să-l salveze pe unul ca mine. Pierdere de vreme.

Dean a studiat posibilele scenarii și am căzut de acord că doar folosirea codului meu nu era o probă incontestabilă. Prea mulți alții avuseseră acces la el. Chiar dacă toate indiciile duceau la mine, pur și simplu nu era suficient. Trebuia să așteptăm și să vedem dacă autoritățile aveau să mai vină și cu altceva. Asta era incertitudinea care se profila. Dacă aveau să găsească ceva, atunci ce? Și cât urma să fim nevoiți să răbdăm până la terminarea întregii povești?

Ziua se apropia de sfârșit, iar eu îmi parcurgeam e-mailurile pe telefon, dornic să găsesc orice care să mă facă să uit de încurcătură.

— Ar trebui să te duci acasă.

Dean și-a ocolit masa de lucru și mi-a azvârlit haina în poală.

— Mă dai afară?

— A fost o zi lungă. Du-te acasă și stai cu Erica! Sunt sigur că e încă destul de zdruncinată după ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate, am mormăit.

— Ieri refuza să plece din secție înainte ca poliția să termine cu tine. Am încercat s-o liniștesc, dar mi-am dat seama că nici nu voia să audă.

— Nu mă miră.

Am strâns din dinți, luptându-mă cu empatia și cu persoana din mine care niciodată nu cedase în privința asta. Urma să mă întorc acasă, la Erica, și să reluăm discuția de unde o lăsaserăm dimineață, o dimineață de care nu eram tocmai mândru. Plecasem înainte să apucăm să lămurim lucrurile. Ea mă încolțise, mă înfruntase. Nu că m-ar fi surprins. Întotdeauna își avusese propriile păreri. Îi văzusem înflăcărarea cu luni în urmă, când intrase pentru prima oară în sala mea de ședințe. N-aș fi vrut să sting vreodată focul acela. Îmi doream să ardă pentru mine, să se bată pentru noi și exact asta făcea.

Dean s-a trântit la loc pe scaunul lui și a lăsat capul într-o parte.

— Trebuie să spun că eram curios s-o cunosc în sfârșit pe femeia care a însemnat atât de mult pentru tine, încât să renunți la contractul prenupțial, în ciuda celor mai bune sfaturi din partea mea. Doar că mi-aș fi dorit s-o întâlnesc în alte condiții.

— Și eu.

Vorbele pe jumătate în glumă ale lui Dean mi-au amintit că fusesem de acord să împart totul cu Erica. Chiar pretinsesem asta, în ciuda îndoielilor ei. Nu doar averea, ci și bucuriile, și greutățile. Vocea rațiunii mi-a adus aminte că, oricât încercaserăm să ne luptăm pe cont propriu cu demonii noștri, până la urmă nu rezolvaserăm nimic așa. Indiferent cât de hotărât aș fi fost să mă războiesc singur cu Evans, Erica și cu mine ne legaserăm prea strâns pentru așa ceva.

Încă apăsător de cearta avută mai devreme, am plecat din biroul lui Dean și am luat-o pe stradă. Soarele apusese. Zilele deveneau

mai scurte, nopțile, mai friguroase. Numai că nopțile mele nu erau niciodată reci când o aveam pe Erica alături. Doamne, nu puteam să mi-o scot din minte! Între noi se întindea o graniță, iar ea mă tot chema în partea ei. Aș fi vrut să trec, dar ceva mă împiedica. Am mers prin centrul Bostonului, până când am ajuns în fața firmei mele. Ferestrele erau întunecate.

Am împins ușile și am intrat în spațiul comun de lucru, unde nu era nimeni. Am aprins luminile, dezvăluind sediul nostru pustit. Pe fiecare masă de lucru era dezordine. Firele fuseseră smulse și zăceau împrăștiate pe jos. Cady mă sunase mai devreme, ca să-mi confirme că autoritățile confiscaseră toată aparatura din birouri. Dar, cumva, faptul că vedeam totul cu ochii mei îmi stârnea un nou fel de mânie. La adresa lui Evans. La adresa tuturor acelor fețe pe care ajunseseam să le urăsc de pe vremea când eram adolescent. Nu mi se păruse corect atunci și să fiu al dracului dacă mi se părea corect acum, când nu făcusem absolut nimic care să justifice așa ceva.

— Ești ok?

M-am întors și l-am văzut pe James stând în pragul ușii.

— Tu ce naiba crezi?

El a clătinat din cap și a făcut un pas înapoi.

— Scuze, omule! Te las singur.

Mi-am relaxat pumnii.

— E în regulă. Numai că am avut o zi grea. Îmi pare rău.

El a dat din cap și s-a apropiat, cercetând stricăciunile.

— Alli ne-a zis ce s-a întâmplat. E de rahat.

A șovăit, îndreptându-și atenția către mine.

— Se pare că ți-ar prinde bine o băutură.

Era adevărat. Deși nu m-ar fi apropiat cu nimic de rezolvarea problemelor curente. *

— Mersi, dar trebuie să mă întorc acasă. S-a făcut târziu. Erica probabil se întreabă pe unde umblu.

James s-a încruntat.

— Ce? Păi... ea a plecat azi după-amiază, mi-a răspuns.

— Cum adică?

— A venit azi-dimineață cu o valiză, a discutat puțin în biroul ei cu Alli, pe urmă au plecat împreună la aeroport. Alli a zis că o să se întoarcă într-o zi sau două. A spus să-i trimitem un e-mail dacă apare ceva la serviciu.

Pumnii mi s-au încleștat iar. Ziua devenea din ce în ce mai bună.

— Ai idee unde s-au dus?

El a făcut ochii mari.

— Nicio idee. Erica n-a stat suficient cât să apuc s-o întreb.

— Fir-ar să fie!

De furie, vedeam alb înaintea ochilor.

— Ai sunat-o?

— Trebuie să plec, am zis, împingându-mă pe lângă el.

Am pornit în grabă spre casă, sunându-mi în repetate rânduri soția, doar ca să-i aud, iar și iar, mesajul căsuței vocale. Am dat buzna pe ușa din față, oarecum așteptându-mă s-o găsesc pe Erica acolo. Dar casa era tăcută și întunecată. Am intrat în bucătărie, am verificat toate camerele de la primul etaj, apoi m-am dus în dormitorul nostru. Dispăruse. Patul arăta așa cum îl lăsaserăm, cu excepția unei bucăți de hârtie așezate pe perna mea.

Am ridicat-o și am citit-o, în timp ce adrenalina îmi alerga prin vene.

Mi-ai promis că întotdeauna o să-mi meriți încrederea... fericirea... dragostea.

Erica

Îi făgăduisem că n-o să mai fug de lângă el, dar și Blake își încălcase promisiunile. Iar în clipa aceea făceam ceea ce trebuia să fac. Ceea ce el nu voia să facă.

Alli și cu mine am coborât din avion, în aerul cald al Texasului. Douăzeci de minute mai târziu, ajunseserăm deja la hotelul nostru din centrul Dallasului. Hamalul ne-a lăsat bagajele în cameră. I-a dat un bacșiș, după care m-am apropiat de Alli, care privea prin fereastra panoramică, spre conturul întins al orașului.

Nu mai fusesem niciodată în Dallas și mi-aș fi dorit să am un motiv mai bun pentru vizita asta. Nu-mi plăcea ideea de a merge undeva fără Blake, dar după cearta din acea dimineață, știam că, pentru moment, nu puteam să mă bazez pe el.

— Drăguț, a spus Alli, înainte de a se trânti pe un șezlong din apropiere.

Poșeta a început să-i vibreze la picioare.

— E Heath.

Și-a ridicat ochii spre mine, fără a se obosi să-și scoată telefonul.

— Nu încă, am zis.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Mă simt ca o dezertoare nenorocită, Erica! Dacă nu vorbim mai repede cu el, e probabil să se ducă la poliție și să ne dea dispărute.

— Nu vreau să știe nimeni unde sunt acum. Nu înainte să am ocazia de a discuta cu Michael între patru ochi.

— Nici nu pot să-mi închipui la ce cazne o să-l supună Blake pe Heath când o să afle că sunt cu tine.

Blake era foarte departe și nici măcar nu-și dădea seama. Îmi părea rău că-l părăsisem așa cum o făcusem. Dar și eu eram furioasă. Furioasă că refuza să lupte pentru noi. Că după tot ce înduraserăm împreună, mai putea să-mi închidă gura cu atâta repeziciune.

— Ai zis că o să mă ajuți, Alli. O să mă întâlnesc cu Michael mâine-dimineață, la prima oră. Atunci poți să vorbești cu Heath.

Îi explicasem situația la birou, fiind pregătită ca, la nevoie, să plec de una singură. Dar umblasem după destule potcoave de cai morți, încât să știu că întotdeauna era mai bine să am un tovarăș de drum. Pericolul avea felul lui de a mă găsi, iar consecințele mă

lăsaseră cu ceva mai mult decât o mică zguduială. Totuși, nu puteam să ajung la esența problemei în siguranța locuinței noastre.

— Am vrut să vin cu tine, Erica, dar nu-mi place să țin secrete față de Heath. E un lucru pe care nu-l mai facem, sub nicio formă, iar tu îmi ceri să încalc asta.

— Știi că orice i-ai spune lui Heath, ar ajunge direct la Blake. Bărbatul meu n-ar accepta să fie altfel. Sunt convinsă că Max i-a dat lui Trevor acces la codul lui Blake și că asta e singura mea ocazie de a face legătura între ei. Michael nu-i genul care să poarte o discuție sinceră cu mine la telefon și nu vreau ca Blake să-mi stea în cale.

Alli a șovăit câteva secunde, înainte de a vorbi.

— Chiar crezi că o să-l câștigi de partea ta? Pe Michael Pope... magnat al transporturilor, miliardar și, s-ar putea spune, unul dintre cei mai inteligenți și mai prosperi oameni de afaceri din lume?

Când pune problema în felul ăsta, aveam anumite îndoieli. Dar cu tot cu ele, Michael rămânea cea mai mare șansă pe care o aveam.

— Nu știu. Se pare că mă place. Știu că ține mult la Blake. Vreau să spun că l-a renegat pe Max după tot ce mi s-a întâmplat din cauza lui. Dacă reușesc să-l fac pe Michael să-și dea seama care-i miza, poate că o să mă ajute.

M-am așezat pe scaunul din față ei.

— E ceva important, Alli. Dacă Blake nu vrea să acționeze pentru a se reabilita, atunci o s-o fac eu. Nu accept să-l pierd. Nu pot.

Mobilul lui Alli a început din nou să vibreze, semn că primea un alt apel. Prietena mea mi-a aruncat o privire rugătoare.

— De când am aterizat, mă sună întruna. Ce vrei să fac?

Am oftat.

— Bine. Numai să nu-i spui unde suntem.

Alli a răspuns repede și a dus telefonul la ureche.

— Bună, iubire... Da, scuze. O călătorie de ultim moment între fete.

S-a ridicat în picioare și s-a apucat să se plimbe prin cameră.

— Totul e bine. Erica trebuie să se ocupe de ceva și vrea să fiu cu ea... Heath, te rog, nu mai pune întrebări chiar acum. E complicat. Dar n-am pățit nimic. Pe cuvântul meu.

S-a uitat pieziș la mine.

— Da, ceva de genul ăsta. Vorbim mai târziu, ok, când o să se mai liniștească lucrurile... Și eu te iubesc.

A închis și mi-a azvârlit o privire critică.

— Mi-ești datoare.

— Știu. Mulțumesc.

Alli și-a pus o mână în șold.

— Nu știu cum te simți tu, dar eu sunt moartă de foame. Hai să ne schimbăm și să mergem la cină!

M-am silit să mă ridic, străduindu-mă să înaintez în ciuda oboselei care-mi intrase în oase după o zi lungă și solicitantă din punct de vedere emoțional. Aș fi fost în stare să mă bag în pat și să dorm zile întregi, dar Alli avea dreptate. Trebuia să mâncăm, cu toate că stomacul meu se zvârcolea fără încetare încă de dimineață.

Mi-am deschis valiza, ca să caut niște haine confortabile în care să mă schimb.

— Ce-s astea?

Alli a scos un sunet de uimire, în timp ce ridica o cutie roz, pe care mi-o îndesasem în bagaj chiar înainte de plecare. În ea se aflau două teste de sarcină. Le cumpărasem mai demult, convingându-mă singură că era o dovadă de absolută nebunie. Am rezistat impulsului de a le înșfăca înapoi.

— Cu ce seamănă?

Încercam să par nonșalantă, dar deja mă irita faptul că le desco-
perise. Prietena mea mă privea cu ochii mari.

— Ești gravidă?

Am tras cu greu aer în piept.

— Habar n-am.

Oare eram complet ridicolă fie și numai pentru că bănuiam?

— Glumești? Crezi că s-ar putea să fii, dar n-ai făcut încă testul?

Tonul lui Alli urcase cu cel puțin patru octave.

— N-am apucat.

Era, în cea mai mare parte, adevărat.

— Păi, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și fă-l! Căpiez aici!

Radiind de nerăbdare, s-a apucat să desfacă un capăt al cutiei. I-am smuls-o din mână, simțindu-mă din ce în ce mai neliniștită. Mă blestemam pentru faptul că nu ascunsesem cutia mai bine.

— Parcă ne duceam la cină, am spus, într-o încercare disperată de a-i distra atenția de la subiect.

— De parcă aș putea să mai mănânc știind că s-ar putea să fi cu burta la gură! Nu fi nebună.

— Alli, termină! m-am răstit eu.

Ea m-a fixat cu scepticism. Inima îmi bătea cu sălbăticie în piept. Nu eram pregătită pentru realitatea ce ar fi urmat testului, oricare ar fi fost ea. Nu puteam...

— Nu pot să fac asta chiar acum.

— Doamne, de ce?

Am aruncat cutia înapoi în valiză și m-am dus la geam. Soarele apusese, iar în Dallas se aprinseseră milioanele de lumini ale orașului. Cum aș fi putut să fac așa ceva în momentul ăla? Mă aflam în mijlocul unei tornade. Era imposibil ca soarele să răzbată în toiul furtunii.

— Nu știu sigur dacă sunt pregătită să aflu, oricare ar fi răspunsul. Alli s-a apropiat și s-a oprit lângă mine.

— Ați încercat?

Am închis ochii și m-am gândit la Blake.

— Oarecum, am spus eu, abia șoptit.

— Ok, stupidă întrebare. Ați renunțat la anticoncepționale și ați fost plecați o lună în călătoria de nuntă. Bineînțeles că ați încercat. Când ți-a venit ultima oară ciclul?

— De când cu împușcăturile, am renunțat să mai țin socoteala. De atunci vine neregulat. Nu știu. Dacă rezultatul ar fi pozitiv, aș lua-o razna și mi-aș face griji. M-aș frământa, gândindu-mă dacă

măcar e o sarcină cu adevărat. Iar dacă rezultatul ar fi negativ, nu sunt sigură că aş vrea să aflu că după atâta timp petrecut împreună... După ce am încercat așa cum am făcut-o, tot nu se poate întâmpla.

— Erica, unii oameni încearcă ani la rând până să aibă succes. Dă-ți o șansă! Dacă e scris să fie, atunci o să se întâmple. Dar să nu știi de-i albă sau neagră nu poate fi decât un chin. Cel puțin pentru mine. Îmi imaginez că nici în cazul tău n-are cum să fie altfel.

Ce-i drept, starea uterului meu nu-mi mai ieșea din minte. Gândul la sarcină era unul fericit, chiar dacă puțin înfricoșător. Însă gândul că nu rămăsesem gravidă și că doar născocisem posibilitatea era adevăratul chin. Să trăiesc asta în realitate ar fi fost și mai rău.

— Nu știu dacă pot să fac față acum, cu tot ce se mai întâmplă în rest, am recunoscut eu în cele din urmă.

Alli s-a întors la cutie, mi-a adus-o și mi-a întins unul dintre teste.

— Eu n-o să fiu în stare nici măcar să funcționez până nu aflu. Consideră că-mi faci o favoare, pentru că am plecat cu tine în misiunea asta trăsniță. Și oricare ar fi rezultatul, o să-i facem față. Sunt lângă tine orice s-ar întâmpla. Îți promit.

Am scuturat ușor din cap, dar ea a rămas neclintită, ținându-și maxilarele încleștate cu aerul acela neînduplecat pe care i-l cunoșteam bine.

— Nu accept un refuz. Vorbesc serios, du-te acolo și fă testul.

După un lung răgaz, i-am luat testul din mână și am intrat în baie. Am închis ușa, m-am așezat pe capacul toaletei și m-am uitat lung la pachetul nedesfăcut.

Nu se întâmplă așa ceva. Nu pot s-o fac. Nici măcar nu vreau să știu. Mi-am tot repetat mantra, până când Alli a vorbit răspicat.

— Îl faci?

Am auzit întrebarea îndeajuns de clar, încât să știu că ea stătea chiar în fața ușii.

— Nu încă.

— Fă-l! mi-a ordonat.

Am deschis pachetul și am studiat testul. Părea destul de simplu.
— Erica!

M-am oprit, știind că ea nu voia să asculte cu adevărat ce aveam de zis. *Nu chiar acum. Poate mâine. Nu e grabă.* Nu... nimic din toate astea n-ar fi fost acceptabil.

— La naiba, Erica! Sunt cea mai bună prietenă a ta și îți cer să faci pipi pe bățul ăla!

Mi-am dat ochii peste cap. Mă întrebam cât i-ar fi luat până să năvălească pe ușă.

— Ajung și acolo! Lasă-mă un minut, ce dracu'?

Am mai mormăit o înjurătură. Fără să-mi mai bat capul cu instrucțiunile, i-am dat drumul. Ferestruicile testului s-au întunecat, iar eu m-am pus pe așteptat.

Am așteptat și am tot așteptat, cu un vârtej de „dacă“-uri în minte. Dacă rezultatul urma să fie negativ, oare aveam să-i spun lui Blake? Să-i zic că toate încercările alea, toată dragostea și credința noastră fuseseră în zadar?

M-am ridicat în picioare și mi-am făcut de lucru la oglindă, încercând să-mi răsfir părul turtit, căci aveam nevoie de ceva, orice, cu care să-mi ocup gândurile. În vreme ce testul își făcea treaba, m-am convins singură că răspunsul urma să fie negativ. Că pierdusem și ultima speranță. Când am reușit să cred asta, dezolarea m-a izbit drept în stomac, acolo unde greața se tot învârtea de două zile încoace.

Ăsta era un semn, nu? Felul în care mă simțeam...

Și dacă *rămăsesem* însărcinată? Dacă într-adevăr urma să avem un copil? Când mi-am închipuit cum ar fi, aproape că m-am sufocat. Apoi am intrat în panică, gândindu-mă la Blake și la ce-ar fi putut el să spună. Însă asta ne doriserăm, nu-i așa? Ne învârtiserăm în jurul subiectului, poate pentru că niciunul dintre noi nu era convins că se putea. Dar încercaserăm... Ne avântaserăm în calea posibilității cu aceeași hotărâre oarbă pe care o puneam în orice alt proiect, totuși iată-mă acum speriată și plină de îndoieli.

Prin minte îmi alergau amintiri din ultima noapte petrecută în Maldive. Blake, făcând dragoste cu mine sub stele. Perdelele dimprejurul umbrarului, fluturând în bătaia vântului, singura barieră între noi și noapte. Semiluna și o mie de scânteii luminoase aprinzându-se în clipa în care ne-am dat drumul împreună, având un singur scop.

Mâna mi s-a așezat pe abdomen, peste cicatricea pe care o pipăisem deja de mai multe ori decât puteam număra. Rana mea... iar acum, poate o viață. Gândul acesta copleșitor m-a făcut să gâfâi.

— Ce zice?

Tonul vocii lui Alli era vecin cu isteria. Am dat să-i strig un răspuns, apoi m-am uitat iar la testul de sarcină. Am clipit de două ori, cu ochii la noua liniuță care se formase. Secunde se scurgeau, gonind laolaltă cu bătăile tot mai iuți ale inimii mele. *Oh, Doamne! Oh, fir-ar să fie! Uau! Oh, Doamne!*

— Eu intru. Nu-mi pasă dacă arăți decent.

Alli s-a năpustit în baie și mi-a luat testul din mâini.

— Ce zice?

— Parcă zice că sunt gravidă.

Capitolul 9

Blake

— Unde dracu' e?

Heath a gemut, întinzându-se sub plapumă.

— Frate, ți-am zis aseară, nu știi!

— Nu știi pe naiba! Alli e cu ea, nu-i așa?

— Da, dar nu vrea să-mi zică unde s-au dus. Am vorbit cu ea aseară, târziu, și mi-a spus că totul e bine. A zis să nu ne facem griji.

Lipsa de somn, amestecată cu un nou val de adrenalină ce-mi inunda sângele, mă făcea să turbez de frustrare.

— Să nu ne facem griji? Faci dracului mișto de mine? Nevastă-mea s-a făcut nevăzută și nimeni nu-mi spune nimic. Cred că mă cunoști destul de bine, încât să știi că sunt mai mult decât al naibii de îngrijorat.

Heath s-a scărpinat în cap și s-a sculat din pat.

— Omule, trebuie să respiri! Mă duc să mă ușurez, iar când mă întorc, stăm de vorbă. Cât lipsesc, fă și tu niște yoga!

Am ieșit din dormitor, trântind ușa în urma mea. M-am prăbușit pe canapeaua din piele netedă, închisă la culoare. Măsuța pentru cafea era plină de reviste dedicate miresei, lucru care mi-a deșteptat în minte imagini de la propria nuntă. Erica zâmbind, mai fericită decât o văzusem vreodată.

Am închis ochii, lăsându-mi o parte din furie să se stingă. Brusc îmi doream să mă întorc la ziua aceea, una dintre cele mai frumoase din viața mea.

Ne rostiserăm jurămintele la câțiva pași distanță de casa noastră. Oricât de mulțumit aș fi fost cu împărtășirea lor între patru ochi, faptul că ni le spusese în fața prietenilor și familiei însemnase pentru mine mai mult decât mă așteptasem. Eu îmi scrisesem jurământul cu o seară în urmă. Îmi venise greu să aleg cuvintele care să exprime ce însemna Erica pentru mine, dar cumva le găsisem și le memorasem. Dar când am văzut-o venind spre altar, m-am pierdut. Am rămas mut.

Nu-mi puteam lua privirea de la ea. Era un vis: părul strâns în coc, dar cu câteva șuvițe lăsate libere în jurul feței, machiajul discret, care-i făcea ochii albaștri să strălucească în timp ce mă privea. Rochia, croită dintr-o gingașă dantelă albă, i se potrivea perfect pe trup. Judecătorul de pace a vorbit, însă eu n-am auzit decât cuvintele ei, atunci când a început să-și rostească jurământul. Vocea îi era blândă, dar puternică, iar privirea ei mă țintuia.

— Pe vremea când doar îmi imaginam ziua asta, n-aș fi putut niciodată să-mi închipui cu câtă profunzime și deplinătate îl voi iubi pe omul ce va sta lângă mine. Credeam că iubirile ca a noastră există doar în cărți. Credeam că bărbații ca tine trăiesc numai în basme. Dar iată-te, visul meu devenit realitate, fericirea mea până la adânci bătrâneți. Și fiecare zi pe care ne-am petrecut-o împreună a fost un dar ce m-a adus mai aproape de tine. Pentru asta îți voi fi mereu recunoscătoare. Promit să te iubesc, să-ți stau alături și să te prețuiesc câte zile vom mai avea împreună.

Și-a înghițit lacrimile, cu ochii ei albaștri scânteind de emoție.

— *Blake, o să ai mereu inima mea. O să ai mereu încrederea mea. Briza de toamnă adia între noi, parcă furându-mi aerul din piept.*
— *Erica, am șoptit.*

I-am mângâiat ușor obrazul perfect. Ea s-a uitat la mine printre genele ei negre și s-a aplecat spre atingerea mea domoală. M-am luptat cu imboldul de a o săruta. Nu încă, mi-a amintit o voce subțire.

Marele meu discurs se risipise în vânt. Dintr-odată, nimic nu părea mai important ca vorbele pe care urma să i le spun. Trebuiau să fie sincere. Din cel mai adânc colț al inimii mele, trebuiau să se refere direct la ale ei.

— *Promit să-ți merit dragostea și încrederea. Niciodată n-o să-ți lipsească iubirea, confortul sau fericirea. Îți promit că vei găsi mereu un adăpost sigur în brațele mele și în căminul nostru. Te voi iubi pe deplin, cu fiecare fărâmbă din ființa mea, în fiecare zi, pentru tot restul vieții.*

Judecătorul a început să vorbească. De îndată ce am auzit cuvântul „sărut“, i-am luat-o înainte și am tras-o pe Erica spre mine. Ea s-a apropiat bucuroasă, încolăcindu-și brațele ca de mătase împrejurul gâtului meu, de parcă ar fi așteptat la rândul ei același moment. Mi-am trecut buzele peste ale ei și am sărutat-o tandru.

— *Vrei o cafea? m-a întrebat Heath când a intrat în cameră și m-a smuls din amintiri.*

Mi-am simțit un ochi tresărind. Deja băusem destulă cafea cât să alimenteze un centru universitar. Nu făcuse decât să mă irite și mai mult.

— *Ai ceva mai tare?*

Fratele meu s-a oprit.

— *E ora nouă dimineața și știi că am terminat-o cu chestiile tari. Am oftat.*

— *Știu. Scuze. Nu m-am gândit.*

O să ai mereu încrederea mea.

M-am aplecat, îngropându-mi fața în mâini. Cuvintele ei mi se întipăriseră în suflet, îmi lăsaseră o urmă de neșters în minte.

Ne făcuserăm promisiuni. Oare nu fuseseră decât vorbele a doi îndrăgostiți iremediabil, în prima lor zi de căsnicie? Oare încrederea ei în mine era așa ușor de zdruncinat? Poate că alții o lăsau mai moale cu jurămintele din când în când, dar Erica sigur nu mă lăsa să le uit pe ale mele.

Să fi renunțat ea la mine așa de repede? Oare îi dădusem vreun motiv pentru asta?

Măcar de-ar fi venit acasă...

Unde era? Ne certaserăm și mă purtasem ca un ticălos încăpățânat, dar credeam că deja se obișnuise cu asta. Mai credeam și că terminase cu fugitul. Acum eram căsătoriți. Trebuia să răzbim prin asemenea situații. Împreună. Nu putea pur și simplu să-mi întoarcă spatele. Nu așa. Nu când toate celelalte se duceau de râpă.

Ceva rece m-a bătut pe umăr. Am deschis ochii și l-am văzut pe Heath întinzându-mi o bere. Recunoscător, am luat-o. El s-a așezat pe canapeaua din fața mea, îmbrăcat încă în pantaloni scurți, ținând în mână o cană de cafea.

— Arăți ca naiba, să știi, mi-a spus, privindu-mă cu atenție peste marginea căzii.

Mi-am trecut o mână peste părul aspru de pe bărbie. De dimineață, trăsesem pe mine haina aflată cel mai la îndemână și anume cămașa mototolită pe care o purtasem în ajun. Cu Erica plecată, ultimul lucru de care-mi păsa era înfățișarea mea. Mi-am îndreptat ochii deznădăjduiți către fratele meu.

— Unde e?

El a clătinat din cap, cu ochi nesiguri.

— Alli mi-a spus că Erica are ceva de făcut. N-a vrut să-mi zică nimic altceva, cu excepția faptului că n-ar trebui să-mi fac griji.

Al dracului de inacceptabil urla mintea mea, dar m-am silit să rămân calm.

— Ai întrebat despre ea?

— Bineînțeles.

— Și?

Heath s-a uitat pe lângă mine, mișcându-și maxilarul încordat. Mi-am încleștat degetele în jurul sticlei pe care o aveam în mână.

— Heath! Vorbește cu mine sau jur pe ce-am mai sfânt că...

— E supărată, Blake. E soția ta, deci mă gândesc că știai deja. Ce s-a întâmplat înainte să plece?

— Ne-am certat.

— De ce?

Mi-am dus berea la gură și am sorbit îndelung.

— Vrea să-i dau de urmă lui Trevor sau măcar să le spun federațiilor pe cine ar trebui să caute.

— Și tu nu vrei?

— Nu merită să ne irosim timpul cu el. Nici eu, nici ea. Trevor e...

— Ce e, mai exact?

— E soluția greșită. Autoritățile nu pot să-mi pună mie în cărcă povestea asta. Să le trimit după el ar fi o pierdere de vreme.

Heath și-a așezat cafeaua pe masă, apoi și-a împreunat mâinile.

— Știi că nu mă omor după confruntări, totuși javra asta se ține după tine de ani întregi. Poate că am fost prea ocupat să-mi fac praf viața și de asta n-am apucat să-mi spun părerea până acum. Dar el trebuie oprit. E ridicol că cineva așa deștept ca tine încă n-a pus capăt situației.

Preț de câteva clipe nu i-am răspuns, temperând potopul de vorbe pe care aș fi vrut să-l împrăștii. Poate că Heath avea dreptate. Poate că amândoi aveau dreptate, și el, și Erica. Am mormăit o înjurătură. M-am frecat la ochi, ca să potolesc usturimea pricinuită de lipsa somnului.

— Erica e de părere că fac așa pentru că mă simt vinovat din cauza lui Brian.

— Te simți?

Am mai luat o înghițitură de bere.

— Poate, am mărturisit aproape prea încet ca să pot fi auzit.

— Erai tânăr. Iar puștiul ăsta nu-i Brian. E la fel de țacănit, dar nu ți-a fost niciodată prieten. Nu-i datorezi nimic.

— Știu asta.

— Oare? Fiindcă uneori chiar nu pare că știi.

Nu-l întâlnisem niciodată pe Trevor în persoană, dar, cumva, în mintea mea el se identifica întotdeauna cu Brian. Nu aveam s-o recunosc niciodată, dar nu-i puteam despărți pe cei doi. Trevor era o umbră, o fantomă pe care nimeni nu putea s-o prindă. Pentru mine, însă, era o fantomă ce purta cu sine una dintre cele mai negre amintiri ale mele. Brian fusese la fel de rătăcit ca și mine, totuși împinsese lucrurile prea departe. Planul îl născociserăm împreună, dar el fusese cel care-l dusesse până la capăt, depășind cu mult intențiile inițiale. Și pentru că Brian încasase pedeapsa, eu eram liber.

Amenințarea închisorii fusese înlăturată, însă vinovăția pentru sinuciderea lui a continuat să mă bântuie. Luni de zile. Când am început să lucrez pentru Michael, credeam că depășisem momentul. Poate că n-o făcusem.

— Nu pot să schimb ce s-a întâmplat.

— Niciunul dintre noi nu poate. Poți, totuși, să nu mai lași... pacostea asta să-ți... vandalizeze viața. Dacă nu-l oprești, federalii o să te bage la răcoare, Blake! Nu-i nevoie să-ți spun eu asta, dar nu mai ești minor. Vorbim despre o afurisită de faptă penală. Ai o soție, o familie care te iubește, sute de oameni care se bazează pe tine. Și tu vrei să te dai bătut pentru că nu te ține cureaua să schimbi rolurile și să te asiguri că Trevor aterizează la pușcărie pentru toate?

— Nu face nimic din ce nu fac și eu.

— Așa o fi, dar tu faci mult mai multe decât el. Ai construit zeci de companii, care aduc lumii lucruri bune. I-ai ajutat pe mama și tata. M-ai ajutat pe mine, deși nu ți-am dat niciun motiv întemeiat. Ești sprijinul Ericăi și în clipa asta o dezamăgești, fiindcă ai orbit prea tare ca să mai vezi diferența. De ce refuzi să-i ții piept lui Trevor?

— Dacă și-ar arăta vreodată nenorocitul ăla de piept, aș face-o! m-am răstit eu.

— Știi ce vreau să zic.

— N-o să mă las intimidat de o umbră.

— Ei bine, exact asta se întâmplă.

M-am ridicat și am început să umblu prin cameră, în vreme ce vorbele lui Heath îmi răsunau în minte.

— Să-i țin piept... presupun că asta l-ar face pe Brian să redevină real. Trevor vrea să mă tragă înapoi în coșmarul ăla. Despre asta e vorba. Vrea să mă transform în acea persoană drept care FBI-ul mă ia deja.

— Nu ești acea persoană. Te-ai îndepărtat foarte mult de puștiul care ai fost, Blake! Ești bărbat în toată firea. Ai trăit un milion de lucruri. Ești căsătorit. Există oameni care au nevoie de tine și care ți-au dat un scop.

— Exact! Nu vreau ca scopul meu să-i servească drept muniție.

— E de ajuns să respiri și deja îi dai toată muniția de care are nevoie ca să te tot atace. Protejează viața pe care ai clădit-o! Ți s-ar cuveni să-ți fie scopul. Iar dacă atingerea scopului presupune să-l scoți din joc pe nemernicul ăla mic, atunci așa trebuie să faci.

M-am lăsat pe spătarul canapelei și am scos un oftat obosit.

— Tu când ai devenit atât de concentrat?

— E numai vina ta. După ce m-am lăsat de prostii, Alli a trebuit să se îndrăgostească de un cu totul alt tip.

Am dat din cap.

— Ești norocos.

— Și tu la fel. Trebuie doar să-ți dai seama că greșești și că de asta Erica nu-i aici. Lămurește lucrurile în capul tău și ea o să se întoarcă. N-am nicio îndoială.

I-am aruncat o privire rugătoare.

— Se pare că ai niște informații confidențiale care-mi lipsesc.

El a scuturat din cap.

— Neah, doar o presimțire. Dacă Alli m-ar părăsi fără să scoată o vorbă, îți garantez că m-aș uita îndelung și cu atenție la ce dracu' am greșit. Și toată mândria din lume nu m-ar împiedica să încerc să îndrept lucrurile, astfel încât s-o aduc înapoi.

— Începi să vorbești ca un frate mai mare.

El a zâmbit cu mândrie.

— M-ai scos destul din rahat. Am câteva datorii la tine.

Erica

Nici când m-am trezit în dimineața următoare, faptul că eram însărcinată nu mi-a părut mai puțin ireal. O parte din mine ar fi vrut să alerge înapoi acasă, la Blake, și să savureze vestea, dar o altă parte se bucura pentru distanța dintre noi. Viața îmi dăduse niște lecții aspre și aveam nevoie de un prilej să-mi temperez valul de entuziasm, până când urma să pricep ceva din el. Erau foarte multe incertitudini.

Sarcina mea prioritară era să obțin ajutorul lui Michael. M-am sculat devreme și am plecat cu un taxi spre biroul lui, în vreme ce Alli a rămas la hotel. Șoferul a oprit lângă o clădire impresionant de înaltă, situată în inima orașului, iar eu am luat liftul până la ultimul etaj. O sunasem pe secretara lui Michael cu o zi înainte, anunțând că Blake avea să ajungă în oraș și că voia să-l vadă. Ea trecuse întâlnirea în agendă fără nicio ezitare. Când am ajuns, după ce am explicat puțin că sunt soția lui Blake și că vreau să-l întâlnesc pe Michael orice ar fi, recepționera m-a condus în biroul lui.

El stătea la o masă de lucru întinsă, așezată în centrul unei camere enorme. Pentru un om care avea lumea la picioare, nu părea să țină mai nimic în preajma lui. Blatul mesei era aproape gol, cu excepția unei agende, a unui laptop și a unui stilou. Toate suprafețele străluceau. Toate obiectele de decor erau perfect așezate.

Michael s-a ridicat în picioare, iar ochii lui mă priveau cu precauție în timp ce mă apropiam de el.

— Erica. Nu pe tine te așteptam.

— Știu. Îmi pare rău pentru asta. Era important.

— Desigur. Ia loc!

M-a condus către un spațiu destinat discuțiilor, aflat în ceea ce părea a fi aripa de vest a biroului său spațios. El s-a așezat pe un scaun aflat în fața elegantei canapele din piele neagră pe care am ocupat-o eu.

— Ce te aduce în Dallas?

— Voiam să vorbesc cu tine despre Blake. Îmi închipui că știi deja despre problemele pe care le are.

Bărbatul a dat încet din cap, în semn de încuviințare.

— Da, polițiștii au venit și la mine, așa că știu o parte din detalii. Totuși, n-am discutat cu Blake despre asta.

M-a liniștit faptul că poliția măcar își dădea silința cu Michael, chiar dacă principalul suspect era Blake.

— Te-au întrebat despre codul-sursă al Banksoft?

— Da.

— Ce le-ai spus?

El s-a uitat la mine preț de câteva clipe, cu buzele strânse într-o linie neclintită.

— Le-am spus că, din câte știu, în afara câtorva salariați aleși pe sprânceană, nimeni altcineva n-a avut acces la exemplarul meu.

— E adevărat?

— Erica, nu sunt genul care se pretează la șmecherii. Unde vrei să ajungi?

Mi-am luat inima în dinți, pregătindu-mă să-i zic vorbele pentru care venisem cu avionul tocmai din celălalt capăt al țării.

— Vreau să știu dacă Max a avut acces la el.

Michael și-a încleștat mâinile, afișând un zâmbet forțat.

— Se poate. Max a fost implicat în multe dintre afacerile mele.

— Eu cred că i-a dat codul unui anume Trevor Cooper. E un hacker...

— Știi cine e.

Pentru o secundă am rămas mută de uimire.

— Știi?

— E un programator care a lucrat o vreme pentru Max, ajutându-l la niște proiecte colaterale. I-am finanțat munca prin intermediul uneia dintre companiile de investiții pe care le-am deținut cândva împreună cu Max.

— Toți banii ăia au fost folosiți în încercarea de a distruge unele dintre întreprinderile lui Blake, printre care și compania mea.

Michael se uita fix la mine.

— Dacă-i adevărat, îmi pare foarte rău să aud asta. După cum poate știi deja, Max și cu mine nu mai avem nicio legătură din punct de vedere financiar. Iar pe vremea când aveam, el se amesteca rareori în treburile mele zilnice. I-am subvenționat unele proiecte, fie și numai pentru a-l împiedica să se bage în ale mele. Îl cunosc pe Trevor numai după nume, deoarece firma îi scria cecuri.

— Știi unde e?

— Nu. Compania de investiții s-a desființat și toate conturile ei au fost închise la scurt timp după petrecerea ta de logodnă. Nu știu ce s-a ales de Trevor.

La naiba! Mă simțeam ca și cum m-aș fi cățărat pe un munte al cărui vârf îmi tot scăpa.

— Michael, am nevoie de ajutorul tău ca să-l găsesc. El a folosit codul creat de Blake pentru Banksoft, ca să fraudeze alegerea guvernatorului, știind că asta îl va implica pe soțul meu. Dacă cineva își dorește mai mult decât Max să-l vadă pe Blake suferind, atunci acela e Trevor. Îi poartă ranchiună încă dinainte ca tu să-l iei pe Blake sub aripa ta.

— Nu știu sigur cum aș putea să ajut.

— Ia legătura cu el! Fă-l să iasă la lumină! Sau spune-le celor de la FBI ce știi cu adevărat. Că e foarte probabil ca Max să-i fi dat codul. Dacă federalii ar afla, cel puțin s-ar apuca să caute persoana potrivită și ar înceta să-l ancheteze pe Blake pentru o infracțiune pe care n-a comis-o.

— Îmi ceri să-mi implic propriul fiu, Erica.

— Ți cer să mă ajuți să-l aduc pe Trevor în fața justiției. Ți place sau nu, Max a luat parte la povestea asta și ani de zile a încercat, în mod sistematic, să-l scoată pe soțul meu din joc. Credeam că ții la Blake. Ești dispus să-l vezi intrând la închisoare?

Avea un aer încordat, care-i trăda disconfortul. Era tocmai motivul pentru care nu sunasem. Față în față nu putea să nege adevărul. Iar adevărul era că fiul lui, sânge din sângele lui, pusese umărul la problemele lui Blake.

— Trebuie să existe o altă cale, a spus Michael în cele din urmă, lăsându-și ochii în pământ.

— Nu există nicio altă cale. Michael, te rog, te implor! Ajută-mă să-l găsesc! Nu pot...

Nu pot s-o fac de una singură. Mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele. Am încercat să-mi împing în adâncul sufletului emoțiile ce clocoteau la suprafață. Poate că aș fi reușit să-i explic lui Michael cât eram de disperată, dar nu voiam să-i pierd respectul cedând nervos așa cum îmi venea să fac în acele momente.

Până să apuc să găsesc eu vorbele potrivite, el s-a așezat lângă mine. Mi-a luat mâna într-a lui. Era caldă și uscată, arsă de soare. Privirea îi era blândă, aproape tristă.

— Erica, știu că ți-e greu. Și știu că ceea ce ai îndurat atunci când Max te-a atacat trebuie să fi fost îngrozitor de dificil. Nimeni nu merită să treacă prin așa ceva. Mi-e rușine de el, cum nu mi-a fost niciodată de când mă știu. Dar când o să ai și tu copii, o să descoperi că indiferent cât de mult de dezamăgesc, indiferent cât de mult te rănesc și te batjocoresc, rămân mereu copiii tăi. Îl iubesc pe Blake ca pe un fiu însă nu mi-e fiu. Max e carne din carnea mea. O să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l ajut pe soțul tău, dar nu pe soco-teala lui Max. Niciodată nu m-am băgat între ei și n-am de gând să încep acum.

O singură lacrimă mi-a scăpat printre gene și mi s-a prelins pe obraz. El mi-a strâns mâna.

— Erica, trebuie doar să găsești o altă variantă. Blake e deștept, unul dintre cei mai deștepți oameni pe care-i cunosc. De asta nu e aici, pentru că știe ce gândesc.

Mi-am smuls mâna, ferind-o de atingerea lui, care acum îmi părea mai degrabă condescendentă decât orice altceva.

— El nu-i aici pentru că nu vrea să se apere.

M-am ridicat și am pornit spre ușă. Am cuprins mânerul în palmă, dar am șovăit. În celălalt capăt al încăperii, Michael se ridicase și el. Atitudinea îi era degajată, chipul, brăzdat de îngrijorare. Întotdeauna îl crezusem altfel, deoarece Blake așa părea să-l considere. Oare să mă fi înșelat atât de mult?

— Uneori mă gândesc la bărbații din viața mea. Mă gândesc cum foarte mulți dintre ei umblă încoace și încolo de parcă ar fi zei, fluturându-și puterea și egoul ca pe niște arme, fără să le pese pe cine rănesc sau ale cui vieți le distrug. Iar nouă, celorlalți, nu ne rămâne decât să adunăm cioburile. Din nu știu ce motiv, am crezut întotdeauna că tu ești diferit. Bănuiesc că m-am înșelat.

Tăcerea lui mi-a confirmat crudul adevăr. Am ieșit din birou și, resemnându-mă cu eșecul, am oprit un taxi care să mă ducă înapoi la hotel.

Pentru prima oară de când aterizasem în Dallas, mi-am deschis telefonul. Am așteptat, pregătindu-mă sufletește pentru avalanșa de comunicări ratate. O duzină de mesaje scrise au năvălit simultan, unul de la James, restul de la Blake. Prin toate voia să știe unde mă aflam și dacă eram în siguranță, voia să-l sun.

Mă aștepta și un mesaj vocal. Am început să-l ascult, făcându-mi curaj să aud orice ar fi avut Blake de spus. Nu mă așteptam ca tonul lui să fie unul calm.

— Erica, eu sunt.

De la primul cuvânt, am simțit o strângere de inimă.

— Nu știu unde ești și asta mă ucide. Nu zic că nu merit, dar... te rog, doar sună-mă ca să-ți aud vocea și să-mi dau seama că n-ai pățit

nimic. Știu că Alli a plecat cu tine, totuși nu pot să nu-mi fac griji. Vreau să-ți fiu alături oriunde te-ai afla, să te apăr de orice neazuri în care te-ai băga. Și știu deja ce gândești acum: dacă nu vreau să mă apăr pe mine, atunci cum o să te protejez pe tine? Ai dreptate. Sunt prea încăpățânat pentru binele meu și n-ar trebui să mă suporti. Dar ai promis că o s-o faci. Te rog... doar sună-mă.

Tristețea din glasul lui m-a lăsat fără vlagă. Dorul de el era mai puternic decât îmi îngăduisem să cred.

Am intrat în camera de hotel și am găsit-o pe Alli lucrând la laptopul ei.

— Cum a mers?

N-am făcut decât să clatin din cap, iar umerii ei s-au lăsat în jos sub povara aceleiași înfrângerii pe care o simțeam și eu.

— Nu vrea să ajute?

— Nu și dacă asta ar însemna să-l implice pe Max.

M-am prăbușit pe pat, lângă ea.

— Îmi pare rău.

Alli m-a luat de după umeri.

— Și-acum ce facem, *chica*?

M-am sprijinit de ea, silindu-mă să cred că puteam găsi o altă cale spre adevăr. Dar eram obosită și, în clipa aceea, nu-mi doream decât alinarea din brațele lui Blake. Dacă-l puteam convinge să se răzgândească și să lupte pentru noi, poate că mai exista o speranță.

Am închis ochii și am oftat.

— Vreau acasă.

Capitolul 10

Blake

Probabil că o sunasem de vreo sută de ori. De fiecare dată fără răspuns. Îi dădusem o mulțime de telefoane și lui Heath. Nicio noutate. Nu știam decât că Erica plecase și habar n-aveam când, sau dacă, urma să se întoarcă.

Pierdut în gânduri, m-am așezat la masa din living. Ultima înghițitură de whisky scoțian mi-a alunecat pe gât. Dar nimic nu putea să amorțească durerea pricinuită de faptul că ea nu era cu mine. Alesese să plece și poate că eu îi dădusem toate motivele s-o facă.

M-am frecat la ochi. Dintr-o noapte de nesomn se făcuseră două. Mai așipeam uneori, dar mă trezeam cuprins de panică. De fiecare dată controlam din nou toată casa, apoi îmi verificam telefonul și e-mailul. Îl sunam pe Heath, fără pic de respect pentru nevoia lui de somn. Realizam încă o dată că Erica a dispărut și-mi făceam griji, până când ochii mei refuzau să mai stea deschiși.

Am auzit ușa de la intrare închizându-se cu un țăcănit. Clay mai trecea să vadă cum mă simt. Aveam impresia că, dacă n-ar fi lucrat pentru mine, ar fi vorbit mai răspicat despre cât de groaznic arătam. Despre cât de nebunește mă purtam. Dar nicio vorbă de-a cuiva n-ar fi putut să rezolve problema. Nimic nu avea să fie în regulă înainte ca ea să se întoarcă acasă. Dacă mi-ar fi dat șansa să mă justific, aș fi îndreptat lucrurile.

Și deodată, ea era acolo.

Purtând blugi și un pulover larg, stătea în picioare lângă marginea mesei, cu un aer timid. Era aproape cum nu mai fusese de zile întregi, totuși o simțeam cumva la un milion de kilometri distanță. M-am împins de pe scaun și m-am dus către ea. A făcut un pas înapoi, de parcă ar fi fost speriată.

M-am oprit brusc, chiar în fața ei. Am strâns pumnii, pentru a mă abține s-o ating, și am încercat să mă adun, însă privirea din ochii ei de un albastru curat îmi smulgea inima din piept.

— Scumpo, n-o să-ți fac niciun rău.

Erica a înghițit în sec, iar buzele i s-au desfăcut ușor.

— Nu ești furios pe mine?

— Nu. Sunt... Doamne, doar vino aici!

Am tras-o lângă mine, ridicând-o în brațe de îndată ce am reușit s-o cuprind. Mi-am lipit nasul de gâtul ei și i-am inspirat aroma. Era mai tare decât orice băutură. I-am rostit numele, iar și iar. Era acasă. Și teafără. Slavă Domnului!

I-am căutat gura, lăsându-mi buzele să alunece reverențios peste ale ei. Sărutul îmi amintea de cel care ne pecetluise cununia. Asta până când limba ei a atins-o pe a mea. La început cu blândețe, apoi căutând mai mult. Am gemut atunci când Erica și-a strecurat degetele în părul meu, apucându-l de la rădăcină. Am tras aer în piept și m-am îndepărtat doar cât să văd flacăra proaspăt iscată în privirea ei. Ea m-a cuprins cu picioarele și așa am purtat-o până în living.

Am întins-o pe canapea și i-am acoperit corpul cu al meu. Senzația pe care mi-o dădea trupșorul ei zvelt sub al meu era divină.

Dorința îmi furnica pielea, dar simplul fapt că o aveam din nou pe Erica alături de mine mă copleșea. Rămăsesem fără cuvinte. I-am dezmiertat obrazul, trecându-mi degetul mare peste gura ei întredeschisă.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Ceva asemănător tristeții a dispărut în adâncul ochilor ei. Până să apuce să-mi explice de ce, am sărutat-o iar. I-am sorbit toate vorbele pe care ar fi vrut să mi le spună. Am sărutat-o profund și pasional, până când ea s-a desprins de mine. Aș fi vrut să facem dragoste și să uităm că ultimele două zile existaseră vreodată. Aș fi vrut s-o luăm de la capăt, dar știam că nu avea să fie așa ușor. Fără tragere de inimă, m-am ridicat deasupra ei, doar cât s-o privesc în ochi.

— Trebuie să vorbim, mi-a spus ea, cu sufletul la gură.

Nervozitatea mi-a făcut mușchii să se strângă. Nu aveam s-o las să mă părăsească. Poate că i-ar fi fost mai bine cu cineva care să n-aibă mintea făcută varză, dar nu-mi păsa. În mod egoist, intenționez să lupt cu ghearele și cu dinții ca s-o păstrez prin orice mijloace.

Pregătindu-mă în sinea mea pentru puhoiul de gânduri pe care ea cu siguranță îl strânsese de-a lungul ultimelor două zile, mi-am schimbat treptat poziția, așezându-mă în fund. Erica a făcut la fel, ridicându-și genunchii pe canapea, în capătul opus mie.

— Trebuie să discutăm de la o distanță așa de mare?

— Nu pot... nu pot să gândesc limpede când mă atingi, Blake. Și am nevoie să mă ascuți.

Simțeam că mi se usucă gura, însă voiam să aflu fără întârziere. Nu-mi doream să mă chinuiesc auzind-o cum se învârte pe lângă subiect.

— O să mă părăsești?

Ochii i s-au umezit.

— Blake...

O forță nevăzută m-a izbit drept în stomac. Mi-am frecat genunchii cu mâinile, gata de orice ar fi fost nevoie în momentul ăla.

— Ai avut dreptate. Ți-am făcut o promisiune și am încălcat-o. Nu sunt perfect. Și știu că asta nu-i o scuză, dar trebuie să crezi că te iubesc, Erica. Mai presus de toate și aș face orice e necesar ca să te păstrez...

— Nu trebuie să-ți faci griji cum să mă păstrezi, Blake, dar...

Un licăr de speranță mi-a astâmpărat frica. Dar...

— Dar ce?

— Blake...

Buza de jos îi tremura și trăgea cu gesturi nervoase de ruptura blugilor. Din nou am început să-mi fac griji că se întâmplase ceva groaznic. Aș fi vrut s-o am aproape, s-o asigur că, indiferent despre ce era vorba, puteam răzbi. Trecuserăm deja prin destule neazuri împreună.

— Blake, sunt însărcinată.

Camera s-a golit de aer. Totul s-a transformat într-o imagine alb-negru, cu marginile încețoșate, în afară de femeia pe care o aveam în față. Erica. Soția mea. O figură clară, în culori, ale cărei vorbe, rostite chiar atunci, răsunau deslușit.

Însărcinată.

Câteva secunde s-au scurs goale, în vreme ce încercam să mă obișnuiesc cu ceea ce tocmai îmi spusese. Am inspirat adânc, umplându-mi plămâni cu aerul de care aveau mare nevoie și ducând o gură de oxigen către creierul ce mi se poticnea.

— De cât timp știi?

— Abia am aflat. Am făcut un test de sarcină când eram în Texas. Mă rog, Alli m-a pus să fac mai multe, dar toate au avut rezultat pozitiv.

Am scuturat din cap, sperând să-l limpezesc.

— Stai așa, în Texas?

În privirea ei s-a ivit un nou licăr de tristețe.

— M-am dus să vorbesc cu Michael. Speram că o să ne ajute.

În sinea mea, mă blestemam în fel și chip pentru că o făcusem să se creadă nevoită să procedeze așa.

— Scumpo... de ce ai făcut asta?

— Deoarece știam că tu n-o s-o faci.

Am închis ochii. Avea dreptate, dar în acele momente nu mai conta nimic. Am deschis iar ochii și am tras-o spre mine. N-aveam nevoie de distanța dintre noi. Erica s-a apropiat de bunăvoie, așezându-se călare în poala mea.

I-am atins obrazul și am strâns-o la piept, târându-mi gura peste a ei, apoi de-a lungul curburii maxilarului, până la pulsul pe care-l simțeam zvâcnindu-mi sub buze. Voiam s-o ating pretutindeni, ca și cum asta ar fi făcut ca totul să pară adevărat. Acel lucru pe care nu puteam să-l vedem. Pe dinafară nimic nu părea diferit, însă cuvintele pe care le pronunțase schimbaseră brusc totul. *Totul!*

— Chiar ești însărcinată?

Aveam nevoie să aud din nou acele vorbe. Ea și-a mușcat buza, până când degetul meu mare i-a desprins-o dintre dinți.

— Voiam să aștept înainte de a-ți spune...

— De ce?

Erica se uita în jos, jucându-se neîncetat cu gulerul cămășii mele.

— Nu știu. În caz că, știi tu, n-o să dureze. Mă gândeam că ar fi mai bine dacă n-ar trebui să treci și tu prin așa ceva.

Înverșunarea s-a aprins în mine și mi-am alungat din minte eventualitatea unei sarcini eșuate. Vestea că Erica purta un prunc în pânțece era prea nouă, prea uluitoare pentru a fi umbrită de asemenea temeri. I-am săltat bărbia, ridicându-i privirea spre a mea.

— Totul o să fie bine. Îți promit. Și indiferent ce s-ar întâmpla, eu sunt aici. Vreau să trăiesc totul alături de tine.

Buzele ei au reînceput să tremure cu putere.

— Am nevoie să fii lângă mine, Blake. Asta nu pricepi tu. Nu pot singură. Nu pot să cresc singură un copil, fără tată. Știu cum e să-ți lipsească acea parte din viață, așa că n-am de gând să stau cu mâinile în sân și să-i las să te ia de lângă noi.

Felul în care a spus *noi* mi-a făcut inima s-o ia la goană.

— N-o să permit să se întâmple asta. O să fim o familie.

Cuvintele păreau străine în gura mea, dar, instinctiv, știam că erau adevărate. Cât ai clipi, viitorul nostru ajunsese să însemne mai mult decât însemnase vreodată.

— Nu putem să lăsăm lucrurile în voia sorții. Trebuie să-l găsim pe Trevor și să punem capăt poveștii. Dă-mi cuvântul tău!

— Ți-l dau, am zis înainte să apuc să mă gândesc mai bine.

Faptul că mă împotravisem vreodată Ericăi în acea privință mi se părea absurd. Ce naiba făceam?

Ochii ei s-au luminat, strălucind scăldați în lacrimi scânteietoare.

— Vorbești serios?

— Niciodată n-am vorbit mai serios.

— Atunci cum îl găsim? Dacă Michael nu-i în stare să ne ajute, nu știu la cine altcineva putem apela.

Deși n-aveam nicio intenție să duc planul până la capăt, deja schițasem unul.

— Am nevoie de codul folosit la falsificarea aparatelor. Trevor face treabă de mântuială. Sigur a lăsat o urmă, ceva ce duce direct la el.

— Nu crezi că, dacă ar fi lăsat, federalii ar fi găsit ceva până acum?

— Nu neapărat. E codul meu. Au trecut zece ani, dar îl cunosc ca-n palmă. Iar ei sunt băieți buni. Nu caută șmecheriile așa cum aș face-o eu. Trevor e hacker. Cui pe cui se scoate, cred.

— Cum îl putem obține?

I-am mângâiat picioarele, dorindu-mi să am puterea de a face mai mult.

— Toți sunt cu ochii pe mine, Erica. Altfel nu mă îndoiesc că aș putea să fac rost de el.

— Ce părere ai despre Sid?

Am ridicat din umeri.

— Poate. Depinde de riscul pe care e dispus să și-l asume.

— A mai făcut și altă dată niște căutări creative pentru mine.

Am zâmbit, gest pe care l-am simțit ciudat de străin. Să se fi scurs atât de mult timp de când zâmbisem ultima oară? Trecuseră zile întregi de la plecarea Ericăi.

— Căutări creative? Așa le numim acum?

— Eu nu te judec pentru ceea ce faci, Blake. Poate că nu sunt întotdeauna de acord, dar știu că ai intenții bune. Și Sid, la fel. Totuși, limitele lui etice probabil că se potrivesc puțin mai bine cu ceea ce mă face pe mine să mă simt în largul meu.

— Ok. O să vedem ce zice.

Am luat o buclă din părul ei blond și am răsucit între degete firele mătăsoase. Oare copilașul nostru avea să fie tot blond? Cu ochi albaștri, care să mă vrăjească așa cum o făceau ai Ericăi în fiecare zi?

— Gove știe despre Trevor?

Smuls din fericitele mele contemplații, am scuturat capul. Din nou m-a cuprins vinovăția.

— Vrei măcar să-i spui și să afli ce părere are? E posibil ca Evans să nu te creadă, dar asta să fie de ajuns pentru a-l face să bată un pic în retragere. >

Nodul din stomac s-a întors, dar s-a topit tot atât de repede. Nu eram convins, însă aproape sigur senzația se datora faptului că-mi învățasem lecția.

— O să vorbesc mâine cu el.

Buzele Ericăi s-au curbat într-un surâs, iar îngrijorarea s-a risipit din oceanul nesfârșit al ochilor ei.

— Mi-a fost dor de tine, a șoptit ea, sărutându-mă ușor.

I-am cuprins trunchiul în brațe și am lipit-o de mine, ca și cum ar fi putut să dispară. Limba i s-a strecurat printre buzele mele, iscodind și tachinând. Era atât de dulce! Atât de gingașă! I-am răspuns cu aceeași pasiune, bucurându-mă de plăcerea unică a gustului ei, a atingerilor ei, a parfumului ei încântător în pieptul meu.

Îmi dădeam seama, judecând după limbajul trupului ei și după senzualitatea cu care se mișca deasupra mea, că aștepta. Aștepta să iau ceea ce era al meu: trupul ei, plăcerea ei. Doamne, cât aș fi vrut s-o fac, însă ceva mă împiedica. Femeia pe care o țineam în brațe nu mai era aceeași.

Erica

Zgomotul făcut de ușa dușului care se închidea m-a trezit din așipeală. M-am răsucit în așternut. Oboseala de mai devreme se împrăștia treptat, pe măsură ce mă dezmeticeam. Ceasul arăta 10:00, ceea ce însemna că dormisem doar câteva ore. Mi-am lăsat capul pe pernă și mi-am pironit ochii în tavan. Mai important, lui Blake îi venise în sfârșit mintea la cap și, pentru prima dată de zile întregi, mă simțeam ușurată.

Mă simțeam și recunoscătoare pentru că mă întorsesem acasă. Eram înapoi în patul nostru și în brațele lui Blake. Numai că el nu permitea mai mult. Încă de când îi spuseseam despre sarcină, părea prudent, ca și cum ar fi existat riscul să mă sparg, dacă ar fi îngăduit ca în atingerile lui să se strecoare cel mai mic strop de pasiune.

Poate că puseseră hormonii stăpânire pe mine. Poate că-mi doream aceeași apropiere de soțul meu ca întotdeauna. Poate că felul în care îl iubeam pe Blake se transformase după ce aflasem că purtam în pânțece copilul lui, că noi doi creaserăm o viață. Oricare ar fi fost motivul, îl doream cu patimă și nu aveam de gând să-l las să postească sau să mă priveze pe mine.

Apa s-a oprit și, o clipă mai târziu, Blake a ieșit din baie cu un prosop în jurul mijlocului. Pieptul lui splendid era gol, cu excepția măruntelor dâre de apă ce i se scurgeau din părul încă ud. Avea un corp de zeu, lucru ce mă ajuta prea puțin să-mi înfrânez libidoul deja dezlănțuit. M-am ridicat pe coate, pentru a-l sorbi cu nerușinare din priviri.

— Te-am trezit?

Am scuturat din cap și am săltat un colț al gurii, într-un surâs obraznic.

— Vino în pat!

— Ai călătorit toată ziua. Ar trebui să te odihnești.

— Sunt sătulă de odihnă. Treci încoace!

Mi-am îndoit un genunchi. Frecarea dintre coapse și vederea lui, care mi-o sporea, mă făceau să mă înfierbânt. Blake și-a trecut încet limba peste buza de jos.

— O să vin un pic mai târziu. Mă duc să lucrez ceva.

Aiurea!

M-am ridicat din pat și m-am dus la el. N-am așteptat să fiu poftită. Am încetinit în fața lui, uitându-mă în ochii lui frumoși, care căpătaseră o nuanță de verde ce-ți topea inima. Mi-am lăsat mâinile să alunece în jos, pe pieptul lui lat.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Privirea îi era umbrită de emoție.

— Mi-aș dori ca vorbele să fie îndeajuns pentru a-ți arăta ce simt, Erica. Am spus-o de o sută de ori, dar în fiecare zi te iubesc tot mai mult, în vreme ce cuvintele rămân aceleași.

Am simțit o strângere de inimă. Uram faptul că suferise atât de mult. Acum era curat și bărbierit, proaspăt și vioi, însă când mă întorsesem acasă era o epavă. Niciodată nu-l mai văzusem așa dezolat.

N-ar fi trebuit să-l părăsesc cu atâta răceală. Știam că mă iertase, totuși o parte din mine voia să-și ispășească faptele. Îmi doream să fim împreună. Tânjeam după unirea trupurilor noastre.

— N-ar fi trebuit să te las așa cum am făcut-o. Eram furioasă și foarte speriată.

— Știu, mi-a răspuns el încet.

După ce-i lăsasem lui Blake un mesaj care să-i amintească de angajamentele pe care ni le luaserăm unul față de altul, mă gândisem mult la jurămintele noastre și la ce însemnau ele, atât din punct de vedere simbolic, cât și al cuvintelor în sine. Reprezentau promisiuni de a construi, nu legi ce așteptau să fie încălcate. Eram oameni. Imperfecți. Încă tineri, din multe puncte de vedere, deși bine deprinși cu mersul lumii.

Ne răniserăm reciproc. Ne dăduserăm câteva lovituri puternice și, cumva, ne regăsiserăm drumul spre dragoste și înțelegere. Ne schimbaserăm. Crescuserăm. Și, de-a lungul călătoriei, fiecare lecție dură împletise mai strâns relația dintre noi.

Nimic n-ar fi putut să-mi zdruncine dragostea față de Blake, iar în seara aceea juram să lupt pentru dragostea mea. Mi-am adâncit o mână în părul lui, în vreme ce pe cealaltă am lăsat-o să-i alunece de-a lungul maxilarului sculptat. Iubitul meu frumos.

— Chiar dacă ne certăm și o facem de oaie, întotdeauna o să găsim o cale de a răzbate. Îți promit.

— Habar n-ai cât de mult aș fi vrut să cred că e adevărat, a spus el, dându-mi o șuviță după ureche. Totuși, mi-ar fi fost mai ușor dacă mi-ai fi răspuns la telefon.

Am închis ochii.

— Îmi pare rău.

Durerea lui își găsea ecoul în sufletul meu. Rostisem cuvintele, dar trebuia să i le dovedesc. Iar amploarea a ceea ce simțeam nu putea fi transmisă printr-o atingere blândă. Iubirea și dorința erau două ingrediente inflamabile, ce ațâțau micul infern care deja ardea înăuntrul meu.

Mi-am lipit buzele de pieptul lui. Urmărind cu degetele curbele tari de pe abdomenul lui, i-am găsit nodul prosopului și am tras de el.

— Erica...

I-am făcut semn să tacă și am lăsat prosopul să cadă pe podea. I-am biciuit cu limba discul mătăsos al unui sfârc, până când acesta s-a întărit sub un suflu de aer. Apoi l-am tratat și pe celălalt în același fel. Tot sărutând, am urcat de-a lungul claviculei. După aceea pe gât, unde i-am supt cu îndrăzneală pielea, până când Blake a scos un geamăt chinuit. Atunci mi-a cuprins fundul în palme, forțându-ne trupurile să se lipească mai strâns. Excitarea lui era evidentă și îmi ardea pielea.

O satisfacție pur feminină vuia în mine. Voiam să-l satisfac. În noaptea aia voiam să-i ofer totul.

Mi-am smuls bluza de pe mine, iar el a întins mâna și m-a mângâiat până când am început să tremur. Uitându-mă în ochii lui, m-am lăsat încet în genunchi.

Mi-am mișcat ușor palmele în josul picioarelor lui solide, adorându-i contururile corpului impresionant de puternic. Era un specimen remarcabil, din tălpi, până la buzele parcă gravate. Spre norocul meu, și inima îi era la fel de frumoasă ca oricare parte a trupului.

Mi-am coborât mâinile pe coapse. Am închis ochii și m-am lăsat în față, sprijinindu-mi fruntea de el. Am oftat, mai mulțumită ca niciodată că mă aflam acolo, atunci. Dincolo de fiori și de plăcerea care urma întotdeauna, de fiecare dată când mă aflam în acea poziție, o parte din mine era iritată. Dar în noaptea respectivă ceva se schimbase.

În ciuda a ceea ce Blake poate că și-ar fi dorit sau ar fi avut nevoie să fiu pentru el, nu mă considerasem niciodată supusă din fire. Mereu aveam să mă găsesc acolo unde exista o luptă ce merita purtată.

Nu eram supusă... însă eram îndrăgostită. Profund și iremediabil. Iar în clipa aceea îi aparțineam lui Blake așa cum nu-i mai aparținusem nicicând. Iar el îmi aparținea mie. N-aveam nicio îndoială.

Tot ce-mi mai doream era forța mâinilor lui asupra mea și trupul lui dăruindu-mi plăcerea pe care numai el putea să mi-o ofere. Voiam să-i simt atingerile dominatoare și, odată cu supunerea mea, să-i dau lucrul de care avea nevoie și după care tânjeam la rândul meu.

— Nu în noaptea asta, Erica. *

Am ridicat capul și m-am uitat cu atenție la el.

— Te-am făcut să treci prin iad, ții minte?

Blake s-a lăsat în jos, lovind cu genunchii podeaua din față mea. Privirea lui o țintuia pe a mea.

— Nu contează. Te-am iertat deja. Meritai mai mult decât să-ți întorc spatele alaltăieri.

M-a sărutat blând.

— Iartă-mă.

— Numai dacă faci dragoste cu mine, i-am șoptit.

Capitolul 11

Blake

O doream, fir-ar să fie. Voiam tot ce-mi oferea. Cu dezmierdări profunde, am pus stăpânire pe gura ei, așa cum aș fi vrut să pun stăpânire pe străfundurile corpului ei, pătrunzând-o fără remușcări și atât de adânc, încât să mă simtă acolo și a doua zi. Mâinile noastre hoinăreau. Gurile ni se topeau cu înflăcărare una în alta. M-am ridicat în picioare și am dus-o până la pat. Ocupându-i spațiul dintre coapse, m-am urcat deasupra ei.

Membrele ni s-au împletit, apucând și cerând. Am închis ochii și am simțit-o de jur împrejurul meu. Atingerile ei gingașe deveneau nerăbdătoare. Iar când unghiile au început să i se târască în jos pe spatele meu, senzația m-a făcut să-mi izbesc cu brutalitate șoldurile de ale ei.

— Fir-ar al dracului să fie! am exclamat și mi-am lăsat fruntea să cadă pe perna de lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ce naiba se întâmplase? Nu puteam să-mi scot din minte faptul că era însărcinată. Asta se întâmplase. Din punct de vedere vizual, nu se schimbase nimic, dar știind că era gravidă, că purta în pânțece ceea ce putea fi singura noastră șansă de a avea un copil al nostru, toate dorințele mele arzătoare se opreau brusc. Dintr-odată, sarcina devenise lucrul cel mai important, așa că nu eram dispus să i-o trag precum o fiară, dacă astfel aș fi riscat s-o rănesc în vreun fel.

Ea se uita la mine, așteptând.

— Ce e?

— Mi-e teamă că o să-ți fac rău, am recunoscut în cele din urmă. Erica a tresărit.

— Să-mi faci rău?

— Să ți-o trag prea tare. Nu știu... să afectez copilul, cred.

Ea a zâmbit.

— Ești bine dotat, Blake, și e ceva magnific, dar îți dau cuvântul meu că n-o să-i faci niciun rău copilului.

Mi-am coborât privirea spre ea, dorindu-mi să pot crede.

— Nu iau nimic drept sigur.

— Faci dragoste cu mine de săptămâni întregi și sunt teafără.

— Nu mă pot controla. Știi asta la fel de bine ca mine.

Mintea a început să-mi rătăcească, în timp ce-i atingeam ușor pieptul, coborând împrejurul rotunjimii unui sân. Când m-am imaginat strângând între dinți sfârcul ăla rozaliu, un val de sânge mi s-a repezit spre penisul care deja zvâcnea.

Ea m-a silit să mă întind pe spate și m-a încălecat. Oricât de atrăgătoare ar fi fost acea poziție, tot nu mă aflam în starea de spirit potrivită. Atenția și mâinile mi se îndreptau către sâni ei voluptuoși. Dacă aș fi putut s-o posed așa cum voiam...

Erica și-a rotit șoldurile deasupra mea, frecându-și de mine bumbacul umed al chiloților. Am scos un geamăt de frustrare. Chiloții trebuiau să dispară...

— Asta zău că nu ajută.

Nu-mi doream decât s-o înfig în mădularul meu. Ochiu îi scân-teiau, în vreme ce buza de jos îi dispăruse în gură.

— De ce am impresia că, în clipa asta, ai vrea să mi-o tragi precum un animal sălbatic?

Erau cuvinte blânde pentru ce mi-aș fi dorit eu să-i fac. Voiam s-o îndoi peste genunchi și să-i plesnesc fundul până când avea să țipe. Voiam să-i zgârii pielea cu dinții și s-o simt cutremurându-se în pragul durerii. Voiam să-i desfac larg picioarele și să i-o bag adânc. În gură, în păsărica ei dulce și în orice alt loc m-ar fi lăsat. Animalele sălbatică nu erau nici pe departe așa desfrânate ca mine.

— Exact asta-i problema. N-am încredere în mine și nici tu n-ai trebui să ai.

Ea s-a aplecat peste mine, unindu-și pieptul cu al meu. Moale, delicioasă, divină piele!

— Am încredere că o să-mi dai exact ce-mi trebuie. Îmi cunoști trupul și sufletul mai bine decât oricine. Asta te face să fii soțul meu și nu o bestie oarecare.

Mi-am ținut răsuflarea, repetând în gând vorbele ei. Sângele îmi pulsa în urechi, trimițând fierbințeala și dorința din inimă, drept spre mâini și picioare. Erica și-a împletit degetele cu ale mele și mi-a mângâiat buzele cu gura ei.

— Și mie-mi place când ești puțin sălbatic. Știu de ce ai nevoie, Blake. Acum dă-mi ce-mi doresc.

Voisem să fac dragoste cu ea încă din prima clipă în care o revăzusem. Drace, era o bătălie lipsită de speranță. Fără vreo altă șovăire, am răsturnat-o din nou pe spate și n-am mai irosit nicio secundă, trăgându-i imediat chiloții în jos. Atenția mi s-a îndreptat asupra smocului de bucle aflat deasupra păsăricii ei netede. Îmi lăsa gura apă când mă imaginam trecându-mi limba peste pielea aceea gingașă, înfruptându-mă din mierea delicioasă ce se găsea chiar dincolo de ea. Oricât de mult mi-aș fi dorit asta...

Privirea mi-a fugit spre a Ericăi. Pieptul ei se ridica în ritmul răsuflării greoaie. Trupul i se mișca agitat, așa că am știut exact ce voia.

Am apucat-o de șolduri și am așezat-o sub mine. Abia așteptam s-o pătrund. Mi-am împins penisul prin deschizătura vaginului ei și m-am afundat înăuntru. Ea și-a înfipt unghiile în antebrațul meu și s-a arcuit, trăgând brusc aer în piept. Am strâns tare din dinți. O voce îndepărtată îmi spunea să fiu blând, când eu voiam s-o izbesc cu putere de pat. M-am supus, hotărât ca în acea noapte s-o prețuiesc și să țin sub cheie animalul care poftea la lucruri brutale și necruțătoare. Aveam să-l las liber într-o altă zi.

Când Erica s-a întins la loc pe pat, i-am prins buzele între ale mele.

— Perfect, am șoptit, ținându-mi gura lângă a ei.

Ea a tremurat ușor, cu privirea moale și încetoșată. Îmi plăcea la nebunie abandonul care i se citea pe chip atunci când dispăreau și ultimele bariere dintre noi, atunci când deveneam parte din ea, iar ea puneă stăpânire pe mine. M-am retras doar ca să-mi revendic iar dreptul asupra ei, încet, fără să mă grăbesc, târându-mi mădularul peste ghemul de nervi sensibili din interior. Forța cu care corpul ei se agăța de mine îmi spunea că Erica avusese dreptate. Îi cunoșteam trupul. Îi știam toate secretele.

Am continuat s-o iubesc astfel, centimetru după centimetru. Împunsătură după împunsătură. Într-un ritm atât de lin și măsurat, încât eram la un pas de a-mi pierde naibii mințile.

Mâinile ni s-au încleștat. Ea s-a lipit de mine, ținându-mă strâns în drumul spre orgasmul pe care-l simțeam crescând cu fiecare scâncet neajutorat, cu fiecare încordare înfiorată. Pielea i se îmbujorase, numele meu îi stătea pe buze... era aproape. Aș fi putut să mă duc după ea, dar, cumva, prin negura dorinței, m-am abținut. Voiam să-i ofer o noapte de plăcere, nu o euforie de moment.

I-am ridicat șoldurile, potrivindu-mi mișcările cu ale ei, atingându-i iar și iar acel loc ascuns în adâncul trupului. Păsărica îi tremura, cuprinsă de spasme pe măsura țipetelor.

— Dă-ți drumul, Erica! am spus eu, atât de atent la extazul ei, încât aproape că uitasem de al meu.

— Vreau să-mi dau drumul cu tine.

Am simțit o strângere de inimă, iar penisul dureros mi-a amintit cât de mult voiam să-mi dau drumul. Prea mult timp trecuse între noi. Prea multe emoții mă sfâșiaseră în lipsa ei și, deodată, totul se prăvălea asupra mea.

— Erica!

M-am chinuit să țin în frâu nevoia aproape violentă de a mă înfige repede și vârtos în ea. Aproape că puteam să gust promisiunea eliberării.

Pereții vaginului ei se năruiau împrejurul meu. Unghiile ei îmi brăzdau pieptul. Brusc, am văzut roșu înaintea ochilor, iar sunetul care a izbucnit din mine a răsunat între zidurile încăperii, întrerupt de urletul ascuțit și întretăiat al Ericăi.

Erica

M-am trezit înconjurată de căldura lui Blake. M-am întins, apoi m-am încovoiat, urmând conturul corpului său. Când m-am răsucit, l-am găsit deja îmbrăcat. Încă purta cu sine mirosul cafelei.

— Bună dimineața, mi-a spus.

Am zâmbit. Arăta mai bine. Iar eu categoric mă simțeam mai bine. Am început să mă joc cu părul lui, ciufulindu-l exact așa cum îmi plăcea.

— Noaptea trecută a fost uimitoare.

Între sprâncenele lui s-a ivit o cută de îngrijorare.

— Cum te simți?

Am făcut în minte inventarul reacțiilor organismului meu. Fiecare zi părea un pic diferită, iar acum, când știam că sunt însărcinată, înțelegeam de ce.

— În afara unei oboseli de proporții epice, care, din câte se pare, e noua mea realitate, mă simt grozav.

El și-a așezat o mână pe coastele mele, atingându-mi ușor buricul cu vârfurile degetelor. Mai clar nici că ar fi putut să-și anunțe gândurile. I-am oprit mâna.

— Blake, vorbesc serios! Sunt bine.

— Întrebam doar.

Vorbise pe un ton nevinovat, dar pe mine nu mă ducea de nas.

— Va trebui să te leg de fiecare dată când vreau să-mi fac poftele păcătoase cu tine?

El mi-a aruncat o privire întunecată.

— Sunt sigur că n-o să fie nevoie.

I-am surâs cu îngâmfare, căci în mintea mea încolțea o mică idee.

— Nu știu. Dacă ești așa de preocupat să nu mă rănești, poate că singura variantă ar fi să mă lași pe mine să preiau controlul, până când o să-ți treacă.

— Amuzant, a mormăit el, cu glas sec.

— Nu încercam să fiu amuzantă.

Mă prefăceam serioasă, dar în privința asta Blake se descurca de minune pentru amândoi.

— Cred că știi că nu pot să fac așa ceva.

Vocea îi era înșelător de calmă, iar cuvintele, cât se poate de clare.

— Nu poți sau nu vrei, l-am provocat eu.

A ridicat o sprânceană.

— Și una, și alta. Sunt destul de sigur că am stabilit lucrul ăsta: pentru mine legăturile sunt o limită absolută.

M-am rostogolit pe o parte și mi-am strecurat mâna sub bluza lui, admirând curbele tari ce duceau către mica umflătură din blugii lui.

— Nu-i așa rău să fii dominat, Blake. În doze mici, ar putea fi distractiv.

— Când spui asemenea lucruri, toate instinctele mele strigă „nu“. Sună a rețetă pentru dezastru.

Am zâmbit, plescăind ademenitor din limbă.

— Ce ne facem cu tine, Blake?

El și-a ținut buzele și, cu un gest posesiv, m-a săltat deasupra lui.

— M-aș putea gândi la câteva chestii.

M-am încins sub privirea lui arzătoare.

— Și eu. Acum problema e doar să te conving pe tine.

I-am presărat mici sărutări de-a lungul maxilarului, apucându-i în gură lobul urechii și mușcându-l ușor. El a gemut, ridicându-și umerii, astfel încât erecția crescândă să i se lipească cu totul de clitorisul meu. Încă nu purtam chiloți și eram extrem de sensibilă. Dacă nu avea grijă, urma să-i trebuiască altă pereche de blugi.

Fierbințeala mi-a înflorit pe piele, iar amintirile nopții trecute au început să mă seducă încetul cu încetul. Poate că nu avea să-mi fie atât de greu să-l conving că nu era nevoie să se abțină. Deja ne aflam la câteva secunde distanță de a ne smulge hainele.

Numai că ultima oară când mă apucase îndrăzneala în dormitor, Blake fusese fără îndoială buimăcit. Pe de-altă parte, nu se așteptase să-l leg fedeleș în toiul nopții.

— Data trecută te-am luat prin surprindere. Mai dă-mi o șansă!

El m-a respins cu un râs scurt, ceea ce n-a făcut decât să-mi sporească dorința de a-mi întări pledoaria.

— Ascultă, tu îmi controlezi întotdeauna plăcerea.

— Iar tu adori asta, mi-a răspuns el fără ocolișuri.

— Așa e. Dar aș minți dacă aș zice că nu mă gândesc să-ți ofer și ție același lucru. Știi, aici nu-i vorba doar despre o demonstrație de forță. În chestiile pe care le facem... Tu dai mai mult decât primești.

— Și ce dacă? Spui că ai vrea să facem schimb?

M-am îndreptat și am ridicat din umeri.

— Poate.

Franchețea întrebării îmi încălzea obrazii. Ideea de a prelua controlul îmi plăcea mai mult decât mă așteptasem.

— Și ce ar... presupune... dominarea asta?

Blake și-a așezat mâinile sub cap, afixând un zâmbet dezarmant. Un fior m-a străbătut iute.

— Ei bine, nu ești tocmai ceea ce aș numi ascultător. Așa că va trebui să ne antrenăm zdravăn, pentru ca tu să înveți unde ți-e locul.

— Și unde anume?

Vorbea pe un ton grav, iar vocea lui vibra în mine. Am scos un sunet de încântare și m-am aplecat din nou asupra lui.

— Sub mine, am șoptit, cu buzele lipite de ale lui, în timp ce mâna îmi aluneca peste penisul deja foarte întărit. Asta dacă nu cumva o să te vreau în altă parte.

El a scos un geamăt, ridicându-și șoldurile înspre atingerea mea nesățioasă.

— Sunt sub tine chiar acum. Se pare că mi se cuvine o răsplată.

— Nu te lăcomi!

Am zâmbit în sinea mea, știind de câte ori mă acuzase de același lucru. Avea răbdare numai atunci când venea vorba să mă ațâțe. Dar când în joc era propria lui dorință, atitudinea putea să i se schimbe.

Blake a mijit ochii.

— Am creat un monstru.

— Poți să-mi spui Stăpâne, am glumit eu, cu un surâs modest.

El a râs iar.

— Cred că în chestiunile astea se potrivește mai bine Stăpână.

— S-ar putea să-mi placă treaba asta.

Într-o oarecare măsură, nici nu-mi venea să cred că purtam o asemenea discuție, chiar dacă Blake nu făcea decât să-mi cânte în strună. Pe de-altă parte, nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de când mă întorsesem acasă după ce, alimentată de hormoni, pornisem într-o misiune de a vorbi cu Michael și a-i da soțului meu ceea ce urma să devină o lecție dureroasă. Cine știa ce gândeam de fapt în acele momente? Totuși, privirea lui rătăcitoare îl trăda.

— Sunt intrigat. Când e prima lecție?

— Poate diseară, dar numai dacă ești cât se poate de cuminte, i-am răspuns șoptit.

Habar n-aveam ce făceam, însă putea fi ceva distractiv, dacă el avea să lase lucrurile în voia lor. Blake și-a desprins mâinile, apoi a început să-mi mângâie coapsele încet, mișcându-se în sus și în jos.

— Adică mă trimiți la lucru cu capul plin de închipuiri în care tu mă călărești toată noaptea?

M-am încruntat.

— Lucrezi azi?

De-a lungul timpului, reușiserăm să ne păstrăm weekendurile pentru noi. Mai ales după săptămâna nebună prin care trecuserăm, mă gândeam că, mai mult ca niciodată, meritam o pauză.

— Voiam să mă întâlnesc cu Gove și să discutăm despre situația lui Trevor.

— Oh! am spus încet.

Nu mă puteam opune. Toate rămășițele stresului au început să se topească, odată ce simțeam că ne îndreptam în direcția potrivită. În sfârșit!

Fără tragere de inimă, m-am dat jos de pe Blake și m-am pregătit pentru ziua ce urma. Ne-am croit amândoi drum până la parter, unde m-am apucat să-mi fac un ceai. Blake a venit în spatele meu, m-a sărutat pe gât, după care a preluat el sarcina.

— Mă ocup eu. Du-te să te așezi!

— Mă răsfeți, am mormăit eu și am luat loc la masa de lucru.

— Ar trebui să te obișnuiești. Ce vrei la micul dejun?

Am strâmbat din nas. Stomacul meu încă era ca vai de lume.

— Nu mi-e foame.

Blake și-a strâns buzele într-un fel care mi-a dat de înțeles că răspunsul nu-l încânta. Și-a dres vocea și s-a dus la frigider, de unde a scos niște fructe deja tăiate și un borcan de iaurt.

— Cât ai dormit, ți-am făcut o programare la doctor.

— Ai ales un doctor fără mine?

— Doamna doctor Henneman e cel mai bun obstetrician din oraș, iar în privința asta tu n-o să ai decât ce e mai bun. Fără discuție.

Orice urmă din vulnerabilitatea pe care o văzusem mai devreme în privirea lui fusese rapid înlocuită. Nu eram tocmai sigură când avusese loc schimbul de putere, însă el categoric se petrecuse. Mi-am dat ochii peste cap.

— Văd că te-ai întors la cârmă.

— Când vine vorba de sănătatea ta, o să fiu mereu la cârmă. După tot ce a îndurat corpul tău, vreau ca tu și copilul să aveți parte de cea mai bună îngrijire.

Copilul. Judecând după felul în care rostise cuvântul, părea ceva foarte sigur. Având în vedere condițiile foarte nefavorabile, îmi venea greu să mă conving că, într-un fel sau altul, peste nouă luni urma să țin un prunc în brațe. Totuși, am recurs la credința pe care i-o promiseseam lui Blake pe insulă. Aveam să cred, până când cineva urma să ne spună contrariul.

— Ok.

— Programarea e pentru luni. Am rugat personalul care lucrează pentru ea după program s-o sune ca să confirme.

Am sorbit din ceai.

— Vii și tu cu mine?

— O să fiu cu tine la fiecare pas. Îți promit.

Mi-a așezat în față un castronel cu fructe de pădure și felii de pepene, peste care turnase o porție de iaurt.

— Acum încearcă să mănânci puțin, te rog!

Capitolul 12

Erica

Tocmai mă gândeam cum să-mi petrec dimineața fără Blake, când m-a sunat Alli.

— Hei! Voiam doar să văd ce mai faci și să mă asigur că totul e ok.
Am zâmbit.

— Da, suntem bine.

Ea a oftat.

— Slavă Domnului! Nu suport să fiți certați.

Din nou m-am simțit vinovată, căci acum mă aflam de cealaltă parte a baricadei și văzusem cât de supărat fusese Blake. Nici nu-mi puteam imagina cum îl chinuise pe Heath, câtă vreme nu știuse unde mă aflam.

— Îmi pare rău, Alli. N-ar fi trebuit să te atrag în povestea asta.

— Nu-i nimic. Aveai nevoie de sprijinul meu și ăsta-i motivul pentru care sunt aici. Mă bucur doar că problemele s-au rezolvat.

— Așa e. Ne merge mai bine.

— Bravo! Păi, te las să te întorci la împăcare.

— De fapt, Blake e în oraș, se întâlnește cu avocatul. Eu nu fac decât să-mi omor timpul.

Ea a scos un sunet de încântare.

— Ai chef de puțină terapie prin cumpărături? Trebuie să-mi reumplu dulapul, acum că se lasă frigul.

— Sigur! am răspuns, căci îmi plăcea ideea.

O oră mai târziu, eram pe Newbury Street, colindând magazinele împreună cu Alli. Vorbeam, râdeam și ne consultam reciproc în privința achizițiilor, atunci când nu puteam hotărî între două lucruri. Astfel am luat mai multe decât mă așteptasem, având în vedere că ieșiserăm în oraș ca să aprovizionăm garderoba lui Alli, nu pe a mea. Dar, după o lună petrecută în străinătate, timp în care Blake nu precupețise nicio cheltuială, începeam să mă deprind încet-încet cu nivelul de trai mult mai înalt al soțului meu. Totuși, în situația mea curentă, mă ajuta să știu că-mi cheltuiam proprii bani și nu pe ai lui. Profitul obținut din vânzarea Clozpin îmi dădea toată libertatea financiară la care puteam spera, fără să intru în contul nostru comun dacă nu era strict necesar. Blake n-avea decât să mă contrazică, însă l-aș fi contrazis la rândul meu. Încă îmi prețuiam independența financiară și faptul că o dobândisem eu însămi.

După ce ne-am irosit câteva ore făcând cumpărături, Alli și cu mine am intrat într-un mic restaurant mediteranean, pentru masa de prânz. Greața mea de mai înainte se potolise, iar apetitul revenise în forță. Împreună cu prietena mea, am înfulecat vreo două aperitive, care au mai astâmpărat foamea.

Alli sorbea din paharul ei cu vin. Lumina dansa pe suprafața lichidului și se oglindea într-o strălucitoare piatră prețioasă de culoare roșie, care-i atârna la gât, prinsă cu un lanț scurt și gros.

— Frumos medalion. E nou?

Ea și-a trecut ușor vârful degetelor peste el.

— Mersi. Heath mi l-a dat acum ceva vreme. Dar mi se pare prea elegant ca să-l port la serviciu și de asta probabil nu l-ai văzut până acum.

De bun-gust, mi-am spus eu, deși apoi m-am întrebat dacă nu cumva îi dăruise bijuteria ca să compenseze altceva. Relația lor nu avusese întotdeauna o bază solidă, însă de când Heath se întorsese de la dezintoxicare, formau un cuplu incredibil de trainic. La nuntă fuseseră de nedespărțit. Văzusem limpede sclipirile din ochii ei în timp ce dansau și o părțică din mine nădăjduia ca vraja din acea zi să-l inspire pe Heath să treacă mai departe cu Alli. Știam că ea era pregătită. Poate că și el era.

— Cum stă treaba între voi?

— Suntem ok. Am dat peste câteva hopuri după ce noi două am părăsit Clozpin, dar acum ne merge bine. Mai bine ca niciodată.

Mi-am coborât privirea spre șervețelul meu, gândindu-mă dacă Sophia avusese vreo legătură cu acele hopuri. Eu fusesem cea care o prevenise pe Alli că era posibil ca Heath să fi avut un trecut nu tocmai inocent cu fosta iubită a lui Blake. Speram sincer ca asta să nu fi dat naștere unor neînțelegeri între ei, însă după tot ce înduraserăm amândouă din cauza Sophiei, consideram că Alli trebuia să știe adevărul, măcar în aceeași măsură ca mine. Căci numai Heath și Sophia știau tot ce se petrecuse realmente între ei.

— Ați vorbit vreodată despre Sophia?

Alli a dat din cap în semn de încuviințare, apoi a luat în tăcere niște salată. Imediat m-am simțit ca o ticăloasă, pentru că-mi rostisem gândurile cu voce tare.

— Scuze, Alli. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. E ceva între voi doi. ♦

Ea a ridicat din umeri.

— Nu-i nimic. Chiar nu încerc să mă ascund de tine. Doar că... Dacă ar afla Blake, s-ar crea o atmosferă stânjenitoare între ei. E un lucru pe care mi-l doresc la fel de puțin ca și tine.

Atunci m-am înfuriat pe Sophia, de dragul lui Alli. Prietena mea nu doar că-și pierduse slujba din cauza zgrițuroaicei ăleia, dar pesemne avusese de înfruntat și realitatea faptului că ea se culcase cu Heath. Dacă sentimentele lui Alli semănau câtuși de puțin cu ceea ce trăiam eu știind că Sophia îl iubise pe Blake, și probabil încă îl iubea, știam că o durea al naibii de tare.

— Nu trebuie să-mi spui nimic din ce nu vrei, dar te poți baza pe faptul că n-o s-o mai las niciodată pe Sophia să-și bată joc de viețile noastre. A făcut destul rău. Cumva, eă găsește întotdeauna o cale de a mă sâcâi, însă gata! Nu-i mai dau voie. Am jurat asta în ziua în care am ieșit pentru ultima oară din sediul Clozpin.

Alli a oftat din greu.

— Ei bine, adevărul e că, după ce ea m-a mătrășit din companie, l-am luat pe Heath la întrebări în privința ei. I-am dat de înțeles (mă rog, poate am făcut mai mult de atât) că știu despre posibilitatea ca între ei să fi fost mai mult decât o prietenie. I-am zis că vreau să aflu adevărul, chiar dacă m-ar face să sufăr.

S-a încruntat puțin, cu ochii pe fereastră.

— El ce-a spus?

Prietena mea s-a întors și mi-a întâlnit privirea.

— N-a negat. Trebuie să-i recunosc meritul ăsta.

— S-a culcat cu ea?

Alli a dat din cap, incapabilă să-și mascheze dezgustul.

— O dată. Petrecuseră cu prietenii lor comuni de la vremea respectivă. Și bineînțeles că se drogaseră. Blake era plecat, așa că n-a aflat niciodată.

Deodată, am reînceput s-o urăsc pe Sophia.

— După cât a pretins ea că-l iubește...

— Cică relația lor ar fi fost pe butuci. Au dat-o dintr-una în alta. Droguri și alcool. Au urmat decizii proaste. Heath n-a recunoscut niciodată în fața fratelui său, fiindcă n-a vrut să-l rănească, mai ales după tot ce făcuse Blake pentru el. Probabil întotdeauna a

simțit că Sophia s-a folosit de prietenia lor ca să rămână în preajma lui Blake.

— O cred în stare. Nu s-ar da în lături de la nimic ca să-l recăpete pe Blake.

O dovedise prin purtarea ei abjectă față de mine.

— Până și în cele mai proaste momente ale lui, Heath e blajin din fire. Mă gândesc că a fost prea drăguț ca să-i ceară Sophiei explicații. Firește, însă, că n-a mai primit nicio veste de la ea, odată ce Blake a rupt orice legătură cu afacerea ei. Presupun că nu s-a făcut risipă de dragoste între ei.

Din fericire, Sophia dispăruse din viețile noastre de câteva luni bune. Nu puteam decât să sper că renunțase la încercările de a-l recuceri pe Blake. El și cu mine eram deja căsătoriți și așteptam un copil. Detestam faptul că ea stăpânea o parte din trecutul lui, dar eu cel puțin aveam viitorul. De asta eram sigură.

Alli se juca absentă cu medalionul de la gât.

— Ți dorești să nu fi aflat? am întrebat-o.

— La început așa mi-am dorit. Desigur, eram supărată. Trecusem prin destule. Nu voiam să mi-l imaginez cu alte femei, mai ales cu aia care mă concediase pe nepusă masă. Eram furioasă și la fel de pustiită ca tine. Dar asta-i viața. N-are niciun rost să trăim în trecut, cât ne așteaptă un viitor minunat.

I-am dat dreptate, simțindu-mă cuprinsă de căldură. Fericirea lor avea întotdeauna efectul ăsta asupra mea. Alli s-a îmbujorat și privirea i-a alunecat pe lângă mine.

— Ce?

— Nimic, a răspuns ea.

S-au scurs câteva secunde, însă zâmbetul secretos nu i-a dispărut de pe buze.

— Alli, ce naiba! Hai, spune odată!

Ea a scuturat din cap.

— Doamne, nu-mi vine să cred că-ți zic asta.

A tras aer adânc în piept, apoi a expirat în grabă.

— Am discutat cu Heath despre o nuntă pe ascuns.

Mi-a căzut fața.

— Vorbești serios?

— Știi că n-am făcut tocmai un secret din visurile mele de a mă căsători. Am discutat cu el despre următorul pas și înclinăm oarecum spre asta.

— Mă gândeam eu că ați vorbit de nuntă, dar habar n-aveam că sunteți în stare s-o ștergeți de acasă și s-o faceți fără să spuneți nimănui. E o nebunie!

Ea a dat din umeri, surâzând.

— Nu știu. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai romantic îmi închipui că o să fie. În plus, mi-am cam astâmpărat pofta de plănuit nunți ocupându-mă de a ta. Tu ai fost așa de relaxată, încât am ajuns să-mi folosesc jumătate dintre idei pentru tine.

M-am bosumflat puțin.

— Oh, îmi pare rău!

Alli a râs.

— Să nu-ți pară. M-am simțit incredibil de bine. A fost o nuntă superbă. N-o s-o uit niciodată și n-am absolut niciun regret. Meritai o zi minunată și am fost încântată să iau parte la ea în toate felurile posibile.

Mi-a zâmbit cu afecțiune și am știut că vorbea sincer. Eu și Blake cochetaserăm la rândul nostru cu ideea unei ceremonii secrete, dar știam că ai lui își doreau o cununie și s-ar fi întristat dacă ar fi ratat-o. Iar la data respectivă, mă bucurasem pentru alegerea noastră. Alli și Fiona făcuseră o treabă impresionantă, pregătind totul cât eu eram în convalescență. Nu le scăpase niciun detaliu și, grație lor, ziua fusese încărcată cu sute de momente speciale și gesturi pline de atenție. În ciuda tuturor văicărelilor mele din lunile anterioare, privind perspectiva unei nunți mari, în familie, o părticică din mine voia acum același lucru și pentru Alli. Dar, până la urmă, îmi doream ce-și dorea ea. În calitate de cea mai bună prietenă a ei, treaba mea era s-o sprijin indiferent ce decizie ar fi luat, așa cum și ea mă susținea pe mine.

— Heath e și el de acord?

— Da. Mă rog, el e foarte lasă-mă să te las. O nuntă în secret i se potrivește mult mai bine. La început, când a venit cu ideea, m-am necăjit puțin. Voiam să mă ceară, știi? Îmi doream surpriza, diamantul luxos, rochia albă, felicitările, masa și dansul. Toate mărunțișurile la care am visat o veșnicie.

A scuturat din cap.

— Nu știi. Probabil mi-am dat în sfârșit seama că viața nu trebuie să se desfășoare întotdeauna ordonat. Mi-am petrecut jumătate din existență plănuiind nunta perfectă în jurul unui om pe care încă nu-l cunoscusem. E oarecum stupid să crezi că amândoi o să ne dorim automat aceleași lucruri.

— Sunt sigură că el ți-ar dărui acea nuntă mare și albă, dacă asta ți-ai dori.

— Știu că ar face-o. Dar, zău, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai potrivit mi se pare să fim doar noi doi.

Orice îndoieli aș mai fi avut cu privire la eventuala lor „fugă de acasă”, s-au topit numaidecât. Se iubeau, speram eu cu aceeași patimă unică pe care o împărtășeam eu și Blake. Dintr-odată, nimic nu părea mai romantic decât să lege acea dragoste singuri, doar între ei doi.

— Sună foarte romantic, Alli. Ca o egoistă, o să regret că pierd momentul, dar știu că o să fie minunat.

Ea a zâmbit.

— O să facem poze. Multe poze!

M-am întins peste masă și am luat-o de mână, cu atât mai recunoscătoare că o aveam în viața mea. Cu câteva luni în urmă, când plecase la New York, îmi făcusem griji că prietenia noastră avea să se stingă din cauza distanței. Circumstanțele ne readuseseră împreună, iar acum dragostea avea să ne țină mereu implicate una în viața celeilalte.

— O să fim rude. Ți vine să crezi?

Cu o privire luminoasă, Alli m-a strâns de mână.

— Întotdeauna te-am simțit ca pe o soră, deci nu pot spune decât că oficializarea asta o să fie un bonus.

— Mereu ai reprezentat familia mea, Alli. Chiar și atunci când nu ți-am prea ușurat sarcina.

Ea și-a țuguia buzele.

— *Ești* foarte temperamentală, dar te cam iubesc pentru asta.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și m-am gândit la afirmația ei. Oare eram temperamentală? Preferam *perseverentă*, dar poate că hormonii care puseseră stăpânire pe corpul meu mă făcuseră mai iute la mânie și-mi afectaseră capacitatea de a lua hotărâri. Nu eram pe deplin convinsă, dar cu certitudine Blake ar fi avut mai multe de spus despre asta, în lumina evenimentelor recente.

— Sunt sigură că Blake ți-ar da dreptate, dar, din fericire, el e la fel de iertător ca tine.

Chipul ei blând a devenit mai serios.

— Cum a mers treaba când ai ajuns acasă?

Gândurile mi s-au întors la noaptea precedentă. Știam că n-o să-mi fie lesne să revin acasă și să-i explic lui Blake absența mea, dar mi-era tare dor de el. Aveam o groază de discutat, de lămurit. Când l-am văzut stând singur la masă, mi s-a frânt inima. Era neclintit, cu privirea în gol. Apoi, imediat ce a dat cu ochii de mine, a înviat brusc. Când mi l-am amintit atât de obosit și suferind, chinul s-a trezit din nou în pieptul meu, făcându-mă să-mi masez locul dureros.

— Atmosfera a fost încărcată, ca de obicei. Nu e întotdeauna ușor să ajungem pe aceeași lungime de undă, mai ales în legătură cu subiectele în privința cărora avem amândoi păreri ferme. Blake e foarte încăpățânat și, la drept vorbind, sunt la fel.

— Ei bine, nu mă îndoiesc că o să vă lămuriți voi, într-un fel sau altul. Arăți ca și cum n-ai fi dormit mai deloc.

Mi-a făcut cu ochiul. Pe buze mi s-a ivit umbra unui surâs.

— Suntem mai bine. Am discutat așa cum ar fi trebuit s-o facem înainte să plec. Ne-am... împăcat.

— Și? a ridicat Alli o sprânceană.

Niciodată nu-i vorbisem, în adevăratul sens al cuvântului, despre viața mea sexuală cu Blake, mai ales după ce ea începuse să iasă cu fratele lui. Mi se părea... ciudat. Pe vremuri mai sporovăiam despre aventurile noastre, dar în relația cu Blake fusesem mereu prea absorbită ca să intru cu adevărat în detalii. Unde mai pui că multe dintre acele detalii probabil erau ilegale în unele state. Nu puteam considera de la sine înțeles faptul că jumătate dintre lucrurile pe care noi le făceam în dormitor n-ar fi îngrozit-o pe prietena mea cea mai bună. Totuși, poate că venise ziua confidențelor.

— Cred că toată chestia cu sarcina l-a băgat în sperieți. Nu știe ce să-mi facă, am zis eu, sperând să nu complic subiectul.

Alli a îngânat ceva, lovindu-și buzele cu degetul. Ochii ei căpătaseră o sclipire poznașă.

— Poate că are nevoie de un stimul.

— Fă-mă nebună, dar mie-mi pari inspirată.

Nu-mi puteam imagina ce era în capul ei.

— S-ar putea să fiu. Cred că mai avem de vizitat câteva magazine.

Blake

Am intrat în localul cu specific sportiv aflat la câteva străzi distanță de stadionul Fenway Park și m-am uitat în jur. Dean stătea la bar, cu ochii ridicați spre televizoare. Era îmbrăcat lejer, într-o pereche de blugi și un pulover. O șapcă de baseball uzată îi umbrea ochii. M-am așezat pe taburetul de lângă el.

— Fără costum? •

El și-a aruncat privirea spre mine.

— Sâmbăta se poartă haine comode. Plus că, în după-amiaza asta, mă duc cu copiii la un meci.

— Scuze. N-am vrut să intru în timpul alocat familiei.

Probabil pentru prima oară în viață, nu rostisem replica doar de formă. Aveam o fixație cunoscută pentru muncă, mai ales în privința chestiunilor care cereau expertiza unui avocat. Însă, peste doar câteva luni, urma să-mi petrec fiecare clipă liberă cu noua noastră mică familie. Realitatea asta m-a izbit din plin. Totul urma să se schimbe.

Dean și-a dres vocea, abătându-mi gândurile.

— Știu că sunt unul dintre favoriții tăi și toate cele, dar cărui fapt îi datorez plăcerea?

M-am uitat în sus, la televizoarele care transmiteau alt meci. Nu mă simțeam pregătit să trec direct la mărturisirea lucrurilor pe care i le ascusesem vreme de mai mulți ani. Părea ciudat, dar Dean era unul dintre cei mai apropiați prieteni pe care îi aveam. Deși nu interacționam niciodată prea des în afara problemelor privind afacerile, el mă cunoștea mai bine decât majoritatea. Împrejurările o dictaseră.

— Știi că e o chestie amuzantă? De fiecare dată când mă văd cu tine, o fac pentru că ceva a luat-o razna în viața mea. Ai noroc că nu-ți fac o vină din asta.

El a început să râdă.

— Tu ești ăla care intră mereu în belele. Nu eu.

— Nu și acum.

Dean și-a coborât ochii spre bar, rotindu-și în cercuri mărunte suportul pentru pahar.

— Deci care-i treaba? Ce-a mai luat-o razna acum?

— Ceva nou legat de Evans?

Mă interesa răspunsul, pe de-altă parte trăgeam puțin de timp. Nu primisem nicio știre de la Dean cât timp Erica fusese plecată, nu că pe atunci m-ar fi interesat ceva din ce avea el de spus.

— Din câte-mi dau seama, nu. Să sperăm că el și polițiștii au intrat într-un impas cu orice informații or fi găsit. Totuși, comisia electorală a mai numărat o dată voturile. Funcția de guvernator merge la contracandidatul lui Fitzgerald. Dar Fitzgerald n-a dat

nicio declarație vineri, după ce au făcut anunțul. O să vedem săptămâna viitoare ce are de zis, dacă are ceva.

M-a pătruns o senzație de satisfacție. Știam că știrea avea să-i stârnească Ericăi sentimente amestecate, însă nu era nimic amestecat în dorința mea ca Daniel să simtă povara pierderii. Voiam s-o simtă din plin și pentru cât mai mult timp cu putință. Îmi părea genul de om care nu suportă cu ușurință eșecul, la fel ca mine.

— Probabil că o să folosească weekendul ca să se obișnuiască cu noutatea, am spus în cele din urmă.

— Fără îndoială. Sunt sigur că i-a întors lumea pe dos. Să sperăm că asta n-o să complice lucrurile pentru noi.

Nu-mi puteam închipui care avea să fie următoarea mișcare a lui Daniel, după așa o dezamăgire publică, dar Dean avea dreptate să se întrebe dacă nu cumva urma să-mi afecteze mie situația.

— De fapt, chiar despre alegeri voiam să vorbesc cu tine.

El mi-a răspuns dând scurt din cap, căci precis aștepta un alt fel de destăinuire.

— Știu cine a umblat la aparatele de vot.

Dean s-a uitat cu răceală la mine.

— Poftim?

— Nu pot tocmai să dovedesc că el a făcut-o și de asta n-am zis nimic în sensul ăsta până acum.

Avocatul s-a răsucit pe scaun și s-a încruntat.

— Tu chiar îl cunoști pe cel din spatele poveștii și nu mi-ai spus dracului chestia asta?

Nu i-am luat în seamă reacția și m-am apucat să intru în detalii. De la prima mea ciocnire cu autoritățile, avută în vremea adolescenței și despre care el aflase deja majoritatea informațiilor, direct sau din auzite, trecând prin anii de potlogărire mizerabile din partea lui Trevor, până la parteneriatul dintre el și Max, care stricase totul.

Pe chipul lui Dean, agitația a fost înlocuită de scepticism, o trăsătură pe care o prețuiam și pentru care-l plăteam bine.

— Sună ca și cum și-ar fi făcut un obicei din a se băga în afacere tale cu software. Chiar crezi că puștiul ăsta a trucat niște alegeri la nivel de stat?

— Când s-a plictisit să-și bată joc de site-urile mele și ale Ericăi, s-a înhăitat cu Max și cu una dintre fostele colege ale Ericăi, ca să creeze un site concurent. O rasoleală, bineînțeles. I l-am dat jos destul de ușor, după care el a dispărut iar. S-a dus la dracu-n praznic. Până acum. S-ar părea că și-a îmbunătățit performanțele și îmi vine al naibii de greu să-l caut cum trebuie, pentru că stau federalii cu ochii pe mine.

— Deci omul ăsta îți dă de furcă de ani întregi, aproape de când te cunosc, și nu mi-ai zis niciodată nimic?

După ce înșirasem toată tărașenia, nu-mi venea să cred pentru câtă vreme lăsasem lucrurile în voia lor. Heath avea dreptate. Erica, la fel. Într-un fel sau altul, Trevor trebuia oprit.

— Cred că până acum n-a meritat să mă lupt cu el.

— Fir-ar să fie!

Și-a săltat șapca, pentru a-și scărpinga fruntea.

— În regulă. Deci cum facem să-l găsim și să te scoatem pe tine din vizorul lui Evans?

— Mai întâi trebuie să dovedesc că el e vinovatul. În al doilea rând, trebuie să dau de el. E anonim, în toată puterea cuvântului.

— Cum adică? Oricine lasă o dâră.

— Lui realmente nu i se poate lua urma. Erica l-a găsit cândva, dar apoi a dispărut iar.

Dean a ridicat din sprâncene.

— Erica l-a găsit?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Eu nici nu-l căutam. Ea, da. Sunt sigur că dacă m-aș fi străduit mai mult, l-aș fi dibuit.

El n-a prea reușit să-și ascundă zâmbetul zeflemitor.

— Sigur! Mă rog, ea cum a reușit?

— A descoperit că mama lui locuia în zonă. L-a înfruntat (fără voia mea, aş putea să adaug) și spiritele s-au încins. Erica a plecat, după care ne-am trezit că Trevor și mama lui se mutaseră, fără să lase nicio adresă de corespondență.

— Dacă le cunoaștem identitatea, e și asta ceva. Măcar un început.

— Adevărat. Trebuie doar să mai fac niște săpături.

Dean a căscat larg ochii.

— *Nu!* Fără săpături, Blake!

— Am oameni care ar putea fi dispuși să ajute. Căutările n-o să ducă înapoi la mine.

— Ar face al dracului de bine să nu, a spus el, clătinând din cap. Dumnezeu, o să-mi provoci un ulcer!

— Dacă n-ai deja unul, înseamnă că nu muncești destul.

Avocatul a râs scurt, iar îngrijorarea i s-a mai domolit.

— Sunt încântat să aud cât de mult înseamnă pentru tine calitatea vieții mele, după un deceniu de stat la cheremul tău.

Și-a înhățat telefonul și a tastat câteva însemnări.

— Bine. Fă-ți săpăturile, dar foarte, *foarte* atent. O să mi le fac și eu pe ale mele. Anunță-mă ce-ai aflat și putem hotărî împreună cum să-l abordăm pe Evans. Nu cred că azvârlirea unui nume de atacator practic necunoscut o să facă altceva decât să-l scoată din sărite.

— Așa mă gândeam și eu.

Atunci mi-a sunat telefonul, anunțându-mă că primisem un mesaj.

E: Când să te aștept?

B: Acum termin. Ajung acasă peste vreo oră.

E: Așteaptă-mă în living. •

Am șovăit, în timp ce gândurile mi se învârteau împrejurul a ce-ar fi putut ea să pună la cale pentru seara aceea. Nu luasem prea

în serios tachinările de dimineață. Erica avea reputația de a vrea să preia controlul, până când o făceam eu să cerșească iar dominarea.

Dar poate că în spatele propunerii ei stătea mai mult decât un joc. Poate că-mi împărtășea frământările. Și poate că avea dreptate s-o facă. Eram neliniștit și excitat în același timp.

B: Să fiu îngrijorat?

M-am codit preț de câteva clipe deasupra butonului de trimitere, căci nu eram sigur dacă voiam să-mi răspundă la întrebare. În cele din urmă, am trimis-o. Până să-și termine Dean berea, deja căpătasem replica ei.

E: Îngrozit.

A naibii dezvățată mică.

Capitolul 13

Erica

Vocea lui Blake a răsunat în holul spațios.

— Sunt acasă!

Inima îmi bătea amețitor de tare. Mi-am întins pe coapsă cel de-al doilea ciorap negru și am pășit în perechea mea preferată de pantofi negri, cu toc. Mi-am înfoiat părul, mi-am acoperit buzele cu o nuanță închisă de roșu și am scos un plescăit. Cu mâinile sprijinite pe șoldurile înclinate, mi-am cântărit înfățișarea în oglindă.

Alli mă ajutase să aleg corsetul perfect, după ce își luase ea însăși unul, lucru care ar fi trebuit să mă uimească, până când mi-am dat seama că Heath probabil era la fel de capabil ca Blake în materie de perversități.

Pielea neagră a corsetului mi se mula perfect pe trunchi, împingându-mi părțile superioare ale sânilor afară din decolteul oricum generos, care abia dacă-mi acoperea sfârcurile. Câțiva nasturi desfăcuți ar fi scos totul la iveală și deja aveam fantezii cu toate

felurile în care Blake putea să facă treaba asta. Asortasem ținuta cu o pereche de chiloței negri și cu niște ciorapi până la coapse, tot negri.

Ca de obicei, habar n-aveam ce făceam, dar erau șanse mari să arăt corespunzător. Blake urma ori să mă scoată din cameră în râsete ori să mă devoreze. Am luat micuța cravașă pe care o alesesem mai devreme tocmai pentru acel scenariu. Mă simțeam mult mai bine intrând în postura de dominatoare cu o armă care să-mi întărească poziția.

Fierbințeala îmi inunda obrazii, colorându-i în același roșu-întunecat ca al buzelor. Îl știam pe Blake de suficientă vreme și luasem parte la tot felul de orgii împreună cu el. Îmi cunoștea îndeaproape fiecare părțică din corp. Nu puteam pricepe de ce, brusc, mă apucase rușinea. Am inspirat adânc și i-am strigat:

— Nu mai am mult!

Dacă totul avea să meargă conform planului, într-adevăr nu mai aveam... mult.

Parterul casei începuse să se întunece. Lumânările pe care le aprinsesem mai devreme pâlpâiau pe cele câteva măsuțe care înconjurau canapelele. Blake stătea tolănit pe una dintre ele, cu ochii ațintiți spre un punct invizibil de pe tavan.

— Bine ai venit acasă.

Am intrat cu mers țațoș în cameră, sperând ca tonul meu să fi părut mai degrabă senzual decât caraghios. În mine se amestecau o porție de nesiguranță și două porții de dorință clocotitoare, alimentată de hormoni.

Privirile ni s-au întâlnit în lumina apusului. El a continuat să mă urmărească, pe măsură ce mă apropiam. Am încetinit în fața lui. Inima îmi bubuia de nerăbdare și prin minte îmi forfoteau o mie de gânduri nebune, însă lăcomia din ochii lui a fost cea care mi-a tăiat răsufarea.

— Iei chestia asta cu dominatul destul de în serios.

Glasul i se transformase într-un murmur periculos de scăzut.

— Ai prefera să mă duc și să mă schimb... poate în ceva puțin mai... modest?

Mi-am lăsat capul într-o parte, luându-l peste picior.

— Nicio șansă.

A întins mâna către mine.

— Vino încoace!

Oh, voiam, dar o mică voce s-a făcut auzită și un val de curaj a pus stăpânire pe mine.

— În seara asta eu sunt șefa, Blake.

Mi-am îndreptat vârful cravașei către marginea tricoului său și am ridicat-o un pic.

— Scoate ăsta de pe tine!

Un zâmbet drăcesc i s-a strecurat pe buze. S-a ridicat în capul oaselor și, încet, și-a dat tricoul jos. L-a azvârlit pe podea, după care și-a reluat poza relaxată pe canapea.

— Se presupune că eu o să mă pot juca așa, frumos, timp de nouă luni?

Părându-mi-se că am căpătat ceva mai multă autoritate, am ocupat spațiul dintre genunchii lui.

— E greu să fii mereu la cârmă. Meriți o pauză.

Blake a săltat o sprânceană, mângâindu-mi alene interiorul coapsei.

— Nu zău?

Am rămas fără aer când dosul mâinii lui s-a apropiat de minusculul petic de țesătură care-mi acoperea sexul. Deja eram udă și-mi închipuiam toate minunățiile pe care Blake m-ar fi putut face să le simt, dacă rolurile ar fi fost inversate. Nădăjduiam ca el să nu observe, însă privirea lui de animal răpitor promitea că n-o să-i scape niciunul dintre semnalele pe care trupul meu le transmitea în acele momente. Mâna a continuat să-i urce, pipăindu-mi cusătura chiloților.

I-am îndepărtat-o și mi-am lăsat cravașa să alunece peste conturul erecției insistente care-i împungea blugii.

— Cred că și ăștia trebuie să plece.

Blake s-a ridicat lent, la câțiva centimetri distanță de mine. S-a scuturat de pantaloni, scoțându-și la iveală boxerii întinși în

față. Mi-am lins buzele. Ce n-aș fi dat să mă las în genunchi și să-l vopsesc în roșu cu rujul ăla ridicol! Mă mâncau degetele să-l ating, să-l tachinez. Aveam s-o fac mai târziu. Prin materialul boxerilor, i-am zgâriat ușor capul penisului cu vârful cravașei.

— Și ăștia!

— Mi se pare puțin nedrept, a spus el.

Împingându-i în jos, și-a lăsat mădularul să țâșnească liber. Ochii mi-au rămas pironiți asupra lui.

— Așa și trebuie.

Blake mi-a agățat cu un deget elasticul subțire al chiloților.

— De ăștia cred că ne-am putea lipsi.

— Fără atingeri! i-am poruncit, nepărând nici pe departe atât de convingătoare pe cât ar fi trebuit.

— Nu-i distractiv.

Mi-a zâmbit cu înfumurare și a dat drumul elasticului, făcându-l să plesnească.

— Nu se poate avea încredere în mâinile tale. Ai voie să-ți folosești gura, dar numai când îți zic eu.

O poftă întunecată i-a umbrit privirea.

— Interesant joc!

L-am împins înapoi pe canapea și am așteptat câteva clipe înainte de a mă așeza călare, în poala lui. Penisul gros deja i se întindea spre nord, mult prea bine pregătit pentru mine. M-am lăsat în jos și mi-am frecat ușor sexul de el. Un val de dorință mi-a săgetat clitorisul, făcându-mă să amețesc de dor. Dacă lenjeria mi s-ar fi clintit din loc, Blake m-ar fi pătruns în câteva secunde și știam că el nu s-ar fi opus sfâșierii ei. Mi-am adunat gândurile care o luaseră razna, înainte să ajung să mă conving singură că înlăturarea chiloților ar fi fost pe deplin în regulă, ba chiar un rezultat dorit.

Mi-am dus degetele spre capsă cea mai de sus, care-mi ținea corsetul strâns peste sâni, și am desfăcut-o cu un pocnet. Pieptul mi s-a umflat, împingând pielea hainei și creând o presiune pe care abia

așteptam s-o potolesc. Voiam să-mi eliberez fetele, tot atât de mult pe cât îmi doream ca Blake să le dezmierde cu gura.

— Cască gura! am spus.

El a rânjit.

— Numai dacă-mi promiți că-mi bagi ceva delicios în ea.

— Vorbești prea mult.

M-am ridicat în genunchi și i-am întins clapa desfăcută a corsetului. El și-a lins buzele, după care a prins pielea lucioasă între dinți. S-a uitat în sus, către mine, și jur că, în clipa aia, ceva din ochii lui mi-a spus că aveam să plătesc prețul mai târziu. Pieptul îmi sălta din pricina răsufării întretăiate. Da... eram depășită de situație.

— Trage!

Fără nicio întârziere, el a răsucit și a smucit, desfăcând cinci capse deodată. Dorința s-a întâlnit cu ușurarea când s-a aplecat și mi-a lins pielea moale dintre sâni. Am oftat și m-am împotrivit imboldului de a mă lăsa mai jos și a mă freca de erecția lui. Asta n-ar fi fost de folos voinței nimănui.

— Blake... oprește-te!

În schimb, el și-a lipit buzele de interiorul sânelui meu, continuând să lingă și să ciugulească. L-am apucat de păr și l-am împins în spate. Ochii i s-au topit. Mâinile i s-au strâns în pumni, de-o parte și de alta a trupurilor noastre.

— Putem să trecem la partea în care-mi folosesc limba, scumpo... înainte să smulg de tot corsetul ăsta de pe tine?

Rostise cuvintele printre dinți. Puțin prea încântată de frustrarea lui crescândă, i-am dat drumul și m-am îndreptat spre capse, pe care le-am desprins una câte una, până când m-am oferit aproape complet. Atenția lui s-a fixat acolo. Am zâmbit și am lăsat haina să cadă, dezgolindu-mă pe de-a-ntregul înaintea lui.

— Acum poți să-ți folosești limba. Ușurel...

Blake n-a mai irosit nicio clipă înainte de a-mi lua în stăpânire sfârcul printr-un sărut cu gura deschisă. Am scâncit când i-a sorbit

vârful, sugându-l cu înflăcărare. Senzația era de plăcere, dar și de mușcătură dureroasă.

— Ai grijă, Blake! Sunt sensibili.

— Scuze, a spus el cu glas răgușit, domolindu-se exact atât cât trebuia. Mmm, sunt și umflați! M-au sedus din celălalt capăt al camerei.

Mi-a cuprins sfârcul în gură. Limba lui parcă era de catifea peste vârful întărit. Nici nu i-am simțit dinții. În schimb, s-a apucat să-mi ațâțe pielea dimprejur cu ciupituri aspre, împodobindu-mi sânii cu o duzină de mici semne rozalii. Fiori de plăcere intensă îmi fulgerau prin tot corpul.

Mi-am afundat degetele în buclele lui de un castaniu-închis și, mai blând ca înainte, l-am ghidat spre celălalt sân, căruia el i-a dăruit din belșug aceeași atenție zeloasă ca și celui dintâi. Un foc îmi ardea sub piele acolo unde mă atingea și peste tot pe unde voiam să fiu atinsă. Eram udă learcă. Și jinduiam. Mi-am aruncat capul pe spate, lăsându-mă în voia minunatei torturi electrizante la care mă supunea gura lui.

Voința lui probabil că se năruise la fel de repede ca a mea. Mâinile i s-au furișat de lângă corp, pentru a-mi cuprinde fundul în palme și a mă înfige în erecția lui. Am gemut, iar șoldurile parcă mi s-au mișcat de capul lor. Blake îmi umbla peste oasele bazinului, punând iar la încercare elasticul negru și subțire.

— Fără atingeri! l-am admonestat pașnic, prinzându-l de antebraț, pentru a-i opri mâna hoinară.

— Dar e a mea, a scrâșnit el, alunecând pe lângă bariera chiloților și adâncindu-se în umezeala mea.

— Ahh! m-am plâns.

A început să-mi maseze clitorisul, desenând cercuri fermecate în jurul lui, apoi scotocind mai departe, desfăcându-mi vaginul cu vârfurile degetelor. M-am încleștat pe lângă el, dorindu-mi să mă pătrundă... având nevoie de asta.

Totuși, oricât de splendid m-aș fi simțit, o mică voce îmi amintea de regulile pe care voiam să le impun. Deja pierdeam controlul, deși fusesem atât de hotărâtă să-l mențin.

Fără să mă gândesc bine, i-am plesnit partea de sus a pieptului cu capătul cravașei. Un licăr de mânie a înlocuit repede pofta tulbure cu care mă privise cu doar câteva secunde în urmă. Acum părea la fel de iritat ca mica dungă roșie pe care i-o lăsasem pe mușchii pectorali. Am căscat gura, în timp ce o scuză își croia drum printre buzele mele, când...

— Ducă-se dracului chestia asta! a mârâit Blake.

Încovoiindu-și degetele, mi-a îndepărtat chiloții, făcându-i să trosnească fără nicio remușcare. Am tras brusc aer în piept. Într-o clipă m-a trântit pe spate. Picioarele mi s-au întins împrejurul siluetei lui neînduplecate. Mâinile lui mi-au țintuit încheieturile pe lângă corp.

— Blake! m-am văitat eu.

M-a măsurat cu privirea de sus până jos, ținându-și maxilarul încleștat. În zadar mă zbăteam sub el. Acum Blake era la cârmă. Parcă aș fi fost un om a cărui armă de foc a fost întoarsă împotriva lui, într-un moment de slăbiciune sau confuzie. Inima a prins să-mi bată mai tare, la gândul că urma să folosească biciușca asupra mea, pentru a-mi face pielea să usture. Nu știam sigur dacă asta-mi doream. Pe cât eram de desfrânată, pe atât eram de sensibilă.

Rahat! Planul meu se dusesse dracului. În vreme ce mă luptam cu incapacitatea de a ține în frâu tendințele autoritare ale lui Blake, el și-a coborât din nou gura peste sânul meu. I-a oferit o mângâiere gingașă, cu o reținere mai scrupuloasă decât m-aș fi așteptat, având în vedere schimbarea semnificativă a stării lui de spirit. A trecut la celălalt, după care și-a lăsat limba să i se prelingă în josul abdomenului meu, cufundând-o pentru câteva momente în buric. S-a oprit pentru a-mi săruta cicatricea, așa cum tindea să facă ori de câte ori avea ocazia. Pe urmă s-a așezat între picioarele mele, sărutându-mi

și ciugulindu-mi partea interioară a coapsei, chiar deasupra marginii ciorapului.

Am închis ochii. Oh, îmi plăcea la nebunie...

Am expirat cu un oftat.

— O să ți-o trag cu gura, Erica. Și ori îmi zici exact cum vrei să procedez, ori o să mă implori să te fac să-ți dai drumul oricum cred eu de cuviință.

— Nu ăsta era planul, Blake.

— Tu ai făcut regulile. Eu doar le adaptez puțin.

Mi-a supt clitorisul, biciuind fără milă cu limba acea umflătură gingașă. Apoi s-a retras doar cât să sufle un val de aer rece peste pielea delicată. O fierbințeală lichidă mi-a țâșnit în trup. M-am încordat și am început să mă zvârcolesc în strânsoarea lui.

— Zi-mi ce să fac, șefa!

Mi-am mișcat șoldurile, frustrată, dar dorindu-mi eliberarea.

— La naiba!

— Nu e foarte descriptiv. Îmi aștept ordinele.

Mi-am ridicat capul cât să mă uit urât.

— Să te fut!

El a rânjit cu viclenie și mi-a sărutat cât se poate de ușor carnea care zvâcnea, tânjind după o apăsare mai puternică.

— Ajungem și acolo. Ce-ar fi să pornim de la ce vrei să fac cu limba?

Mi-am lăsat capul pe spate, răsufând îndelung.

— N-am de gând să implor.

— Dacă o vrei îndeajuns de mult, va trebui cel puțin s-o ceri. Spune cuvintele și gura mea îți stă la dispoziție.

Și-a punctat afirmația trecându-și limba peste despicătura vaginului meu. M-am răsucit neajutorată și m-am arcuit pentru a mă apropia mai mult, însă Blake s-a tras în spate.

— Crede-mă, sunt al dracului de nerăbdător să-mi îngrop fața în păsărica aia dulce a ta. Vorbește cu mine, scumpo!

Fir-ar al naibii să fie!

— Linge-mă!

— Hmm, e un început, a murmurat el.

Apoi mi-a făcut pe plac, scaldându-mi părțile cele mai intime în căldura gurii lui pricepute. Sângele îmi pulsa în vene. La încheieturile de care mă ținea. În stomac, unde dorința rodea și creștea. Coapsele mi s-au strâns în jurul lui, căci nevoia palpita în toate locurile în care ne atingeam. Numai că atingerile lui nu țineau pasul cu pofta mea. Mi-am săltat șoldurile, cerând în tăcere mai mult.

— Blake, fă-o odată! l-am implorat.

Imploram? *Fir-ar să fie!*

— Ce să fac?

Mi-am azvârlit capul într-o parte.

— Mai tare!

El s-a năpustit asupra mea cu mai multă presiune, ducându-mă chiar în pragul aceluși loc în care-mi doream cel mai mult să fiu. Dar îmi mai trebuia numai puțin.

— Blake!

— Ai un vocabular demn de Ivy League¹. Folosește-l dracului!

Am scos un geamăt chinuit.

— Atinge-mă cu degetele!

El mi-a eliberat o mână, pentru a-și târi degetul mare peste clitorisul meu. Plăcerea îmi luneca prin vene ca melasa, când Blake și-a reluat mișcarea, dar cu limba.

— Înăuntru. Împinge-te înăuntru! meu.

— Așa?

Îi simțeam șoaptele fremătând lângă sexul meu, pe măsură ce el își strecura două degete în adâncul țesuturilor sensibile.

— Ahh! am strigat.

M-am îndoit înspre atingerea lui, în vreme ce pe la colțurile ochilor îmi apăreau steluțe.

---

¹ Grup de opt universități nord-americeane, membre ale confederației de fotbal american interuniversitar. (*N. red.*)

— Mai adânc! am spus cu răsuflarea tăiată.

Așa că s-a dus mai adânc, iar și iar, masând acel punct fin din interior. Între timp, mă înfuleca de parcă aș fi fost ultima lui masă. Am început să tremur necontrolat. Încordându-se și încercând să se lipească mai strâns de el, întregul meu trup cerșea mai mult.

— Oh, Doamne... Așa!

Plăcerea provocatoare pe care obișnuia Blake s-o ofere lăsase loc unui mistuitor iureș de senzații. Pentru acel iureș am preaslăvit tot ce era sfânt, prin țipătul care mi-a izbucnit din piept. M-am zbuclumit în strânsoarea lui Blake, însă el a rămas ferm, păstrând constrângerile ce nu făceau decât să mă poarte și mai sus.

— Nu te opri!

Nu-mi puteam ascunde disperarea din glas, pe măsură ce el mă ademenea mai sus. Apoi mi-am luat zborul. Culori aprinse îmi jucau prin fața ochilor. Fiecare gând mi se îndrepta spre felul erotic în care eram atinsă. Copleșită de trăiri, mi-am dat drumul cu un zbieret ascuțit. Fiecare mușchi s-a contractat, iar corpul mi s-a zguduit sub alintările lui Blake.

Gâfâind și dârdâind din cauza eliberării puternice, am încercat să preiau din nou frâiele propriului creier. Blake nici nu s-a mișcat. În schimb, a continuat să mă lingă. Un șir de mângâieri blânde și respectuoase cu limba mi-au trimis mici unde de șoc din creștet, până-n tălpi. Cu mâna liberă, i-am apăsât umărul, cerându-i fără vorbe să se potolească.

El și-a aruncat ochii spre mine. Privirea lor păcătoasă se potrivea cu gura lui de o frumusețe diabolică, care acum scânteia, purtând dovada plăcerii înnebunitoare pe care numai Blake putea s-o dăruiască.

— Aș putea să mă delectez cu tine ore întregi. Și probabil că aș face-o, dacă nu mi-aș dori atât de tare să ți-o trag. Dar sunt egoist și acum vreau să-mi dau drumul în pășărica ta cea strâmtă. Ți-ar plăcea?

— Da, am șoptit, întrebându-mă cum de ajunsese să mă căsătoresc cu un zeu al sexului așa de spurcat la gură.

El mi-a dat drumul și a urcat de-a lungul trupului meu. Frecarea dintre pielea lui și a mea mi-a făcut iar terminațiile nervoase să țopăie. Toată trănăneala despre cum îl voiam sub mine fusese o aiureală. Nimic pe lume nu-mi dădea acea senzație divină a presiunii lui deasupra mea, a siluetei lui solide împingându-mă în jos sau în sus, pe orice suprafață, dură ori moale, pe care era hotărât să mă tăvălească.

— Spune-mi cum vrei!

Timbrul scăzut al cererii lui a vibrat în mine. Mi-am sucit capul într-o parte, înghițind cu greu. Nu puteam gândi. Nici măcar nu eram sigură că voiam s-o fac.

— Pe la spate? m-a întrebat Blake. E mai adânc așa, dacă suporti.

Am clipit, punând laolaltă posibilitățile, care toate promiteau câteva orgasme cutremurătoare.

— Sau vrei să mă călărești, mica mea dominatoare gustoasă?

Și-a lăsat limba să-i alunece pe clavicula mea, mușcându-mi ușor panta umărului. Cu un suspin gătit, m-am topit pe canapea, precum zdrențăroasa păpușă de cârpă în care mă transformasem. Capul încă-mi vuia după deliciosul orgasm pe care Blake îl scosese din mine. L-am auzit chicotind.

— La naiba, scumpo! Renunți deja? M-ai zăpăcit cu echipamentul tău de stăpână.

— Taci din gură până-mi revin, am bombănit eu, îndreptându-mi din nou atenția către chipul lui superb.

— Hmm, hai să vedem dacă te putem resuscita!

S-a aplecat și mi-a acoperit gura. Mi-am simțit propriul gust în sărutul intim care mi-a redeșteptat toate furtivitățile. Când s-a desprins de mine, ceața poftelor mi s-a mai risipit la vederea imaginii pe care o aveam în fața ochilor. Am rânjit și i-am șters bărbia cu degetul mare.

— Ai buzele roșii.

El mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Pe asta pot s-o rabd. Doar dacă nu vrei să ies așa pe afară. Nu mă pasionează umilirea publică.

M-am încruntat, nedumerită.

— Lasă! N-ar trebui să-ți mai dau idei. Acum, dacă ți-ai găsit suflul pe care-l căutai, întoarce-te și saltă în aer fundul ăla adorabil!

În sinea mea, am tras o înjurătură la auzul poruncii. Destul cât să spun:

— Nu!

Blake s-a uitat o clipă la mine.

— Nu-mi dau seama dacă ești o dominatoare bună sau o sclavă rea.

— Sentimentul e reciproc.

A râs, un sunet vesel care s-a transformat repede într-unul de uimire, atunci când i-am luat penisul în mână. I l-am mângâiat până la vârf, apoi până la rădăcină și din nou în sus. Folosindu-mi cealaltă mână, i-am cuprins testiculele în palmă, zgâriindu-le ușor pielea netedă cu unghiile. Blake a închis ochii, în timp ce pe trăsăturile lui încordate se citea vulnerabilitatea.

— Trebuie să intru în tine, Erica. Chiar acum, fir-ar al dracului!

— Nu va trebui să-ți explic totul punct cu punct, nu-i așa?

Mâna mi-a alunecat până la vârful mădularului, storcând o picătură de umezeală din el. Mi-am trecut degetul mare peste despicătura de acolo și, cu o mișcare leneșă, mi-am dus la buze aroma lui. Geamătul înăbușit pe care l-am scos n-a fost numai de ochii lumii. Faptul că aveam pe limbă dovada dorinței lui îmi inspira tot felul de idei noi despre cum să-i ațâț plăcerea.

— Asta zău că ar putea să trăgăneze toată povestea.

Gura i s-a întredeschis.

— Știi că ești o adevărată pacoste?

Mi-am lins buzele, imaginându-mi că-i țin între ele capătul moale al penisului.

— O pacoste recunoaște pe alta.

— Tot mai cauți o poziție care să te avantajeze, scumpo?

— Oh, am ocupat-o deja! am replicat eu, simțindu-mă mai puternică.

Erecția lui se îngroșa și tresărea în strânsoarea mâinii mele. Toate bune și frumoase, numai că privirea lui amenințătoare îmi făcea inima s-o ia la goană.

— Nu pentru mult timp, mi-a spus, cu voce aspră.

Fără niciun alt cuvânt, mi-a prins încheietura în toiul unei mișcări, m-a luat de mijloc și m-a răsturnat pe burtă. M-a îmbrâncit mai sus, astfel încât coatele să mi se sprijine pe brațul canapelei.

Gambele lui le încadrau pe ale mele, gâdilându-mi pielea cu părul lor țepos. Și, după cum îmi ceruse mai devreme, dosul meu era acum săltat și disponibil pentru orice ar fi pus el la cale. Blake și-a plimbat palma peste curbura feselor mele. Le-a strâns, după care a coborât peste ele cu o scurtă plesnitură.

— Aș vrea să te leg fedeleș și să te plesnesc până te jupoi, pentru micul spectacol de mai devreme.

Fierbințeala mi-a făcut pielea ca de găină, când mi l-am imaginat ducându-și amenințarea până la capăt. Am gemut și m-am împins în el. Acum că mi se luase puterea, nu m-ar fi deranjat încă puțin din tratamentul respectiv. La urma urmei, fusesem o fată *foarte* rea.

Blake și-a lipit trupul de mine, apropiindu-și gura de gâtul meu.

— Dar n-o s-o fac. Doar o să mă uit cum te deșiri împrejurul meu.

Răsuflarea lui încinsă m-a făcut să mă scutur violent. Promisiuni deșarte, mi-am zis vag. Apoi totul s-a încordat, când i-am simțit degetele și pe urmă penisul împingându-se în mine. Era atent, dar, în numai câteva secunde, mi-a atins cea mai profundă parte din corp. Plăcerea m-a spintecat ca o lamă ascuțită.

— Oh, să-ți bagi...

Blake m-a înșfăcat cu hotărâre, s-a retras, după care s-a cufundat iar.

— Cred că așa o să fac.

Spunând acestea, a început să mi-o bage, sfâșiindu-mă cu fiecare mișcare. Mi-am înfipt unghiile în materialul canapelei, ținând piept furtunii ce clocotea înăuntrul meu.

Poziția mea din acele momente nu mai avea nimic dominator în ea. Eram expusă, țintuită în loc de forța lui, prinsă în capcană de lăcomia trupurilor noastre care se uneau astfel. Fiecare celulă era mai vie. Fiecare terminație nervoasă părea să se întindă, în căutarea unei stimulări și mai delicioase.

Coapsele îmi erau lipite. Mi-am frecat una de cealaltă tălpile îmbrăcate în ciorapi. Degetele de la picioare mi se chirceau și mă furnicau. Mă simțeam incapabilă să fac altceva decât să primesc atacurile lui furibunde. Și cu cât îmi dădea mai mult, cu atât mai mult voiam.

— Oh, Doamne, e atât de bine!

— Ești absolut incredibilă! a spus el și mi-a strâns mai tare șoldurile, împingându-se tot mai repede în mine.

Mă aflam chiar la marginea prăpastiei, gata să-mi iau zborul de pe stâncă și, deodată, el s-a retras. M-a aruncat iar pe spate. Gâfâiam, tremurând de nevoie.

— Blake!

Dacă asta era ultima lui șmecherie în strădania de a mă tachina până la lacrimi, aveam să...

Gura lui, care s-a prăbușit peste a mea, mi-a furat gândul mânios. M-am deschis înspre Blake, dorindu-mi să-i simt gustul pe limbă, tot atât de mult pe cât îmi doream următoarea răsufare. El și-a făcut loc între coapsele mele, mi-a ridicat-o pe una dintre ele peste șoldul lui și, cât ai clipi, ne-a împreunat din nou. Am scâncit de ușurare și plăcere.

Când i-am întâlnit ochii întredeschiși, am simțit o strângere de inimă.

— Vreau să-ți văd privirea când îți dai drumul, mi-a șoptit el.

Și iată! Mă purtase de la veselie, la voluptate și apoi la o intimitate răscolitoare, ce înălța totul. Influența lui trecea dincolo de corp și îmi mergea drept la suflet. Pofa carnală ce mă sfârteca se transforma în ceva și mai puternic.

I-am lipit gura de a mea și ne-am sărutat până când am rămas amândoi fără aer. Fiecare împunsătură pasională era o declarație. Fiecare gest posesiv, o promisiune. Valurile de extaz se sfărâmau asupra mea, unul după altul, până când m-am înmuiat și am început să dârdâi.

Mușchii umerilor i s-au strâns sub mâinile mele. El s-a lungit, ajungând într-un loc mai adânc din mine. Orgasmul pe care-l credeam imposibil, după șirul abia primit din partea lui, s-a făcut țândări înăuntrul meu. Blake și-a izbit șoldurile de mine și mi-a rostit numele într-un răcnet răgușit. Corpul i-a tresărit și s-a scuturat în timp ce mă umplea.

Prăvălindu-se peste mine, cu gura lipită de umărul meu, s-a chinuit să-și recapete suflul.

— Drace! a murmurat el.

— Da.

Atât am reușit să spun. Mă topeam împrejurul lui, savurând contactul. După ce fusesem atât de intim conectați, nu voiam să mă îndepărtez de atingerea lui. Blake s-a săltat pe coate, în timp ce pieptul încă i se umfla. Cu un zâmbet satisfăcut pe chip, era întruchiparea sațietății. Îmbujorat. Superb. Și poate puțin prea mulțumit de sine. Mi-am trecut un deget peste buzele lui sculptate.

— Nu fi atât de înfumurat.

Blake a ridicat amuzat o sprânceană.

— Înfumurat?

— Arăți de parcă tocmai ai fi adus acasă un trofeu.

El a râs, iar eu m-am luptat să-mi rețin propriul surâs.

— Asta am și făcut. Orgasmele tale sunt ca niște trofee. Adun cât pot de multe.

Mi-am dat ochii peste cap. Alte câteva puncte pentru Blake. El și-a trecut mâna peste trunchiul meu, apoi în sus și în jos pe un picior, după care mi-a făcut să plesnească elasticul ce-mi ținea ciorapul strâns pe coapsă.

— Ciorapii îmi plac la nebunie. Dar dacă mai porți corsetul ăta, n-o să răspund pentru faptele mele.

I-am dat un brânci în piept.

— Ești un sclav rău!

El m-a cuprins în brațe, trăgându-mă mai aproape.

— Da, păi, și tu la fel.

N-am reușit să-mi ascund îmbufnarea. Mă enerva, și nu puțin, faptul că încercarea mea de a domina o luase razna rău de tot, totuși eram incontestabil mulțumită de rezultate.

— Nu ești tu șeful, să știi!

În locul unei remarce obraznice, Blake s-a uitat în tăcere la mine, dându-mi la o parte o șuviță umedă de pe frunte.

— Știu, a șoptit el. Acum există ceva mult mai mare decât noi doi care preia conducerea.

Mi-a cuprins obrazul în palmă, privindu-mă adânc în ochi. Apoi și-a așezat mâna pe abdomenul meu. Degetele i s-au răsfiat acolo, dezmierdând cu blândețe.

— Copilul nostru. Felul nebun în care te iubesc. Tot ce simt în momentul ăsta și n-aș putea controla nici dacă aș vrea.

Am închis ochii și i-am acoperit mâna cu a mea. Imaginea care mi-a apărut în minte mi-a făcut inima să bată mai tare. Pântecul meu, nu plat, ci plin și rotunjit de pruncul nostru. Mici lovituri sub palmele noastre, nerăbdare în sufletele noastre. Mi le doream mai mult decât orice altceva.

Și Blake avea dreptate. Nimic nu era mai important.

Capitolul 14

Blake

Avuseserăm un weekend intens, dedicat împăcării și reconectării după o absență care ne zguduise pe amândoi. Dar după-amiaza de luni a venit repede. Nu eram emotiv din fire, însă o parte din mine se simțea ca peștele pe uscat în anticamera doamnei doctor Henneman.

Ședeam alături de Erica, adăpostindu-i mâna într-a mea, așteptând să fim chemați pentru consultația programată. Nu-mi plăcea să aștept, dar când mă uitam la soția mea, cum cerceta încăperea cu ochii mari și nerăbdători, aproape că merita efortul. În fața noastră stătea o mamă tânără, al cărei pântec făcea să se întindă materialul bluzei pentru gravide pe care o purta. Greutatea de acolo îi limita mișcările, în timp ce încefca să-și împiedice copilășul să împrăștie pe podea revistele de pe masă. Îl dojenea cu blândețe, cerându-ne scuze din priviri, atunci când micuțul țipa în semn de protest.

Încă nu mă puteam obișnui cu ideea. Mereu văzusem în treacăt femei însărcinate, ba chiar angajasem câteva. Pur și simplu nu le asociasem niciodată cu ceva ce aș putea să trăiesc pe pielea mea, ca tată, ca soț. Totuși iată-mă și, dacă lucrurile aveau să meargă bine, puteam ajunge și noi acolo, străduindu-ne să împiedicăm un țânc să ne distrugă tot.

Deși nu aveam cum să controlez rezultatul, hotărâsem în tăcere să răstorn cerul și pământul, pentru a mă asigura că Erica avea să aibă o sarcină sănătoasă, care să ne aducă pruncul pe care amândoi ni-l doream deja cu ardoare. Aveam să-i fiu alături, ca s-o sprijin în toate. Luni de graviditate. Grețuri matinale și disconfort. Travaliu...

Înainte ca gândurile mele să mai treacă încă o dată prin ciclul „oh, fir-ar să fie!”, a fost strigat numele Ericăi. M-am ridicat și am urmat-o în cabinetul alb, unde asistenta i-a verificat pulsul. Câteva minute mai târziu, ni s-a alăturat doamna doctor. Era o femeie drăguță, înaltă și zveltă, cu părul alb, tuns băiețește.

— Erica?

Ea și-a ridicat mâna de pe masa pentru consultații pe care era așezată.

— Da, iar el e soțul meu, Blake.

— E minunat să te cunosc, Blake. Felicitări amândurora. Probabil că sunteți încântați.

Ne zâmbea cu căldură, însă eu îmi simțeam îngrijorarea înfiptă în stomac. Am dat scurt din cap, cu maxilarele încleștate. Toate închipuirile mele stângace legate de paternitate se opriseră iute, când îmi amintisem riscurile, pericolele și foarte reala posibilitate ca acele visuri să fie zdrobite de femeia pe care o aveam în față. Soția mea rămăsese, pe bună dreptate, gravidă. Dar păstrarea sarcinii era altceva și cu toate că, până atunci, nu-mi rostisem niciodată îndoielile cu voce tare, frământările Ericăi reprezentau ecoul alor mele. Viața atârna de un fir de păr, iar incapacitatea mea de a influența acest fapt mă neliniștise numaidecât.

— Nu sunt sigur că ați apucat să treceți în revistă dosarul Ericăi... am început eu.

Femeia s-a așezat pe scaunul ei și s-a uitat la mine.

— De fapt, am apucat. Mi-a fost trimis prin fax azi-dimineață.

— Deci știți despre rănilor pe care le-a suferit.

— Da.

Veselia i s-a întunecat puțin. Și-a îndreptat atenția către Erica, a cărei expresie o oglindea pe cea a medicului.

— Îmi imaginez că ce ai suferit a fost de-a dreptul devastator. O să fiu sinceră. Sunt chiar foarte surprinsă că ați reușit să concepeți atât de repede.

— Și noi la fel, a spus încet Erica.

— Dar iată-vă!

Doctorul Henneman s-a înveselit iar.

— Și pot să vă spun că rezultatele analizelor de laborator pe care le-am primit arată grozav. Hormonii sunt la nivelul potrivit, deci planul meu pe ziua de azi este să facem o ecografie și, sper eu, să putem estima o dată a nașterii.

Până să apuc s-o bombardez cu alte întrebări, medicul a pus-o pe Erica să se întindă la loc pe masă. A micșorat intensitatea luminilor și, două minute mai târziu, ecranul de un cenușiu-încețoșat al ecografului s-a trezit la viață. Eu o țineam pe Erica de mână, împărtășind cu ea alinarea de a mai avea pe cineva care trăia totul pentru prima oară și habar n-avea la ce să se aștepte. Întotdeauna stăpânisem bine matematica, știința și detaliile tehnice ale oricărui lucru. Însă nu era nimic tehnic la mica sferă de pe ecran și la licărul din centrul ei.

— Țsta e copilul vostru, a spus doctorul, arătând spre ovalul neclar.

Mâna Ericăi s-a strâns într-a mea. Mi-am dus-o la buze și am sărutat-o, fără să-mi iau ochii de la ecran. Un vârtej de emoții străine s-a abătut peste mine, sentimente ce n-aveau nici nume, nici sistem de referință. Nu știam decât că totul se schimba. Chiar sub ochii noștri, întreaga lume căpătase un sens nou. Medicul și-a continuat

examinarea, concentrându-se asupra bătailor minusculei inimi. Propria inimă a început să-mi bubuie în urechi, atunci când femeia a dat sunet ritmului.

După alte câteva minute copleșitoare, doamna doctor ne-a estimat data nașterii la începutul lunii iulie. Erica era însărcinată în șapte săptămâni și am socotit rapid că momentul concepției fusese în noaptea nunții.

Uau! Am zâmbit și m-am felicitat în tăcere. Dar tot nu-mi puteam alunga temerile. Medicul a imprimat câteva imagini de la ecograf și mi le-a dat, în timp ce Erica își curăța pielea.

— Deci asta-i tot?

Am șovăit, neștiind cum să abordez vreuna dintre sutele de întrebări care-mi alergau prin minte, toate legate de istoricul medical și de sănătatea Ericăi. Doamna doctor mi-a zâmbit cu bunăvoință.

— Pentru moment, da. Totul arată grozav.

— Sunteți optimistă.

Ea a râs.

— Ai prefera să nu fiu?

— Prefer realismul în locul a orice altceva. Ce-a pățit Erica a fost foarte grav. Ne apasă.

Femeia mi-a oferit un surâs plin de compasiune.

— Înțeleg mai bine decât îți dai seama. Specializarea mea sunt sarcinile de mare risc așa că am întâlnit mulți părinți care se așteptau la ce e mai rău. Grijile voastre sunt întemeiate, dar Erica e sănătoasă, așa că am speranțe.

M-am oprit și am mângâiat imaginea cu degetul mare. Îmi doream să cred totul. Zău că-mi doream!

— Ați mai tratat pe cineva cu... probleme asemănătoare?

Medicul a dat din cap, în semn de încuviințare.

— Am tratat cupluri care se confruntau cu probabilități foarte descurajante în materie de procreare. Pe multe le-am văzut învingându-le, dar am văzut și unele perechi care n-au putut s-o facă. Sunteți foarte norocoși.

— Care ați spune că sunt șansele ca ea să aibă o sarcină normală?

Mi-am aruncat ochii spre Erica și, când i-am văzut tulburarea din privire, mi-a venit să mă biciuiesc singur pentru că întrebasesm. Mi-am reîndreptat atenția către doctor, a cărei expresie nu mai era compătimitoare, ci serioasă.

— În clipa de față, aș spune că sunt de sută la sută, până când am să observ un motiv de îngrijorare.

Undeva, tensiunea a cedat. Femeia și-a lăsat capul într-o parte.

— Ai încredere, Blake! Nu irosi perioada asta specială frământându-te. Până acum, totul arată minunat. Veniți să mă vedeți peste o lună și sper ca atunci să vă liniștesc din nou toate temerile. O să facem așa în fiecare lună, iar spre final, o dată la două săptămâni. Și voi fi aici la fiecare pas, pentru a vă răspunde la întrebări și a vă potoli orice eventuale neliniști.

Am răsuflet îndelung și m-am uitat la soția mea, care părea să-mi împărtășească ușurarea. De dragul ei, ar fi trebuit să afișez un aer mai încrezător, dar ne găseam într-o situație în care medicii aveau răspunsurile, nu eu, iar Erica era pacienta. Consultația reprezenta șansa mea de a obține cât mai multe informații cu putință, deoarece căutatul pe Google al tuturor rahaturilor m-ar fi îngrozit. În cazul acela, accesul meu nelimitat la tehnologie nu-mi făcea nicio favoare.

— Iar sexul nu e periculos, dacă v-ați făcut probleme în privința asta.

Am ridicat o sprânceană. Femeia habar n-avea cum regulam eu și nu intenționam să-i prezint detaliile.

— Nu e deloc periculos, m-a asigurat ea, făcându-mi cu ochiul.

Ne-am ridicat, iar doamna doctor a ajutat-o pe Erica să coboare de pe masă.

— Ai de-a face cu un viitor tată foarte protector, Erica.

Ea și-a dat ochii peste cap, zâmbind.

— Credeți-mă, știu!

Erica

Ne întorceam cu mașina spre casă. Frunzele de toamnă zburau de-a curmezișul străzii, purtate de rafale de vânt, împrăștiindu-se pe pajiștile din curți, care păleau după verdele-aprins al verii. Pământul murea, dar eu purtam o viață, o mică și plăpândă promisiune.

Nu știuseseam sigur la ce să mă aștept de la consultația din acea zi, dar eram cum nu se poate mai fericită. Îmi venea să strig noutatea noastră de pe acoperișuri, însă știam că trebuia să mai așteptăm un pic. Totuși, nu-mi venea să cred ce noroc incredibil aveam.

— Te simți bine?

Blake mi-a luat mâna și mi-a ținut-o în poala lui. I-am întâlnit privirea și i-am zâmbit.

— Da. Sunt doar fericită.

— Bun.

Îngrijorarea i s-a înmuiat, lăsând loc unei expresii pline de căldură, de dragostea pe care o simțeam din suflet și până în vârful degetelor.

— Îmi pare rău că te-am speriat acolo.

— Nu-i nimic. Ai pus multe întrebări pe care aș fi vrut să le adresez și eu. E greu când simt că nu pricep pe deplin de ce e în stare corpul meu.

— Dacă tu nu pricepi, în capul meu e beznă totală.

Am izbucnit în râs. Bănuiam că era adevărat, cel puțin în privința sarcinii. Dincolo de asta, însă, Blake părea să știe mult prea bine de ce era în stare trupul meu. Scurta amintire a acestui lucru mi-a făcut obrazii să se înfierbânte.

Salut, hormoni! Cât ai bate din palme, voiam să ajungem acasă. Voiam să fiu în brațele lui. Voiam să sărbătorim, să ne desfătăm iar și iar cu veștile noastre bune.

Telefonul lui Blake, care a început să zbârnâie pe bordul automobilului Tesla, a întrerupt fanteziile țesute de mintea mea. Cel care suna era identificat cu numele *Remy*. Blake s-a încruntat.

— Vrei să răspunzi?

Ardeam de curiozitate, presupunând că apelantul era unul și același cu proprietarul și administratorul clubului de sex în care, plină de naivitate, obținusem accesul cu câteva luni în urmă. Din câte știam, Blake nu lua legătura în mod regulat cu Remy. Despre ce-ar fi putut să vrea să discute cu soțul meu?

— Nu chiar acum. O să-l sun mai târziu, a spus repede Blake.

Mi-a dat drumul la mână și degetele au început să i se învârtă deasupra butonului care puneă capăt apelului.

— Hai, vorbește cu el!

Până să apuce să mă oprească, am acceptat convorbirea, folosind comenzile de la bord. Blake s-a uitat urât la mine, când vocea cu accent a lui Remy a umplut mașina.

— Blake, salut! Ai un minut?

— Am fix un minut. Ce vrei?

Încordarea era evidentă în glasul lui.

— E vorba de Sophia.

Un nod a început să mi se formeze în stomac, umplându-se imediat de regret și înfrigurare. Îmi dorisem să aflu de ce suna Remy, dar, brusc, nu mai voiam să știu. Nu voiam prezența ei nicăieri în preajma noastră.

Și Blake devenise mai tensionat, lucru vizibil în zvâcnetul maxilarului său.

— Ce-i cu ea?

— A fost rănită.

Soțul meu a făcut o pauză, cu atenția ațintită spre drumul din fața noastră.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el calm.

— Era la club. Un client, destul de nou. Presupun că și eu, și ea l-am subestimat. Dar o cunoști pe Sophia. Ea...

Și-a dres vocea.

— Îi știi pretențiile. L-a provocat și el a mușcat momeala. Din păcate, a mers prea departe.

— Fir-ar al dracului să fie! Aș fi putut să prevăd asta. Ea e ok?

— E la spital.

M-am prefăcut că mă uit în altă parte, de parcă aș fi putut să-i mai acord vreun pic de intimitate. Și chiar în timp ce mă făceam că asta intenționez, am zărit cu coada ochiului cum Blake strângea mai tare volanul în mâini.

— Ar trebui să te duci s-o vizitezi. Ea o să vrea să te vadă. Nimeni n-ar înțelege-o. Numai pe tine te are, a zis Remy, cu hotărâre în rugămintea lui.

Mintea mea striga un șir de proteste nemiloase. Poate că nu era vorba despre unul dintre planurile negre ale Sophiei, orchestrate pentru a-l ademeni pe Blake înapoi în viața ei, însă la așa ceva urma să se aștepte după vizita lui. O cunoșteam îndeajuns de bine, încât să știu asta.

— Nu mă are numai pe mine. Sună-i părinții!

— Ei n-ar înțelege, Blake.

Remy și-a coborât vocea.

— Tu știi.

— Atunci poate că ar trebui să înceapă să vorbească despre ce se întâmplă. N-am putut să fiu ce-și dorea ea atunci și nu sunt ce-i trebuie acum. Să mă duc s-o vizitez... nu asta-i soluția. Sophia e o masochistă dată dracului, ar putea să ia premii în domeniu, chestie pe care tu o știai. Ai lăsat-o singură cu cine știe ce jigodie bolnavă, Remy!

— Nu neg că am dezamăgit-o. Acum n-o dezamăgi și tu.

Blake a tras aer în piept și a vorbit calm.

— Răspunsul e „nu“. Sună-i pe părinții ei!

— Nu știu...

— În clipa de față sunt pe drum. O să-ți trimit un mesaj cu datele lor când ajung acasă.

Fără niciun alt cuvânt, Blake a încheiat apelul. O senzație de greață s-a așternut asupra mea, însoțind amintirea felului în care el o iubise cândva. Poate că nu se compara cu sentimentele pe care le împărtășeam noi în prezent, însă adevărul aceluia fapt încă durea.

— Îmi pare rău, scumpo!

Stând cu ochii țintă spre fereastră, eu căutam fericirea pe care o simțisem înainte să sune Remy.

— Nu trebuie să-ți pară rău.

— Sophia te supără și am jurat că n-o s-o mai las să-ți facă asta. Dintre toate zilele... Doamne! Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, am mințit eu.

De luni de zile n-o mai lăsasem pe Sophia să mă enerveze, dar, cu sau fără intenție, ea reușise cumva să pătrundă din nou în lumea noastră. În sinea mea, mă dojeneam pentru că-mi păsa, pentru că blestemam o femeie rănită atât de grav, încât să ajungă la spital. De dragul lui Blake, am încercat să-mi fie milă de ea. Totuși, nu reușeam să-mi închipui ce-ar fi putut să meargă așa de rău. Între pereții clubului, unde faptele cele mai depravate erau acceptabile, poate chiar banale, existau numeroase posibilități.

— Ce crezi că a pățit? am întrebat.

— Hai să nu vorbim despre asta, ok?

— Crezi că e într-adevăr rănită?

Blake și-a lăsat umerii în jos.

— E complet plauzibil. Dacă tipul a bătut-o atât de tare, încât s-o bage în spital, probabil că nu-i bine. Lucrurile pe care le facem noi doi... sunt o nimica toată pe lângă ce se întâmplă la club, Erica. Limitele durerii și ale comportamentului acceptabil merg mult mai sus decât în cazul tău. Pentru ca un om să întrecă măsura, s-o rănească...

— Poate ar trebui să te duci s-o vezi.

Mă silisem să rostesc vorbele. Dar poate că ea avea mai multă nevoie de Blake decât îmi dădeam eu seama. El a intrat pe alee, a parcat mașina și s-a întors către mine.

— Nu.

Înăuntrul meu, ușurarea se lupta cu o inexplicabilă nevoie de a fi înțelegătoare.

— E ok, Blake. N-o să neg că o disprețuiesc din tot sufletul pe Sophia, dar pe vremuri tu ai iubit-o. E o situație neobișnuită și înțeleg dacă vrei s-o vizitezi.

El a ridicat din sprâncene.

— Dar nu vreau.

— Dacă te simți obligat...

— Tu ești prioritatea mea. Ești întreaga mea viață. Tu, copilul nostru și protejarea viitorului pe care-l avem... Sunt singurele lucruri care mă preocupă în prezent. Sophia are probleme mult mai serioase decât aș putea eu să rezolv vreodată. De asta am plecat, iar dacă e să aibă vreo șansă de a-și reveni, trebuie să le înfrunte. Prezența mea lângă ea în momentul de față n-o ajută cu nimic pe termen lung. Poate că acum o să fie sinceră cu familia ei.

— Și dacă nu?

El a ezitat.

— Remy o să-i stea alături.

— De unde știi?

Blake s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Pentru că e îndrăgostit de ea.

Îndrăgostit? Deși interacționasem cu Remy doar câteva minute, el îmi lăsase o impresie. Proprietarul clubului de sex pe care Blake obișnuia să-l frecventeze era energic și, în același timp, intimidant. Mai era și chipeș, și carismatic, într-un fel pentru care n-aveam cuvinte. În trecut, Sophia mersese la club împreună cu Blake, însă asocierea ei cu Remy îmi părea oarecum ciudată. El era, fără îndoială, o ființă dominatoare, poate în aceeași măsură ca și Blake sau chiar mai mult. Dar nu mi-l puteam imagina pe soțul meu împărțind cu altcineva o femeie, fie și una atât de îngrozitoare ca Sophia.

— Cum... dacă erai tu cu ea?

— Mi-a vorbit cinstit despre atracția lui față de Sophia. Avea ea ceva care-l fascina. Voia s-o împărțim, cel puțin din punct de vedere fizic. E suficient să spun că eu nu împart. Am refuzat și după aceea

el n-a mai insistat. După ce eu și Sophia ne-am despărțit, i-am dat binecuvântarea mea.

— Ei au fost împreună?

Blake și-a încordat maxilarul.

— Câteva luni mai târziu. Și Sophia a avut grijă să aflu. Presupun că era un ultim efort de a-mi stârni gelozia și a încerca să mă recâștige. Dar, din câte știu eu, între ei nu s-a materializat niciodată nimic.

— Pentru că ea încă te voia pe tine.

— S-ar putea spune că nu erau compatibili.

— Dar el e un dominator.

— Nu toți dominatorii sunt la fel, după cum o arată ăla care a băgat-o în spital. Hai să zicem doar că, pe scara intensității, pornirile lui Remy se apropie mai mult de ale mele. În orice caz, n-are importanță. Îmi pare rău că a fost rănită. Zău că-mi pare, dar n-o las să ne mai fure niciun minut.

I-am luat mâna și i-am ținut-o într-a mea. Mi-am trecut degetele peste liniile din palma lui. Eram copleșită și recunoscătoare că gândea așa. Că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, viitorul nostru conta mai mult pentru el decât o femeie care nu făcuse altceva decât să încerce să ne despartă. L-aș fi iubit și l-aș fi înțeles oricum, însă loialitatea și înflăcărarea lui îmi mergeau până în adâncul inimii.

— Mulțumesc, am șoptit.

— Vorbesc serios, a răspuns el încet, ridicându-mi bărbia pentru a mă face să-i întâlnesc privirea caldă.

Chipul încordat i se relaxase. Dragostea înlocuise îngrijorarea și stânjeneala care ne cotropiseră momentul.

— Știu și îți sunt îndatorată. Vreau să știi că dacă te răzgândești...

— N-o să mă răzgândesc.

M-am mulțumit să dau din cap, simțind ceva categoric în felul în care o spusese.

— Ești un om mai bun decât mine, Erica. Nu știu sigur dacă aș putea vreodată să te las să mergi la căpătâiul unui alt bărbat care ți-a stăpânit vreodată inima.

Mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Tu ești singurul bărbat care mi-a stăpânit vreodată inima,
Blake.

— Slavă Domnului!

M-a sărutat.

— Haide! Să intrăm!

Capitolul 15

Blake

Erica lipsise de la muncă pentru consultația de luni, iar ziua se sfârșise în pat. Doar noi doi, în așternut.

Nu-mi puteam ține mâinile departe de ea, ceea ce era firesc. Dar Erica se schimba. Era focoasă și, în același timp, mai sensibilă. În unele privințe avea reacții noi. În alte privințe era mai delicată. Din punct de vedere fizic, simțeam că o redescopăr de la zero. Totul avea ceva magic și înfricoșător, însă n-aș fi vrut să urc în acel carusel al emoțiilor cu nimeni altcineva.

Dimineața m-am trezit fermecat de femeia care stătea întinsă lângă mine. Părul ei blond era încâlcit pe pernă. Buzele i se deschiseseră ușor în timp ce dormea adânc.

Fusesem cu o grămadă de alte femei, dar toate nopțile nerușinate petrecute în La Perle nu se puteau compara cu o noapte alături de Erica. Nimeni nu-mi stăpânise vreodată inima în felul acela. Nimeni.

Gândurile mi-au alunecat către Sophia, singura cu care confundasem cuvântul *dragoste*. M-am lungit la loc în pat, încercând să ignor imaginile cu ea în spital pe care le născocea mintea mea. Fusese rănită. Nu știam sigur cât de grav. Aș fi vrut să aflu și totodată n-aș fi vrut. O îndepărtasem complet din viața mea, dar conștiința nu-mi dădea pace. În dimineața aceea, conștiința îmi vorbea cu o voce care-mi amintea prea mult de a Sophiei, insistând că ea avea nevoie de mine.

În ceea ce privește stilul de viață, Sophia umblase frecvent pe o cale periculoasă. Eu mă împotravisem de multe ori respectivei căi. Cu Sophia. Cu altele. Și, mai mult ca niciodată, după ce o cunoscusem pe Erica. Dându-mi seama încă de la începutul relației noastre că ea avusese un trecut sexual violent, hotărâsem să mă îndepărtez de orice i-ar fi putut redeștepta acele amintiri. Pe atunci nu eram sigur în ce măsură o să reușesc, însă Erica nici nu-mi dăduse ocazia să încerc. Nu-mi pusese niciodată sub semnul întrebării cele mai elementare dorințe sexuale. Până și weekendul ce tocmai se încheiase, când făcuse a doua tentativă eșuată de a domina, era o dovadă a deschiderii ei. Luptătoarea din ea părea dornică să pună la încercare limitele și să depășească granițele, deși aș fi vrut să fie mai atentă la unele dintre ele, spre binele ei. Ca să nu mai vorbim despre binele meu.

Totuși, într-un fel sau altul, găseam plăcerea de fiecare dată. Ne găseam unul pe celălalt.

Nimic atât de profund nu se concretizase între mine și fosta mea. Apetitul meu pentru dominare se adaptase cu ușurință tendințelor Sophiei de a se supune, dar n-a trecut mult până să-mi dau seama că nevoile ei întreceau cu mult simpla subordonare. Ea cerșea durere, genul de durere care lasă semne zile întregi, care amenință să producă cicatrice.

Dacă dorințele mele se întunecaseră, atunci fuseseră inspirate de ceva cu mult mai întunecat dinăuntrul ei. În ciuda tuturor

rugăminților de a mă întoarce la ea, Sophia nu voia un stăpân. Voia un monstru și nu puteam fi așa ceva pentru ea.

Îmi ieșisem din minți numai o dată. Ajunsesem la New York cu un avion de noapte de pe Coasta de Vest, epuizat și gata s-o întâlnesc. În schimb, i-am găsit pe ea și pe Heath prăbușiți în pat, jumătate goi. Nu m-am deranjat să-i întreb dacă și-o trăseseră sau nu. Alți vreo șase oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată erau împrăștiați prin tot apartamentul, într-o stare asemănătoare de mahmureală și nuditate. Pe Heath l-am trimis la plimbare, cu tot cu ceata lui.

Când m-am repezit la Sophia, văzând douăsprezece nuanțe de roșu înaintea ochilor, ea nici n-a tresărit. Privirea ei clocotea de satisfacție, de parcă ar fi orchestrat toată nenorocirea ca să-mi ațâțe gelozia și să scoată la iveală o latură a mea pe care aveam s-o regret mereu. Dar nimic din pedeapsa pe care a încasat-o din partea curelei mele nu mi-a adus alinare. Așa cum făcea întotdeauna, m-a implorat să continui, când deja încasase mai mult decât puteam îndura. Apoi a vrut s-o călăresc, să iau ce era al meu. Însă ea nu-mi mai aparținea. Ceva din mine știuse întotdeauna că relația noastră era întinată. Și că orice ar fi existat între noi fusese distrus de la bun început.

Indiferent ce gogoși i-ar fi plăcut ei să le vândă celor din jur, de atunci nu m-am mai culcat cu ea. Ar fi fost periculos. Atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Până la urmă, Sophia nu-mi cedase niciodată cu adevărat controlul. Undeva în adâncul meu înțelesesem asta, chiar dacă ticălosul autoritar din mine nu voia s-o admită cu voce tare.

Poate că acum avea nevoie de mine, dar nu aveam s-o mai las vreodată să-mi intre în cap. Și eram al dracului de sigur că nu aveam s-o mai invit în vreun cerc din lumea mea care să se întrepătrundă cu a Ericăi. Se terminase.

Soția mea s-a mișcat și m-am întors pentru a-i lua în brațe trupul încă adormit. Sophia era în trecut. Atât de departe în trecut, încât o singură privire aruncată Ericăi o făcea invizibilă pentru mine.

Căci simpla vedere a Ericăi umplea orice gol. Ea însemna „acasă”.
Împreună eram împliniți.

Hotărât s-o las să se odihnească, am coborât la parter, ca să-i pregătesc un mic dejun frugal pentru când urma să se trezească. N-avea poftă de mâncare dimineața, dar puțină hrană în stomac părea să-i ușureze greața care se potolea abia mai târziu, în cursul zilei. Slavă Domnului că răul matinal venea în valuri, fiindcă nu eram sigur cât îmi mai puteam ține mâinile departe de ea! Pe de-altă parte, ne aflam abia la început. Habar n-aveam la ce să mă aștept în următoarele opt luni. Îmi notasem în minte ca, până la sfârșitul săptămânii, să trec pe la librărie, pentru a studia toate lucrurile pe care nu le știam și care, bănuiam eu, erau foarte multe.

Liniștea dimineții a fost întreruptă de o bătaie zgomotoasă în ușă. Părinții mei își ținuseră promisiunea de a nu ne face vizite neanunțate, însă când am deschis, tot mă așteptam s-o văd pe mama în prag. În schimb, am dat nas în nas cu agentul Evans și cu detectivul Carmody.

— Ce căutați aici?

Carmody m-a măsurat repede din cap până-n picioare.

— Ai face bine să mergi să te îmbraci.

— Dă-mi un singur motiv bun.

Evans a strâns din dinți. Pe detectiv l-au dat de gol ochii și, cumva, am reușit să aud clar ca bună ziua tot ce nu-mi spuneau.

— Lăsați-mă o clipă, am zis.

Fără niciun alt cuvânt, am urcat la etaj. Erica încă dormea și m-am luptat cu hotărârea de a o trezi sau nu. Nu. N-avea nevoie să vadă așa ceva. Am tras niște haine pe mine. Când tocmai dădeam să plec, ea s-a ridicat în capul oaselor.

— Hei!

Avea un aer dulce și obosit. Părul îi era o adorabilă învălmășeală.

— Hei, scumpo! Tu doar stai acolo, ok? Evans e jos. Sunt sigur că nu s-a întâmplat nimic. Nu te grăbi cu îmbrăcatul.

Ea s-a încruntat și de pe chip i-a pierit orice urmă de moleșeală.

Erica

Ignorând rugămințile lui Blake, m-am înfășurat în capot și l-am urmat desculță până la parter. Tot drumul el a bombănit înjurături. Nu știam sigur dacă la adresa mea ori a lui Evans. Nu puteam gândi limpede. Pâcla somnului încă nu se risipise, iar acum aveam la ușă poliția și FBI-ul.

Evans stătea în hol, Carmody, la câțiva metri distanță. Fața agentului s-a strâmbat într-un zâmbet satisfăcut, care mi-a făcut măruntaiele să se zvârcolească. Ceva era în neregulă. O simțeam.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Carmody a scos o pereche de cătușe și a făcut un pas șovăitor către Blake.

— Blake Landon, ești arestat. Ai dreptul să nu spui nimic.

Ceva din atitudinea lui aproape că părea a-și cere scuze, în comparație cu Evans, a cărui întreagă ființă duhnea a ură față de soțul meu.

— Nu! Nu puteți!

Sunetul s-a frânt de îndată ce mi-a ieșit printre buzele tremurătoare.

— Ba putem și o facem. Poftim mandatul!

Evans mi-a împins o hârtie împăturită. M-am uitat la ea, incapabilă să citesc vreun cuvânt. Foaia îmi dârdâia în mâini. Nu se întâmpla asta! Trebuia să fie un vis. Deși știam că nu era. Îl arestau pe Blake chiar sub ochii mei. Adrenalina îmi făcea tot trupul să vuiască și să se înfierbânte. Palmele mă furnicau, iar obișnuita greață pe care o simțeam la acea oră matinală se întetise. M-am luat cu mâinile de stomac, încercând să-mi înăbuș impulsul de a vărsa.

Carmody i-a răsucit lui Blake brațele la spate și a continuat să-i citească drepturile. Soțul meu a tresărit când cătușele au țâcănit puternic, chircindu-i încheieturile. Lacrimi usturătoare mi-au umplut ochii și mi-au încețoșat vederea.

— Nu el e vinovatul!

— Spune-i-o judecătorului!

Buzele lui Evans s-au curbat într-un surâs cumplit. Am trecut pe lângă el, îndreptându-mă cu pași mari către Blake. Nu-l puteau lua. Nici atunci, nici altădată. Dar până să ajung la ei, Evans m-a prins de braț și m-a smuls înapoi. O flacără s-a aprins în privirea lui Blake.

— *Nu* te atinge de ea!

— Atunci spune-i să se calmeze! a strigat agentul, mai mult la mine decât la el.

— Blake! am suspinat eu, zbatându-mă neajutorată.

Evans m-a strâns mai tare, trăgându-mă cu putere în spate. Am țipat și l-am zgâriat cu unghiile, ca să mă eliberez. Blake a scos un urlet care a ricoșat în toată încăperea.

— E gravidă, nenorocitele! Ia-ți dracului labele de pe ea!

Carmody, privind cu mirare și vigilență, a pus o mână fermă pe pieptul soțului meu. Evans mi-a dat drumul, mijind ochii în timp ce se așeza treptat între mine și Blake.

Tremuram din creștet și până în tălpi. Din cauza adrenalinei, din cauza groazei pure pe care mi-o stârnea faptul că-l vedeam pe bărbatul iubit luat de lângă mine. Lacrimile îmi curgeau nepoftite pe obraji.

— Blake... nu mă lăsa! Te rog, nu se poate! Spune-le adevărul!

El a deschis gura, dar n-a scos niciun cuvânt.

— Hai să ne mișcăm!

Carmody l-a împins către ușă. Cu maxilarele încleștate, cu ochii goi, Blake s-a supus mut. Ușa s-a închis, iar eu am căzut în genunchi, nemaiputând să țin în frâu hohotul chinuitor care-mi țâșnea din piept.

Blake

Imaginea Ericăi, cu fața șiroind de lacrimi, îmi era săpată în memorie. Numai pe ea o vedeam. Și peste bufnituri, voci și agitație, încă o auzeam plângând deznădăjduită după ce ușa se închisese în

urma noastră. Mi-am apăsât ochii cu podurile palmelor, incapabil să alung durerea care mă străpungea ori de câte ori creierul meu derula acea scenă. Am inspirat adânc de câteva ori și am căutat speranța. Speranța că, în curând, coșmarul se va termina, iar eu mă voi putea întoarce la soția mea.

Fusesem băgat în arest și așteptam ca Dean să apară după ce mă va fi scos pe cauțiune. Dar orele se scurgeau una după alta și nicio veste de la el. A venit noaptea, însă nu și somnul. Nu din cauza jalnicului exemplar de pat în care zăceam. Nici a gălăgiei din secția de poliție ori a oamenilor care se vânzoleau toată noaptea pe ușile celulelor. Ci pentru că mintea mea parcurgea în goană fiecare scenariu și fiecare posibilă soluție.

Oricine ar fi stat ca pe ghimpi, însă eu mai fusesem acolo și, cu fiecare secundă care trecea, îmi aminteam respectiva experiență. Pe atunci eram tânăr și plin de emoții confuze, printre care, și nu cea mai neînsemnată, spaima că o să-mi petrec restul vieții adulte în spatele gratiilor. Zile la rând am fost reținut, timp în care m-am războit cu acea foarte plauzibilă realitate.

Presupunând că descoperiseră suficiente dovezi încât să mă acuze de fraudarea alegerii lui Daniel, urma să mă confrunt din nou cu aceleași temeri.

În dimineața următoare, epuizat, însă tot copleșit, am fost mutat la tribunal, pentru audierea privind cauțiunea. M-au așezat într-o cămăruță, unde am continuat să pândesc venirea lui Dean. Bătând darabana în masă, îl așteptam pe el și așteptam răspunsuri.

Avocatul a sosit în sfârșit, îmbrăcat la costum și îngrijit ca de obicei. Niciun fir din părul bine întins pe spate nu era clintit de la locul lui, dar tensiunea i se revărsa în valuri prin toți porii. Limbajul trupului său n-avea nimic liniștitor.

— Mersi că ai venit, am murmurat eu.

Dean avea chipul încordat.

— Am încercat ieri să-ți aranjez ieșirea pe cauțiune. Sub nicio formă.

— Vrei să-mi explici întâi și întâi de ce dracu' sunt aici?

El s-a așezat, descheindu-și în același timp sacoul.

— Cine-i Parker Benson?

M-am încruntat.

— Ce?

— Parker Benson. Tipul despre care te-ai documentat cu o noapte înainte ca ei să-ți confişte tot ce aveai în birou. Îți sună cunoscut?

— Se întâlnește cu sora mea. Voiam să știu cine e.

— Ok, păi, unii oameni poate că s-ar mulțumi să folosească Google-ul sau ar plăti o verificare legitimă. Din câte se pare, tu i-ai accesat datele bancare și contul de mail de la universitate. Nimic din ce-ai făcut nu-i legal.

M-am aplecat spre el.

— Tu glumești, ce dracu'? De asta sunt aici?

— Eu ți-am zis că ei o să caute orice chestie, indiferent cât de mărunță sau irelevantă în speță. Iar *tu* mi-ai zis că ai avut grijă cu asemenea lucruri.

— Am avut.

Am revăzut în gând acea noapte, convins că într-adevăr fusesem atent.

— Atunci cum au aflat?

Pentru prima dată de ceva vreme, am rămas fără cuvinte.

— Probabil că mi-au umblat la computer cât eram plecat, astfel încât să-mi poată urmări activitatea după întoarcerea din luna de miere. Pe atunci n-aveam idee că e posibil să fiu urmărit. Fir-ar al naibii să fie!

— Vestea bună e că încă n-au nimic în legătură cu alegerile. Te țin pentru povestea asta și speră să capete mai mult. Dar, tehnic vorbind, ajunge ca să intri în rahat până la gât.

M-am lăsat pe spate, afundându-mă în refuzul meu de a crede.

— Nu ajunge.

— Ar fi frumos dacă ar fi adevărat, dar cred că amândoi știm mai bine cum stă treaba. Ei n-o să-ți ușureze situația.

O bătaie în ușă ne-a anunțat că trebuia să ne punem în mișcare. Dean s-a ridicat.

— Ți-a venit rândul. Hai să rezolvăm cu cauțiunea și să te scoatem de aici!

Douăzeci de minute mai târziu, ne aflam în fața judecătoarei.

— Cerem eliberarea pe cauțiune, a spus Dean.

Procuroarea părea să aibă vreo cincizeci de ani. Era mignonă, cu fața încadrată de bucle scurte și blonde. Totuși, de îndată ce a deschis gura, mi-am dat seama că venise acolo pentru a mă pune la zid.

— Cerem ca domnului Landon să-i fie refuzată eliberarea pe cauțiune.

Dean a scuturat din cap, cu un aer perplex.

— E vorba despre o infracțiune fără violență, onorată instanță.

Procuroarea a continuat.

— Omul acesta e o armă pe două picioare. Nu-i trebuie decât un computer ca să comită următoarea infracțiune și să compromită informații sensibile.

— Clientul meu nu are cazier, a contraargumentat Dean.

— Acum nici trei luni a fost acuzat de vătămare corporală.

— Acuzație ce a fost imediat respinsă.

— Deloc surprinzător, pentru o persoană cu influența lui, a replicat femeia.

Judecătoarea a privit-o peste rama ochelarilor.

— Puneți la îndoială integritatea curții, doamna procuror?

— Bineînțeles că nu. Spun doar că acest om e anchetat pentru fraudarea unor alegeri organizate la nivel de stat. Niciunul dintre noi nu poate ști de ce e în stare.

— Acuzațiile care-i sunt aduse cu privire la alegeri sunt încă nefondate și n-au nicio legătură cu cazul de față, a susținut Dean.

— Nu sunt de acord. Domnul Landon e un hacker cunoscut și abia am început să scoatem la lumină ceea ce ar putea fi o multitudine de activități frauduloase. Într-o singură seară, a reușit să pătrundă în serverele unei importante instituții bancare și ale unei

universități de stat. Are la dispoziție vaste resurse informaționale și financiare. *Nu* trebuie subestimat.

— Toate astea sunt speculații, a remarcat Dean.

— Luând în considerare acuzațiile ce i se aduc astăzi, identitatea și datele personale ale oricui sunt în pericol, inclusiv ale dumneavoastră, doamna judecător.

— Se refuză eliberarea pe cauțiune.

— Onorată instanță... a început Dean.

A fost întrerupt de pocnetul scurt al ciocănelului.

— Curtea se retrage.

Frica îmi înota în vene, întreruptă doar de un suspin pe care l-am recunoscut imediat ca fiind al mamei. M-am întors și am văzut-o câteva rânduri mai în spate. Tata își pusese brațul pe după umerii ei și o cuibărea lângă el. Fiona avea ochii în lacrimi și bănuiam că nu știa nici măcar jumătate din cele întâmplate. Dracu' să-l ia pe Parker!

Aș fi vrut să dau vina pe el, dar la drept vorbind eu eram singurul vinovat. În afara câtorva mesaje rămase fără răspuns, aparent ca urmare a unor aventuri de-o noapte petrecute cu multe luni în urmă, Parker trecuse cu bine de verificare. Și uite unde ajunsese pentru că mă lăsasem condus de griji.

Ceilalți din familie arătau de parcă s-ar fi aflat la afurisita mea de înmormântare. Apoi mai era Erica. Stoică. Strângând hotărâtă din dinți. Cu ochii obosiți și umflați. Dincolo de fațada puternică, știam că era la fel de pustiită ca și mine. Nodul din stomac mi s-a mărit, trăgând după el un soi de furie amorțită.

M-am întors către Dean și l-am țintuit cu o privire crâncenă pe omul care arareori tresărea, dar care acum avea decența de a se arăta neliniștit.

— Rezolvă!

— Pentru asta mă plătești.

Vocea îi părea increzătoare, dar ochii spuneau altceva. Fugeau de mine, rătăcind prin încăperea aglomerată. Atenția mi s-a îndreptat din nou către soția mea, care acum ieșea din sala de judecată împreună

cu restul familiei. Era cu spatele la mine și întreaga mea ființă ar fi vrut să alerge la ea. Îmi doream s-o țin în brațe până la trecerea furtunii, știind că, într-un fel sau altul, o să răzbim împreună. Dar noi nu aveam să fim împreună. Urma să fim despărțiți de kilometri întregi și să ne petrecem fiecare noapte gândindu-ne unul la celălalt.

Am înghițit în sec și am urmărit-o cum se îndepărtează, simțindu-mă absolut gol pe dinăuntru. Aprodul s-a apropiat, moment în care l-am fixat cu răceală pe Dean.

— Trece conturile pe numele lui Heath. Fă orice trebuie să faci. Am nevoie să știu că, dacă lucrurile o iau la vale, Erica o să fie îngrijită.

— Consideră că s-a făcut. Totuși, eu o să lucrez mai întâi la a te scoate din încurcătură.

— Eu sunt bine. Ea e prioritatea ta.

— Tu ești prioritatea, Blake. Dacă Erica poate să-ți facă față, atunci e suficient de tare, încât să treacă prin toată tărașenia. N-o să pățească nimic.

Aprodul mi-a strâns cătușele în jurul încheieturilor. Când metalul rece mi-a înconjurat pielea, inima mi-a luat-o la goană, iar corpul mi s-a încins neplăcut de mult. Urma să merg de bunăvoie, dar era pentru a treia oară în două zile când mă vedeam nevoit să accept ideea de a fi legat, așa că mi-am adunat toată forța voinței pentru a nu mă împotrivi. De data asta părea să fie ceva definitiv. Ca și cum țacănitul rapid al mecanismelor ce lunecau la locurile lor ar fi fost un sunet cu care trebuia să mă obișnuiesc.

Gura lui Dean continua să se miște, însă acea parte din mine căreia poate că i-ar fi păsat de alte eventuale asigurări din partea lui trăgea să moară. Erica era o luptătoare. Nu știam sigur dacă eu mai eram unul.

Capitolul 16

Erica

Am părăsit șuvoiul de oameni și mi-am scos telefonul din geantă. Familia lui Blake era strânsă în fața sălii de judecată, unde discuta cu avocatul. Aș fi fost și eu cu ei, dacă aș fi avut vreun pic de încredere că sistemul judiciar va repara nedreptatea.

Cu mâinile tremurând, am căutat numărul lui Daniel, l-am format și am așteptat să sune. Apelul a fost preluat de căsuța lui vocală. Am închis și am format din nou. Când am văzut că iar nu-mi răspunde, i-am ascultat până la capăt mesajul de întâmpinare. Era scurt și rece. La fel ca omul din spatele lui.

— Daniel, eu sunt, Erica. Știu că nu vrei să vorbești cu mine.

Am închis ochii, ținând piept frământărilor ce amenințau să sporească durerea aproape sfâșietoare pe care o simțeam deja.

— Totuși am neapărată nevoie să discutăm. E important. Iar în caz că nu-mi răspunzi, o să continui să te sun. Dacă mă cunoști (și

cred că, în ciuda a tot ce-a fost, acum mă cunoști destul de bine) știi că nu renunț tocmai ușor. Mersi!

Am închis, apoi, aruncând o ultimă privire către Gove și către fețele posomorâte ale celor din familia noastră, m-am întors și am plecat. Dintr-o singură mișcare energică, am împins la o parte ușile grele, din lemn, ale tribunalului. Afară, câțiva reporteri s-au repezit spre mine. Întrebările lor au năvălit asupra mea. Vocile lor au început să răsunе una peste cealaltă. Daniel, Blake, alegerile, implicarea mea.

— Aceste noi acuzații împotriva soțului dumneavoastră au vreo legătură cu alegerea guvernatorului?

— Aveți vreun comentariu legat de faptul că lui Fitzgerald i s-a retras victoria?

Creierul meu, și așa confuz, nu era în stare să analizeze ceea ce tocmai se petrecuse în sala de judecată, darămite să formuleze răspunsuri care să le umple lor relatările pentru buletinele de știri. Am încercat să-i ocolesc și singurul lucru care a răzbit prin acel vacarm a fost un glas care mă striga pe nume. Atunci am văzut-o pe Marie făcându-și loc printre doi bărbați. În ochii ei larg deschiși frustrarea se împletea cu îngrijorarea. Mi-a întins o mână.

— Hai cu mine!

I-am luat mâna și am pornit în grabă către mașina ei. Până la urmă reporterii s-au lăsat păgubași, după ce ne-am îndepărtat de ei cu câțiva pași. M-am așezat pe scaunul din dreapta al sedanului ei și am închis portiera în urma mea, lăsând afară frigul și hărmălaia.

A fost de ajuns să mă uit o dată la cea mai bună prietenă a mamei mele, ca să izbucnesc în lacrimi. Ea s-a întins peste scaunul din față și m-a strâns la piept. Mi-am îngropat fața în haina ei și i-am îmbrățișat cu căldură trupul subțire, încercând să nu-mi pierd complet cumpătul.

— Azi-dimineață am văzut știrile și am venit de cum am putut.

Mi-am tras nasul și m-am lăsat pe spate.

— Mulțumesc!

— Știam că Daniel nu stă pe roze. Omul ăla și-ar vinde și sufletul pentru o victorie, totuși habar n-am avut că Blake ar putea fi implicat.

M-am șters la ochi.

— N-a fost. N-a avut nicio treabă cu alegerile. Dar e singurul suspect pe care-l iau în calcul, așa că-i fac viața un iad și-l țin în arest pentru acuzația asta.

Furia mi s-a revărsat în vene. O uram pe femeia care stătuse între Blake și obținerea cauțiunii. Cu toată hotărârea ei, n-avea idee câtă durere provoca ținându-ne despărțiți. Mi-am strâns pumnii, încercând să mă agăț de acea înverșunare, fie și numai pentru a potoli durerea mistuitoare ce stăruia chiar în spatele ei.

— De ce nu m-ai sunat?

Am scuturat din cap și mi-am coborât ochii în poală.

— Totul a fost prea mult. Atât de mult, încât nimeni nu poate să îndrepte lucrurile.

Alli își petrecuse cea mai mare parte din noapte la mine acasă, străduindu-se să mă consoleze și să mă aducă la o stare care să semene mai mult cu echilibrul emoțional. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă apuc să împrăști vestea, când mie încă îmi lipseau răspunsurile.

Eu și Alli dezbătuserăm problema cât putuserăm de mult și căzuserăm de acord să ne întâlnim cu Sid după audiere, pentru a vedea dacă el ar avea mijloacele să afle codul. Nu voiam să-i cer să-și riște propria libertate, dar disperarea îmi sporea de la un minut la altul. În afara fărâmei de speranță pe care mi-o dădea un potențial ajutor din partea lui Sid, mă chinuiam să zăresc o luminiță la capătul înfricoșătorului tunel. Eram tot așa departe de găsirea lui Trevor pe cât fusesem la întoarcerea din Dallas.

Se putea spune că eram încă în stare de șoc după ce, cu numai o zi în urmă, Blake fusese luat în cătușe. Și acum asta... Acum el nici măcar nu mai putea să se întoarcă acasă, la mine.

— I-au refuzat eliberarea pe cauțiune, Marie! Nu pot barem să-l văd. Nu știu ce-o să mă fac. Urma să încercăm s-o scoatem la capăt împreună, iar acum el nici nu-i aici.

Marie mi-a șters lacrimile care curgeau fără încetare și m-a alinat cu blândețe. A făcut asta până când hohotele mi s-au domolit.

Am sughițat, încercând ca, în suferința mea, să răsufli o dată pe de-a-ntregul.

— Fetiță scumpă, uită-te la mine! O să fie bine, mi-a șoptit ea.

M-am uitat în ochii ei superbi, de culoarea caramelului. Părul îi cădea în bucle lungi, de jur împrejurul feței. Era o femeie frumoasă, cu o inimă pe măsură. Dar când venea vorba de realitățile aspre ale lumii, putea fi naivă. Îi văzusem sufletul frângându-se de prea multe ori, ca să cred că putea opri marfarul durerii care mă transporta pe mine în acele clipe.

— Îți văd frica din privire, dar și înflăcărea. Știu că vrei ca Blake să fie cel puternic. Și, în ce privește ocrotirea ta, cred că mereu o să fie. Dar acum are nevoie de tine. Are nevoie să fii puternică.

Puternică. Ce putea să însemne în contextul celor întâmplate? Eu mă consideram puternică. Sigur, aveam cusururi, eram sensibilă. Dar în vremuri de restriște, când viața pune în joc ce avea mai rău, găseam mereu o cale de a mă ridica de jos.

De când mă știam fusesem un om tare, însă, cumva, descurcatul de una singură era altfel acum. Înainte îmi asumam răspunderea pentru propriile dureri, propriile zbateri și propriile condiții. Acum le împărtășeam cu Blake. Oricât de mult ne-ar fi plăcut să ne batem fiecare cu demonii lui, atunci când unul dintre noi suferea, la fel făcea și celălalt. Ne uniserăm atât bucuriile, cât și poverile. Și deja nimic n-ar mai fi putut să ne desprindă din legăturile care se creaseră între noi...

— Sunt însărcinată, Marie.

Ochii ei s-au umplut de un amestec între bucurie și neliniște.

— Oh, Doamne! Oh, *Dumnezeule!* Erica, de ce nu mi-ai zis?

— Abia acum câteva zile am aflat. Am mers luni la un consult și totul arată bine. Intenționez să nu anunțăm încă lumea.

Noi lacrimi s-au ivit, potopind amintirea acelei fericiri. Cum putuse să se destrame atât de repede? Când părea că eu și Blake nu puteam fi mai puternici sau mai fericiți, împrejurările interveniseră și amenințau să ne ia totul.

Marie a rămas tăcută pentru multă vreme. Când a început să vorbească, îi luceau ochii.

— Nu-mi pot imagina prin ce treci acum, iubito!

Mi-am apăsât pleoapele cu degetele, căznindu-mă să stăvilesc lacrimile care pur și simplu continuau să curgă.

— O simt pe Patricia privindu-ne chiar acum de sus.

M-am uitat în sus, văzând ca prin ceață chipul lui Marie. De-a lungul a tot ce se petrecuse, nu mă gândisem la mama mea, dar, deodată, parcă o simțeam și eu... în dragostea lui Marie.

— Și știu că e bucuroasă, că radiază de fericire. Ceea ce înduri tu nu-i ușor și mi se rupe inima pentru tine, Erica, însă există un motiv pentru care ai primit binecuvântarea asta. Ține-te de ea! Luptă pentru ea! De dragul vostru, al tuturor, las-o să fie rațiunea pentru care să-ți păstrezi forța.

Un licăr de nădejde s-a aprins în mine. M-am ridicat spre el, dar eram încă prea departe de orice mângâiere. Plânsul mi se mai potolise, așa că am tras cu șovăială aer în piept.

— Mi-ar plăcea să cred că, dacă aș avea-o acum pe mama lângă mine, cumva situația s-ar îmbunătăți. Pur și simplu nu văd cum s-ar putea înrăutăți.

Marie mi-a șters o lacrimă rătăcită și mi-a împins părul spre spate.

— De ce nu vii să stai puțin la mine?

Mi-am lăsat privirea în jos și m-am apucat să-mi răsucesc iar și iar verigheta pe deget, fără să-i răspund.

— N-ar trebui să rămâi singură în căsoiul ăla. Vino la mine! Fie și numai pentru o zi sau două. O schimbare de peisaj n-are cum să-ți strice.

Abia ce mă întorsesem acasă. Dar ea avea dreptate. Fiecare secundă petrecută acolo îmi amintea că Blake nu era prezent.

— Ar trebui să mă întorc. Dacă o să am nevoie de ceva, părinții lui sunt în apropiere, am mormăit eu.

— Știu, dar ei se confruntă cu propria durere. Lasă-mă să am un pic grijă de tine, până când Blake o să poată veni acasă. Ești obosită

și copleșită. Te cunosc eu. O să stai cu necazul ăsta în gând și o să te îmbolnăvești din cauza lui. Rămâi cu mine și o să stăm de vorbă până când o să te simți mai bine.

Poate că avea dreptate. Am dat din cap, cedând ideii.

— Ok. Lasă-mă să merg acasă și să-mi fac bagajul!

— Vrei să te duc eu cu mașina?

— Nu, nu-i nevoie. O să merg cu Clay și o să-l rog să mă aducă la tine ceva mai târziu. Vreau să vorbesc cu părinții lui Blake și să aflu ce a zis avocatul.

Mai era nevoie să trec și pe la birou. Oricât de mici mi-ar fi fost speranțele, nu puteam să mă ascund acasă la Marie și să stau în convalescență până ce toate aveau să treacă. Trebuia să urmăresc toate pistele posibile, până când urmau să mă ducă mai aproape de adevăr.

— Ok. Sună-mă când ești pe drum sau dacă intervine ceva.

— Așa o să fac. Mulțumesc!

Am oftat din greu, despovărată de niște lacrimi, dar fără să mă simt mai ușoară. Marie mi-a luat mâna și mi-a ținut-o strâns.

— Sunt mereu aici pentru tine. Orice s-ar întâmpla.

I-am mulțumit încă o dată, am coborât din mașină și am lăsat-o să plece. Pe Clay l-am găsit în celălalt capăt al parcurii. El m-a dus înapoi în cartierul Marblehead și m-a lăsat acasă la părinții lui Blake. M-am oprit în fața ușii lor, întrebându-mă dacă să bat, însă am hotărât să intru pur și simplu.

Fiona, Catherine, Alli și Heath se aflau în bucătărie.

— Ce-o să spună Parker? tocmai întreba fratele lui Blake.

Fiona și-a prins puntea nasului între degete.

— Zău că nu știu ce să-i zic! Pot încerca să-i explic că Blake se străduia doar să mă apere, dar, în mod evident, e o uriașă încălcare a intimității.

Ușa s-a închis în urma mea cu un țacănit și eu am pătruns înăuntru.

— Erica, draga mea! Intră!

Catherine mi-a făcut semn să vin spre ea. Când am ajuns suficient de aproape, m-a luat în brațe. Tot trupul mi s-a încordat. Nu mai puteam să plâng. Hotărâsem încă de cu o noapte înainte că am terminat cu plânsul și deja cedasem nervos. Ea mi-a dat drumul, suspinând.

— Haide! Să stăm jos!

Ne-a condus în living, unde ne-am așezat cu toții. Atenția mi-a fost atrasă de silueta lui Greg. Acesta stătea pe terasă, sprijinit de balustradă, cu spatele la noi.

Apele erau furioase în ziua aceea, topindu-se pe un cer gri și necruțător. Uneori mă întrebam cum o fi să plutești în larg, părăsit în toiul valurilor și al frigului, la mila nemiloasei Mama Natură. Așa mă simțeam eu atunci. Și poate că nu eram singura.

Mă durea sufletul pentru Catherine și Greg. Pentru mine ziua fusese devastatoare. Nici nu-mi puteam închipui ce efect avea asupra lor. Și încă nu aflaseră despre copil. Alli și Heath știau, dar mă bucuram că nu anunțaserăm restul familiei. Nu le puteam împărtăși vestea acum, știind că libertatea lui Blake era în pericol.

— Ce-a zis avocatul? am întrebat.

— Are de lucru, nu glumă! a răspuns Heath. Poliția a urmărit ce-a făcut Blake la calculator încă de când v-ați întors din luna de miere. Știm cu toții că i-a spart conturile lui Parker. Evident că n-a făcut-o cu intenții rele, dar ei o să încerce să-l prindă cu asta.

Fionei i-a sunat telefonul.

— E Parker.

A scuturat din cap și a oprit sonorul, lăsând mobilul doar să vibreze.

— Nu-mi vine să cred că Blake a fost în stare de așa ceva. Ce naiba era în capul lui?

— Avea doar grijă de tine, Fiona, a spus Catherine.

— Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Dumnezeuule, de câte ori trebuie să-și învețe lecția?

Sora lui Blake și-a azvârlit mâinile în aer, furioasă cum n-o mai văzusem niciodată.

— Cu asta se ocupă el, Fiona. Știi că nu respectă întotdeauna regulile, a intervenit Heath.

— El investește în domeniul imobiliar și în dezvoltare software. N-am realizat că și-a făcut un obicei din a-și băga ilegal nasul în treburile oamenilor.

Catherine a clătinat din cap și ochii au reînceput să-i lucească.

— Au trecut atâția ani și nu-mi vine să cred că iar ne-am întors aici. E un coșmar. Un adevărat coșmar.

Alli stătea tăcută lângă mine. Eu îmi țineam mâna pe stomac. Nu-mi dădeam seama dacă asiguram pruncul că totul o să se rezolve sau dacă îl rugam, în tăcere, să mă liniștească el pe mine. Stând în acea încăpere, înconjurați de familie, simțeam că noi doi formăm o echipă.

— Ăsta-i Blake, am zis în cele din urmă. Nici mie nu-mi place mai mult decât vouă, dar, la drept vorbind, nu-i vina lui că-i vine atât de ușor să facă lucrurile astea. E un talent, poate unul imoral. Dar așa e el. Și de aceea niciunuia dintre noi n-o să-i lipsească vreodată ceva. Nu-l puteți ocări pentru asta.

În cameră s-a lăsat liniștea. Catherine și-a suflat nasul într-o batistă și a ieșit fără niciun cuvânt. S-a întors cu o sticlă de vin la subraț și cu ambele mâini încărcate de pahare. Heath i-a aruncat o privire îngrijorată.

— Mamă, nu-i nici ora unsprezece.

— Puțin îmi pasă, a bombănit ea.

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc, iar câteva secunde mai târziu, Parker ni se alătura în living. Fionei i s-au luminat ochii.

— Parker... Ce faci aici?

El a strâns din buze.

— Nu-mi răspunzi la telefon. Eram îngrijorat.

Ea și-a dat după urechi părul scurt și castaniu, evitându-i privirea.

— Cred că trebuie să vorbim.

Parker a tresărit.

— Știu totul deja. Frate-tău e un nemernic băgăcios.

S-a uitat cu subînțeleș la toți.

— Și mă doare-n cot de asta. Mai mult mă interesează că, de când se întâmplă toate, nu te-am mai văzut și nici n-am vorbit cu tine.

Fionei a început să-i tremure buza de jos, în vreme ce privirea i se îndrepta șovăitoare către a lui.

— Îmi pare rău. M-am gândit eu că o să te-nfurii.

Ochii lui au rămas ațintiți asupra ei, de parcă ea ar fi fost singura persoană din încăpere.

— Fiona... asta nu schimbă nimic.

Ea a răsuflet zgomotos și s-a ridicat. Parker i-a întins mâna. Fiona i-a luat-o, moment în care el a tras-o într-o îmbrățișare strânsă. Au rămas așa preț de câteva clipe, după care o Fiona îmbujorată s-a grăbit să-l conducă afară din cameră și departe de noi. Catherine a oftat și a scuturat din cap.

— Slavă Domnului! a șoptit ea ca pentru sine, în timp ce se apuca să ne toarne vin în pahare.

— Dacă nu te superi, eu o să-mi fac un ceai, am spus când mi-a pus paharul în față.

— Lasă-mă pe mine să ți-l pregătesc, draga mea, a răspuns Catherine.

— Pot să mi-l iau singură, am insistat și am dispărut în bucătărie.

Un minut mai târziu, Heath și-a făcut apariția lângă mine, pentru a-și lua și el o cană din dulap. Vocile lui Catherine și ale celorlalți deveniseră un simplu murmur. Fiona și Parker se făcuseră nevăzuți.

— Ești ok? m-a întrebat fratele lui Blake, servindu-se din pliculețele de ceai.

— Tu ce crezi?

Ochii lui căprui erau plini de o neliniște pe care i-o împărtășeam.

— Gove o să-l scoată din necazul ăsta, Erica. Blake n-ar fi primul om bogat care scapă dintr-o încurcătură cu legea.

Am închis ochii și mi-am așezat mâinile pe blatul mesei.

— M-am săturat să mi se spună că o să fie bine. M-am săturat să trec prin viață cu convingerea asta oarbă că totul o să se rezolve ca prin farmec. Că eu pot cumva să mă bizui pe faptul că tuturor le pasă la fel de mult ca mie, că ei o să-și facă treaba și o să afle adevărul pe care nimeni nu pare a vrea să-l descopere la fel de mult ca mine.

Heath și-a încordat maxilarul.

— Gove vrea să înceapă să ne transfere mie și ție o parte din bunurile lui Blake, pentru cazul în care situația s-ar înrăutăți.

— Nu, am spus eu simplu.

Buzele lui s-au subțiat.

— Vrei să ai încredere sau vrei să începi pregătirile pentru ce e mai rău?

— Nici una, nici alta. Vreau să îndrept lucrurile.

M-am oprit și m-am întors cu fața către el.

— Și o să le îndrept.

— Lasă-l pe Gove să facă ce are de...

— Vrei să mă impulsionezi, Heath?

Mi-am ridicat privirea spre el, împingându-mi cu hotărâre bărbia în față.

— Atunci spune-mi *nu!* Spune-mi că nu pot sau că n-ar trebui.

— Eu zic doar atât: știu că, mai mult decât orice, Blake vrea să fii ocrotită și îngrijită.

— Dacă vrea să fii îngrijită, atunci n-are decât să vină acasă și s-o facă el însuși. Altfel, mă îngrijesc singură și o să ajung la miezul poveștii ăsteia chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Până să apuce el să-mi dea o replică, telefonul mi-a zbârnâit în buzunar. Primisem un mesaj de la un număr local pe care nu-l recunoșteam.

Am ce cauți. Stația de metrou Park Street.

Cu inima galopând, am recitit mesajul. Să fi fost de la Daniel? Heath a terminat de pregătit ceaiul, în vreme ce eu mă gândeam cum să răspund.

E: Când?

O oră. Te găsesc eu.

M-am uitat la ceas. Câtă vreme nu ne blocam în trafic, Clay mă putea duce acolo la timp.

— Trebuie să plec, am zis eu brusc.

Heath s-a încruntat.

— Unde te duci?

I-am ignorat întrebarea și m-am dus la ușă.

— Spune-i lui Catherine că-mi pare rău. A trebuit să fug.

M-am repezit până acasă, mi-am făcut bagajul pentru noaptea pe care urma s-o petrec la Marie și i-am cerut lui Clay să ne ducă în oraș. El a oprit automobilul în dreptul stației Park Street cu cinci minute înaintea orei stabilite.

— Așteaptă-mă aici! i-am spus.

Ochii ni s-au întâlnit în oglinda retrovizoare.

— Vrei să intru cu tine?

— Nu, mă descurc.

Treaba n-ar fi mers cu Clay învârtindu-se în preajma mea. El s-a răsucit pe scaun și s-a uitat la mine cu băgare de seamă.

— Te cunosc de suficientă vreme, încât să știu cum arăți când faci ceva ce Blake n-ar vrea să faci.

— Dacă ar fi după Blake, n-aș mai ieși niciodată din afurisita aia de casă. Mă duc doar să mă văd puțin cu cineva. N-o să pățesc nimic. Promit!

El a ezitat.

— Datoria mea e să te apăr, Erica.

Era a doua oară când îmi spunea pe nume. În ambele ocazii îmi atrăsese atenția. Mă simțeam recunoscătoare pentru grija lui, dar în momentul acela nu-l puteam lăsa să-mi stea în drum.

— E o stație aglomerată, Clay. Dacă nu mă întorc în zece minute, atunci poți începe să-ți faci griji, ok?

El s-a întors la loc, lăsându-și o mână să-i cadă pe volan.

— Cinci minute.

Mi-am dat ochii peste cap, dar, fără să mai pierd vreo secundă, mi-am luat bilet pentru a coborî pe peron. Park Street era într-adevăr o stație aglomerată și cu atât mai mult la ora prânzului. Cum avea să mă găsească străinul acela în mulțime?

Stăteam în picioare, stânjenită, încercând să am un aer firesc, lucru care a devenit imposibil după ce două trenuri au venit și au plecat fără mine. Alți oameni se înghesuiau pe peron, în așteptarea trenului următor. Le-am cercetat fețele și am înghețat când am dat de una pe care o recunoșteam.

Rahat! M-am întors și am pornit spre scările ce m-ar fi dus afară din stație. Aș fi vrut să fug, dar am continuat să mă mișc îndeajuns de încet, încât să nu pară nimic nefiresc. Momentul era cum nu se poate mai nepotrivit. Mă rugam în tăcere ca el să nu mă fi zărit și să pot scăpa neobservată.

— Erica!

Vocea bărbatului abia dacă s-a auzit peste scrâșnetul metroului care se apropia. Am continuat să merg, până când o mână m-a prins de încheietură și m-a împiedicat să mai înaintez. Mi-am ridicat privirea spre ochii detectivului Carmody, ascunși sub cozorocul unei șepci de baseball. Era îmbrăcat în haine civile, dar n-aveam cum să mă înșel în privința chipului său. Inima îmi bătea nebunește. Mi-am smuls mâna, simțind în ea ceva mic și tare. Când mi-am deschis palma, am descoperit în ea un minuscule dispozitiv de memorie negru. Mi-am aruncat din nou privirea în sus, către detectiv, însă acesta dispăruse cât ai clipi.

Un val de aer cald mi-a făcut părul să fluture, în vreme ce trenul ieșea din stație.

Capitolul 17

Blake

După-amiază m-au transferat la o închisoare locală. Procedura, aproape ritualică, de mutare dintr-un loc în altul și dintr-o cameră în alta, mă ajuta să-mi abat gândurile de la întâmplările din acea dimineață. Chipul Ericăi, atât de îndurerat, îmi era întipărit în minte. Dar acum nu mai aveam la dispoziție decât timp, așa că nu reușeam să mi-o scot din cap. Mă simțeam ca și cum cineva mi-ar fi smuls jumătate din măruntaie, iar apoi mi-ar fi spus că pot să trăiesc și fără ele.

Numai că eu nu puteam concepe viața fără Erica, indiferent pentru cât timp. Aș fi rezistat fără bani, bunuri sau succes. Dar nu și fără acea femeie.

Când a venit ora prânzului, m-am așezat la o masă liberă și am început să-mi plimb mâncarea prin tavă. Nu era atât dezgustătoare, cât absolut necomestibilă. Am lăsat jos furculița și am deschis o cutiuță cu lapte, ce-mi amintea de sutele de prânzuri pe care le înduraseram la școală.

Am golit-o dintr-o înghițitură și m-am uitat în jur, la infractorii de pe la alte mese. Nu mă puteam abține să fac comparații. Locul se deosebea mult de cantina școlii, dar nu aveam să mă integrez mai bine acolo decât o făcusem pe vremea când eram un adolescent anxios. Mă convinsesem că n-aveam nimic în comun cu acei oameni. Aveam toate intențiile să mă țin deoparte. Cine știa pentru cât timp urma să mai fiu nevoit să numesc închisoarea „acasă“?

— Hei!

Max s-a așezat în fața mea, îmbrăcat în aceeași uniformă ca și mine. Și-a pus și tava pe masă, de parcă ar fi avut de gând să rămână. M-am lăsat pe spate și l-am fixat cu o privire dușmănoasă. O linie subțire, deschisă la culoare, i se întindea pe obraz și mi-am dat seama imediat că era urma bătăii pe care o încasase de la mine. Ultima oară când îi văzusem fața, nimeni nu l-ar fi recunoscut. Mi-am strâns pumnii, retrăind amintirea și gândindu-mă serios să trec din nou la acțiune.

— Ce dracu' vrei?

El s-a încruntat.

— Nu vreau nici pe naiba de la tine. Suntem amândoi aici. Mi-am zis că poate vrei să vezi o figură prietenoasă.

— Doar pentru că se întâmplă să fim amândoi aici, nu înseamnă că ne apropiem câtuși de puțin de prietenie.

— Da, păi, nu strică să ai aliați.

Și-a aruncat ochii prin încăpere, după care i-a îndreptat din nou către mâncarea lui.

— Dacă vrei aliați, caută mai departe. Mie mi-e bine pe cont propriu.

— Mă rog, a murmurat el.

O vreme am rămas tăcuți. Nemaiputând să ignor chiorăitul stomacului, am luat o gură din lasagna de carton pe care o aveam în față și am rumegat-o laolaltă cu ura pe care o simțeam pentru Max. Oamenii de la celelalte mese vorbeau între ei, fără să ne ia în seamă. Adevărul era că Max nu părea să facă parte din lumea aceea

mai mult decât mine. Totuși, nu mai semăna cu frumușelul de odinioară. Părul blond îi crescuse puțin prea mult, iar paloarea feței nu se încadra în obișnuita lui strălucire nefirească.

— Arăți cam rău. Niciun spa aici, hm?

El a strâns din pleoape.

— Tu vorbești?

— Da, ei bine, eu niciodată n-am ținut prea mult la aparențe.

Mi-am trecut mâna peste barba nerasă care-mi acoperea maxilarul. Încă nu mă bărbierisem. Socoteam că nu mai conta prea mult.

— Se vedea.

Am izbucnit într-un râs găunos, pricinuit de ironia faptului că ne aflam acolo și de felul în care-mi simțeam forța de luptă scurgându-se din mine zi după zi. Mi-am împins tava la o parte, căci nu mai suportam nicio îmbucătură.

Iată-ne: un miliardar și moștenitorul unuia, îmbrăcați în uniforme albastre fără nicio formă, care ne exilau alături de drojdia societății. Banii ajutau, dar nu puteau să ne cumpere libertatea.

Știusesem asta. Era o lecție autentică, pe care o învățasem cu multă vreme în urmă și, drept rezultat, fusesem întotdeauna peste măsură de atent. Găseam informațiile de care aveam nevoie, dar aveam grijă cu cine mă puneam și cum anume făceam asta atunci când ocoleam legea. Întâmplător, acum stăteam față în față cu un om pe care-l detestam și care nu merita nimic altceva decât să rămână între patru pereți de ciment până la sfârșitul zilelor. Acel sentiment de înfrângere deșartă m-a cuprins din nou pe nesimțite.

— Dacă ne-ar vedea Michael acum...

Max și-a subțiat buzele și din atitudinea lui a dispărut orice semn al camaraderiei dorite.

— Îi pasă mult mai puțin decât crezi, să știi.

— Spui asta pentru că te-a dezmoștenit. Dacă ți-a dat ce meritai, nu înseamnă că îl doare-n cot de toți ceilalți.

— Tu nu-l cunoști! a spus el pe un ton mușcător.

— Îl cunosc de-o jumătate din viață. Îl știu al naibii de bine.

— Doar l-ai întrezărit. N-ai văzut decât partea bună.

Michael era mai mult decât bun. De fapt, n-aș fi folosit cuvântul *bun* ca să-l descriu. Concentrat, perspicace, cu discernământ în fapte și opțiuni. În mod evident, nu-și putuse alege copiii, iar Max nu avea să-l poată ierta niciodată pentru că, în materie de afaceri, mă preferase pe mine în locul lui.

— Tu ești copilul lui și te porți ca un copil. Sunt sigur că ți-a arătat o altă latură a lui. Una care probabil că nici mie nu mi-ar plăcea.

Max a răs fără vlagă.

— Te uiți la mine și nu vezi decât un ratat, fiindcă asta voia taică-meu să vezi. Aș fi făcut orice pentru el, pentru o șansă de a învăța de la el și de a face parte din ceva mai mult. Intenționat m-am ținut departe de ocaziile care m-ar fi ajutat să excelez și pe urmă ți-a oferit ție pe tavă exact aceleași ocazii. Mi-a făcut în ciudă.

— Poate, dar asta nu-ți scuză ție greșelile.

— Singura mea greșeală a fost că mi-am îndreptat ura împotriva ta. El trebuia să fie ținta. El trebuia să fie ținta de la bun început.

— Tu-ți îndrepti ura împotriva oricui îți stă în cale, nu cumva să uiți.

Max și-a lăsat jos furculița și a împins tava într-o parte.

— Ascultă... Îmi pare rău pentru Erica.

Vorbele lui au rămas atârinate în aerul dintre noi. Vorbe mici, ridicole.

— Îți pare rău?

— Ce vrei să zic? Abia dacă am atins-o. Stau închis aici pentru o nimica toată.

Am văzut roșu înaintea ochilor. Fiecare mușchi mi s-a strâns, gata de luptă.

— Ai folosit-o ca să ajungi la mine. Și pumnul meu a fost singurul motiv pentru care n-ai mers mai departe cu ea. O știi la fel de bine ca și mine, rahat bolnav ce ești! N-ai nicio blestemată de idee prin ce a trecut.

— Era o destrăbălată, Blake. Până și Mark i-a pus-o. Doar pentru că te-ai însurat cu ea, nu înseamnă că n-are un trecut. Vreau să zic că și-a cerut-o tot timpul cât a avut de-a face cu Angelcom. Ce poamă de femeie își susține prezentarea în fața unei săli pline de bărbați și...

M-am năpustit peste masă. Reușind să-l înhaț de păr, l-am izbit cu capul de blatul dintre noi. Apoi l-am țintuit acolo, apucându-l de ceafă. Eram cuprins de furie. Din gâtul lui a ieșit un strigăt care aducea mai mult cu un gălgâit.

— Dă-mi drumul! Mark a violat-o, ticălos prost!

El se zvârcolea în strânsoarea mea. Zgomotele din încăpere se domoliseră, deși nu încetaseră complet. Cu toate astea, simțeam privirile spectatorilor din preajma noastră. Dar ceva sălbatic și nechibzuit pusese stăpânire pe mine. Unde altundeva, dacă nu în iadul ăla, putea un om ca Max să se confrunte cu urgia pe care o merita? Iar dacă ea avea să vină din mâna mea, atunci așa să fie. Meschina pedeapsă pe care o avea de ispășit nu era de ajuns. O viață întreagă n-ar fi fost de ajuns.

Max continua să se zbată, așa că mi-am slăbit strânsoarea, dar numai pentru a-l izbi mai tare de masă, simțindu-i tendoanele gâtului cum se îndoie sub degetele mele. M-am aplecat în dreptul urechii lui.

— Ai idee cum e pentru mine să nu-mi pot atinge soția fiindcă mă confundă cu tine? Sau cu el?

Am făcut o pauză, lăsându-mi răsuflarea întretăiată să se hrănească din valul de adrenalină care pulsa în mine.

— Ar fi trebuit să te curăț în ziua aia. Ar fi trebuit să termin cu tine și cu jalnica ta existență. Ești al dracului de norocos că Michael m-a tras deoparte.

El s-a strâmbat.

— N-ar fi vrut s-o facă.

— Fiindcă ești un gunoi, iar acum nici măcar Michael nu mai poate s-o nege.

— Tu! Ia mâna!

Am sărit, uitându-mă cu ochii mișiți la gardianul care se apropia. Indiferent cât de mult aş fi vrut să-i aplic și lui, și oricâtor altora, același tratament ca lui Max, el era de două ori cât mine și ținea în mână un baston pe care nu puteam decât să presupun că-l folosea cu o oarecare regularitate.

— În morții mă-tii, nu te uita așa la mine, băiețuș de bani gata!

I-am dat drumul lui Max și m-am îndepărtat de masă. El s-a retras pe bancă, ducându-și mâinile la gât, în timp ce se chinuia să tragă aer în piept. Oricare ar fi fost eventualele consecințe, eram gata să le înfrunt și s-o iau de la capăt. Dacă prezența acolo nu-mi oferea nimic altceva, ea putea măcar să reprezinte șansa de a-i face dreptate Ericăi din acea parte a zidurilor. Era un țel pe care mă vedeam în stare să mi-l asum.

Gardianul l-a înșfăcat pe Max de ceafă, ținându-l în același fel în care-l ținusem și eu.

— Ce dracu! a răcnit Max, fluturându-și neajutorat brațele, până când s-a prăvălit pe podea.

— Scoală! a lătrat gardianul.

— Eu n-am făcut nimic. El s-a repezit la mine!

Gardianul s-a lăsat în jos, săltând mult bastonul. Max a dat înapoi cale de vreo treizeci de centimetri.

— În primul rând, habar n-ai cum naiba e să se repeadă cineva la tine. În al doilea rând, ești aici pentru tentativă de viol, așa că ar fi cazul să-ți ridici dosul ăla de fătălău, altfel o să afli cum e.

Un licăr de groază s-a ivit în ochii lui Max, în vreme ce se grăbea să se ridice în picioare. Aruncându-mi în treacăt privirea pe la mesele dimprejur, am zărit o mulțime de căutături amenințătoare, care îi urmăreau cu lăcomie vulnerabilitatea din acel moment.

— Scoală dracului, înainte să faci vreunul o lecție din tine!

Max și-a luat tava, s-a descotorosit iute de ea, apoi s-a retras la o masă liberă, aflată în colțul îndepărtat al încăperii. Paznicul m-a fixat cu răceală.

— Ai grijă ce faci! m-a avertizat el.

Erica

Abia am pășit în birou și îngrijorarea de pe fețele tuturor mi-a dat de înțeles că erau deja la curent cu faptul că se întâmplase ceva grav. Din spatele calculatorului său, James m-a țintuit cu ochii lui albaștri, după care s-a ridicat în picioare.

— Erica, am auzit despre Blake. Ești ok?

L-am ocolit și am pus dispozitivul de memorie pe masa lui Sid. Acesta și-a tras căștile de pe urechi, atârându-le în jurul gâtului.

— Am un proiect nou pentru tine, am spus.

— Ce-i ăsta? m-a întrebat el, uitându-se când la dispozitiv, când la mine.

— Nu sunt sută la sută sigură, dar bănuiesc că e codul încărcat în aparatele care au numărat voturi false pentru Fitzgerald.

Sid și-a ținut buzele.

— Să vreau să aflu cum ai făcut rost de el?

— Nu. Treaba ta e să te uiți la el și să găsești o cale de a dovedi că nu Blake l-a scris.

Sid a lăsat să-i scape un oftat lent.

— Atâta tot, hm?

Când a văzut că nu-i răspund, a introdus dispozitivul în calculator și a început să tasteze. Ochii îi fugeau înapoi și încolo pe ecran, în timp ce Geoff, Alli și cu mine îl urmăream plini de speranță.

— Da, se pare că astea sunt binarele.

Și-a ridicat privirea.

— Lasă-mă câteva ore, să le iau la puricat. O să te anunț ce găsesc.

Mi-am tras un scaun vizavi de biroul la care stătea și m-am așezat picior peste picior. M-am uitat la hașababura de pe masa lui. Blatul era împodobit cu nu mai puțin de douăsprezece sticle de băuturi energizante, toate goale, și câteva teancuri de acte. Când privirile ni s-au întâlnit, el a ridicat o sprânceană.

— Blake e la închisoare, Sid! Nu plec de aici până nu descoperi ceva.

Atunci s-a făcut auzit Geoff.

— Pot să mă uit și eu?

— O secundă, să-ți fac o copie.

Sid a mai apăsat câteva taste, după care a scos dispozitivul.

— Poftim! a zis el, întinzându-i-l.

S-au mai scurs câteva minute nesfârșite, până când Sid a vorbit din nou.

— Ei, ăsta-i un semn bun!

— Ce? am întrebat eu, îndreptându-mi spatele.

— Din câte se pare, codul după care funcționau inițial aparatele a fost modificat de un program extern.

— Asta ce înseamnă, mai exact?

— În esență, cineva a introdus un virus, folosind o vulnerabilitate de tip *zero-day*² din codul lui Blake pentru a-i umfla voturile lui Fitzgerald în ziua alegerilor. Dacă Blake ar fi scris totul cu mâna lui, mă îndoiesc că ar fi folosit aceeași metodă.

— De ce spui asta?

— De ce să atașezi un program propriului tău cod, când poți scrie o altă bucată de cod care să facă treaba?

Auzul vorbelor lui m-a făcut să-l urăsc din nou pe Evans. Dacă pusese niște oameni să studieze datele, probabil că ei suspectaseră același lucru. Poate de aceea îmi dăduse Carmody dispozitivul. Aș fi vrut să-l întreb, însă mă gândeam că exista un motiv întemeiat pentru care nu rămăsese prin preajmă îndeajuns de mult încât să apuc s-o fac.

— Ok. E un început, dar ne trebuie o cale de a demonstra că Trevor a modificat aparatele.

---

² Atacurile prin intermediul unei vulnerabilități *zero-day* reprezintă una dintre cele mai periculoase forme de amenințări cibernetice, pentru că presupun exploatarea unei vulnerabilități care nu a fost încă detectată și reparată. (N.t.)

— Ämm...

Geoff avea un aer încordat, în timp ce degetele îi zburau pe tastatură.

— ...poate că n-o să reușim să legăm numele lui Trevor de codul ăsta. Dar al lui Blake e deja legat, nu?

— Da, structurile de criptare sunt ale lui. Toată lumea o știe, inclusiv autoritățile, am spus eu.

— Ok. Atunci, teoretic vorbind, am putea să dovedim că cele două fragmente de cod au fost scrise de doi oameni diferiți. Seamănă puțin cu analiza grafologică sau cu deosebirea amprentelor. Tiparele de cod pot fi examinate în același fel.

— Ești în stare să faci asta? l-am întrebat.

— Sunt pe piață programe legitime, dar de vreme ce e, ääm, o chestiune delicată, am un prieten care și-a făcut o versiune artizanală. Pot să-l rog să treacă datele prin programul lui, să pună una lângă alta cele două bucăți și să scoată în evidență discrepanțele.

— Hai! am zis eu fără nicio ezitare.

De asta aveam nevoie, de ceva concret. În afara acuzațiilor pentru care Blake era deja reținut, toate celelalte se bazau pe presupuneri.

— Dacă aș mai avea și altceva scris de Trevor și de Blake, m-ar ajuta să-i compar, a adăugat Geoff.

— Au rămas înregistrări de pe vremea când Trevor s-a apucat să atace Clozpin, a zis Sid. Dacă reușim să demonstrăm că virusul nu face parte din codul soțului tău, ar trebui să putem arăta și că autorul e același cu cel care a spart site-ul nostru și alte câteva din ograda lui Blake. Din păcate, însă, nu mai am numele de utilizator și parola pentru serverul Clozpin.

A intervenit James. •

— Ale mele încă funcționează. De când am plecat, am tot tras cu ochiul la progresele lor. Stai așa, ți le trimit!

— Amatori! a chicotit Sid.

Eram pe cale să întreb cât o să dureze, când mi-a sunat telefonul. Era Daniel.

— Mă întorc imediat.

M-am dus în biroul meu și am închis ușa după mine.

— Daniel, bună!

— Am primit mesajul tău, mi-a spus el.

— Mulțumesc că m-ai sunat.

— Ți-am zis să nu mă cauți!

Tonul lui nu era tocmai călduros.

— Păi, nu mă prea pricep la ascultat.

— Evident. Presiunea e prea mare în momentul de față. Lăsând la o parte alegerile, federalii se țin scai de mine, crezând că sunt în spatele poveștii ăsteia, cot la cot cu Blake. Nu cred că vrei să fii amestecată mai mult decât ești deja.

— L-au arestat pe Blake.

El și-a dres cu asprime vocea.

— Sunt informat.

— Nu-i el vinovatul.

— Ai face bine să speri din tot sufletul că nu-i el, Erica. Nu mă mai obolesc să-ți zic câți bani am îngropat în campania asta. Și nu-i vorba doar despre bani. E vorba despre munca de-o viață, iar dacă el s-a vârât între mine și...

— Știu cine-i de vină și am nevoie de ajutorul tău ca să-l gădesc.

După toată suferința pe care o provocase Daniel, nu voiam decât să-i dau una după ceafă pentru cât de încuiat era. În sfârșit, *în sfârșit* făceam progrese și el încă mai era obsedat de presupusa vinovăție a lui Blake.

— Erica, n-am timp pentru așa ceva!

— Nu-mi pasă dacă ai sau nu timp. N-o să-ți mai cer niciodată nimic. O să dispar pentru totdeauna din viața ta, dacă asta-ți dorești cu adevărat. Doar atât te rog.

Am turuit cuvintele, înainte să apuc să-mi dau seama ce-i promiseseam. Dar adevărul era că aș fi fost în stare să spun și să fac orice, numai să-l scot pe Blake din încurcătură, iar Daniel putea fi ultima mea speranță de a-l descoperi pe Trevor.

El a făcut o pauză.

— N-ar trebui să discutăm așa. E riscant.

— Bine. Atunci hai să ne întâlnim!

Daniel a oftat.

— Unde?

Am stat o clipă pe gânduri, învârtind în minte cele mai bune variante. El probabil că avea dreptate să se poarte ca un paranoic, dar îi eram recunoscătoare că acceptase să ne vedem. Totuși, o întâlnire față în față cerea mai mult decât intimitate. Aveam nevoie să mă asculte cu adevărat. Trebuia să-i spun lucruri pe care le ținusem în mine săptămâni la rând și putea fi ultima ocazie s-o fac.

— Hai să ne întâlnim în afara orașului! O să-ți trimit un mesaj cu adresa.

— Bine.

O oră mai târziu, Marie și cu mine stăteam în bucătăria ei. Ea strângea în mâini marginea mesei de lucru. Eu îmi mutam greutatea de pe un picior pe altul și mă tot uitam la ceas.

— De ce aici?

Tristețea din glasul ei m-a făcut să regret decizia de a-l invita pe Daniel la ea acasă, pentru a sta de vorbă. Era o idee nebunească, însă ceva îmi spunea că acela putea fi locul perfect pentru a mă face înțeleasă așa cum nu mai reușisem până atunci. Mai speram și că prezența lui Marie prin apropiere îmi va da forța de care aveam nevoie pentru a-l înfrunța din nou.

— Acum el crede că Blake i-a distrus șansele de a fi guvernator. Trebuie să-l conving că nu-i așa și aveam nevoie de un loc sigur în care să discutăm.

Marie și-a desprins mâinile de pe blat și le-a încrucișat la piept.

— Erica, te-am avertizat în privința lui! E un om periculos și n-o să te poți bizui niciodată pe el.

— Da, m-ai avertizat. În apărarea mea, habar n-aveam la ce să mă aștept din faptul că l-am invitat în viața mea. În etapa asta, replica „ți-am zis eu“ nu ajută. Daniel e deja aici, iar acum trebuie

să-l înduplec, ca să mai am vreo șansă de a-l scoate pe Blake la liman. Tu mi-ai zis să lupt și exact asta fac.

Ea a oftat.

— Pur și simplu îmi fac griji pentru tine. Richard...

Și-a înghițit nodul din gât.

— El a murit încurcându-se în socotelile lui Daniel.

Era adevărat, fostul iubit al lui Marie avusese parte de un sfârșit prematur după ce se apropiase prea mult de ancheta care-l privea pe Daniel și presupusa sinucidere a fiului său vitreg. Încă îmi aminteam hotărârea care i se citea în ochi cu câteva clipe înainte ca viața lui să se stingă, iar a mea să se schimbe irevocabil în bătaia unei arme de foc.

Poate că, într-un fel, Richard fusese la fel de încăpățânat ca mine. Era reporter și așa-i cerea meseria. Dar el nu era fica lui Daniel. Compătineam pe oricine i-ar fi stat în cale lui Daniel, totuși, în adâncul sufletului, credeam că la mine ținea, fie și numai pentru că o iubise cândva pe mama.

O bătaie în ușa din față a făcut-o pe Marie să tresară puternic.

— El e.

S-a uitat spre intrare și a șovăit.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Trebuie să discut cu el, Marie, și am nevoie să aibă încredere în mine.

Ea a dat repede din cap și s-a dus la ușă, pentru a-i deschide lui Daniel. Când a văzut-o, acesta a clipit des de câteva ori, măsurând-o din cap până în picioare. Era îmbrăcat lejer, într-o pereche de pantaloni comozi și o cămașă albastră.

— Bună, Daniel!

Aerul lui uluit s-a transformat în crispăre.

— Marie?

Buzele ei s-au ridicat într-un mic surâs.

— Ți-ai amintit.

— Bineînțeles. Cum aș fi putut să uit?

Deodată, Daniel părea altul. Jenat, aproape vulnerabil. Nu mai era cel pe care-l știam. Nu semăna cu niciuna dintre versiunile lui.

— Mă bucur să te revăd, a spus el.

Știam că Marie nu se bucura și uram faptul că o pusesem într-o asemenea situație. Mama o pusese să-i promită că nu-mi va dezvălui identitatea tatălui meu și acum iată-l, bătându-i la ușă. Iar Marie avea tot dreptul să fie protectoare. Daniel nu era omul căruia să-i dai crezare.

Ea a pășit într-o parte și i-a făcut semn să intre.

— Hai înăuntru! Te așteaptă.

El a intrat și privirile ni s-au întâlnit.

— Erica.

Vorbea pe un ton serios, dar nu agresiv, așa cum poate că ar fi făcut-o dacă am fi fost singuri.

— Bună. Ia loc!

Ne-am așezat față în față, în sufrageria lui Marie, în vreme ce s-a dus la etaj, pentru a ne lăsa singuri.

— Interesantă alegere privind locul de întâlnire, a spus Daniel, după plecarea ei.

— Consideră că-i o dovadă de încredere.

Să-i arăt că Marie făcea încă parte din viața mea era un risc, însă o părticică din mine considera că putea să fie și o amintire. Una importantă. Nu încăpea îndoială că fiascul de după alegeri avea să fie un punct de cotitură pentru el, dar nu primul. Cu multă vreme în urmă, făcuse o alegere. Hotărâse să le întoarcă spatele femeii iubite și copilului pe care ea-l purta în pânțece. Făcuse alegerea, sau poate că altcineva o făcuse în locul lui, numai și numai pentru ocazia care, cu atât de puțin timp în urmă, îi scăpase printre degete. Optase pentru ceva ce avea să-l ducă în acel loc și în acel moment, totuși, în ciuda tuturor visurilor și ambițiilor sale grandioase, nimic nu-i mersese conform planului.

— Eu în tine am încredere. În soțul tău n-am.

Mi-a aruncat un zâmbet încordat.

— Chiar crezi că Blake a măsluit alegerile?

I-am pus întrebarea fără furie ori vreo intenție de a-l convinge. Îmi doream sincer să aflu dacă el putea să creadă ceea ce eu știam că nu era adevărat.

— Nu exclud ipoteza. N-a fost niciodată un mare admirator al meu.

— Același lucru e valabil și pentru tine. De ce ți-ar stârni mânia, când știe deja cât te îndoiești de el? La ce ne-ar folosi lui sau mie?

Daniel a scuturat din cap.

— Nu poți nega că vrea să dispar din viața ta.

— Tu ai *dispărut* din viața mea.

— Blake e un om extrem de bogat. Sunt sigur că o știi deja. N-oi fi având eu banii lui, însă am putere. Chestia asta nu doar că mi-a sabotat poziția de forță pe care o câștigasem, dar mai și amenință tot ce-am clădit în afara alegerilor. Reputația mea la conducerea firmei. Renumele meu de membru al comunității. Sunt în consilii de administrație. Am o influență care m-a adus până unde sunt, iar fundația asta a fost zguduită.

A gesticulat, apăsând cu degetele în măsuta pentru cafea dintre noi.

— Fundația asta, Erica, reprezintă valoarea mea și e jupuită de la o zi la alta. Ceea ce mă așează sub oameni în fața cărora n-a trebuit să răspund niciodată până acum, astfel încât ei să poată obține tot ce vor de la mine. Iar printre ei s-ar număra și soțul tău.

Răbdarea mea de mai devreme se împuștinase periculos de mult. Am scos un geamăt, oprindu-i tirada ridicolă.

— Pentru Dumnezeu, Daniel! Nu Blake a falsificat alegerile! am insistat eu, străduindu-mă să-mi țin mânia în frâu. Mai mult, oricine crede că *valoarea* lui vine din puterea politică are nevoie, la modul serios, de o vacanță. Tu chiar așa te vezi? Asta aduci tu pe lume?

Daniel a strâns din dinți și m-a privit cu răceală.

— Tot ce pot să-ți spun e că oricine s-ar afla în spatele mișmașurilor o să plătească. Într-un fel sau altul. Nu sunt singurul

care ar fi fost interesat ca eu să câștig. Și nu sunt singurul care vrea răspunsuri.

— Dacă vrei atât de mult să capeți răspunsuri, ajută-mă să le gădesc! Știu cine e vinovatul. L-am mai dibuit cândva și am nevoie de ajutorul tău, ca să-i dau din nou de urmă, astfel încât FBI-ul să poată pune mâna pe el. Atâta vreme cât ei cred că Blake e făptașul, o să creadă și că tu ai fost implicat cumva. Ajutându-l pe el, te ajuți și pe tine.

El a rămas tăcut preț de câteva clipe.

— Pe cine cauți?

— Îl cheamă Trevor Cooper. E cineva din trecutul lui Blake, un hacker care s-a folosit de codul lui dintr-un proiect mai vechi, pentru a truca mașinăriile. Sincer, nu cred că are vreo legătură cu tine. Tot ce-a vrut el a fost să se răzbune pe Blake și, din nefericire, tu ai suportat prețul.

— Dacă-i așa, de ce nu-l caută poliția?

— Pentru că poliția nu știe despre existența lui. Cel puțin nu înainte să-l descopăr eu. De asta am nevoie de tine.

— Pare un basm complicat, Erica. E născocit de Blake? Nu te credeam așa de credulă, dar poate că te-a orbit dragostea.

Furia mi s-a aprins din nou și m-am chinuit să nu urlu.

— Nu m-a orbit dragostea. Ea m-a făcut să văd mai limpede ca niciodată. Și, da, o să fac orice trebuie să fac pentru a-l reabilita. Iar tu o să mă ajuți.

Daniel a mormăit o înjurătură, frecându-și ceafa cu mâna. Nu aveam să câștig disputa luându-l la refec. Deși îmi doream să-i cer socoteală. Mă simțeam bine. Însă aveam nevoie să se implice. Aveam nevoie să simtă o fracțiune din deznădejdea mea. Nu știam sigur dacă era în stare, dar trebuia măcar să încerc. Erau încă foarte multe lucruri pe care nu i le spusese niciodată.

— Daniel.

Am așteptat să ridice privirea și i-am întâmpinat ochii albaștri. Am tras aer în piept, sperând ca astfel să adun și puțin curaj.

— Blake va fi tatăl copilului meu. Mi-ai zis cândva că asta n-ar conta pentru tine... Mai e adevărat?

El a pălit și s-a uitat spre un punct invizibil de pe podea. În tăcerea lui, am continuat. Mă luptam să păstrez o voce egală, în timp ce inima îmi sărea în piept.

— Recunosc că te-am chemat aici pentru că voiam s-o revezi pe Marie. Mă sperie puțin faptul că te-am adus în lumea ei, indiferent pentru cât de puțin timp, fiindcă niciodată nu-mi dau seama ce o să faci. Dar știu că, undeva în sufletul tău rece de traficant de putere, mai ții și la altceva decât la afurisitele alea de alegeri. Speram ca, pentru o secundă, să deschizi ochii și să vezi că, de la moartea mamei, Marie mi-a fost ca o mamă.

— Îi sunt recunoscător că ți-a stat alături, a zis el încet, continuând să-mi evite privirea.

— Și eu.

Am închis puțin ochii, încercând să vorbesc în ciuda nodului pe care-l aveam în gât.

— După ce am fost împușcată... m-am temut ca de moarte că n-o să mai am ocazia de a deveni mamă. M-am gândit mult la asta. Mai mult decât o să aflu cineva. Mi-am dorit și, apoi, printr-un miracol, mi s-a dăruit șansa asta. Partea incredibilă e că mi s-a dăruit șansa de a împărtăși experiența cu un bărbat pe care-l iubesc profund, cu fiecare fărâmbă din inima mea.

Glasul mi s-a frânt, dar m-am silit să continui în șoaptă.

— Și vreau să fac o treabă mai bună. Vreau să-i ofer copilului meu mai mult decât am avut eu. Mai mult decât asta.

Mi-am mișcat între noi mâna cu palma întoarsă în sus, un mic gest menit să rezume golul care se căscase între noi de-a lungul anilor de înstrăinare și care stăruia încă.

— O să reușești. Nu mă îndoiesc.

— Atunci copilul meu are nevoie de un tată, fiindcă știu cum e să fii nevoit să trăiești fără unul. Nimeni n-o să ocupe vreodată locul în afară de Blake. Eu a trebuit să câștig dragostea cuiva. Sunt

recunoscătoare pentru părintele meu vitreg, însă tu s-ar fi convenit să-mi fii tată. El știa asta și eu, la fel.

Mă durea inima și mi se umpluseră ochii de lacrimi. Tot ce ascunsesem atâta vreme, încă dinainte să aflu cine e Daniel, amenința să se reverse din mine. Cum puteam să-l disprețuiesc și totuși să-l doresc atât de mult era un mister pe care nu aveam să-l pricep nicicând. Nu-mi rămânea decât să sper că sentimentele mele urmau să-și găsească ecoul undeva, înăuntrul lui. Dacă legătura dintre noi avea vreo valoare, mă rugam s-o poată prețui chiar în acele momente.

Daniel și-a lăsat capul în mâini. Și-a trecut degetele prin părul încărunțit. Aș fi vrut să-i văd ochii. Mi-i imaginam umbriți de remușcări. Cel puțin o bucățică din mine i-ar fi vrut așa. Oare el regreta toate cele întâmplate?

— Chiar îmi *pare* rău, Erica. N-o să-ți dai seama niciodată cât de mult.

Vorbele lui potolite mi-au mers drept la inimă.

— Nu mă descurc singură, Daniel. Sunt destul de puternică... poate că aș fi în stare, nu știu. Însă nici nu concep. Mi s-a dat prilejul să am ceva ce credeam că mi-a fost răpit. Iar acum risc să mi se ia și iubirea vieții mele. Am nevoie de ajutorul tău, te rog!

El a oftat.

— Ok.

Inima mea împovărată a început să freamăte, redeșteptându-se la viață.

— O să mă ajuți?

— Dacă pot. Nu știu sigur ce te aștepti să fac. Și eu sunt ținut sub lupă.

Am scos o bucată de hârtie din buzunar și i-am întins-o.

— Poți să începi cu Margaret Cooper. E mama lui Trevor. Prin intermediul ei l-am dibuit data trecută, dar au dispărut iar. Ai aici ultima lor adresă cunoscută și orice alte detalii utile. Dacă reușesc

să dau eu de ea, sau dacă reușești tu, poate dau și de Trevor ori o conving să mă conducă la el.

Daniel se holba la hârtie, cu chipul lipsit de expresie.

— Îmi ceri informații.

— Da.

Figura i s-a înăsprit.

— Informațiile costă.

Buzele mi s-au întredeschis, în vreme ce-mi imaginam ce-ar fi putut să vrea.

— Am bani...

— Nu mă interesează banii tăi. Îți spun că eu nu sunt ca tine. Oamenii care găsesc informații pentru mine nu intră într-o cameră și întreabă politicos. E posibil ca unii să aibă de suferit.

Am lăsat gândul să mi se rostogolească de câteva ori prin minte. Mi-am amintit-o pe mama lui Trevor și felul în care se repezise la mine. Dacă n-ar fi fost atât de beată, poate că ar fi înaintat suficient, încât să mă rănească. Fusesse o prostie din partea mea să mă duc singură la ei acasă și poate că făceam din nou o prostie cerându-i așa ceva lui Daniel, dar rămăsesem fără alte variante.

— Nu-mi pasă ce faci, atâta vreme cât obțin adresa lui Trevor. Găsește-l și nu vei mai auzi de mine.

El a dat din cap și s-a uitat din nou țintă la hârtie. S-a apucat s-o miște ritmic, înainte și înapoi, între degetul mare și arătător.

— Asta-ți dorești?

Răsuflarea mi s-a oprit în piept.

— Ce vrei să zici?

Daniel a scuturat din cap și a dat să se ridice.

— Nu știu. Ar trebui să plec.

— Daniel...

S-a ridicat, îndesându-și hârtia în buzunar.

— O să vedem ce reușesc să aflu. Ținem legătura.

— Abia ai ajuns!

L-am urmat până la ușă.

— Azi-dimineată, Margo s-a apucat să-și facă bagajele. Trebuie să mă întorc și să încerc s-o conving să-și bage mințile în cap. Faptul că am plecat ca să mă văd cu tine n-o să pledeze în favoarea mea.

— Îmi pare rău.

Privirea îi era plină de căință.

— Și mie.

* * *

A doua zi, dis-de-dimineată, am fost trezită de sunetul telefonului. Am răspuns, în timp ce mă frecam la ochi, ca să alung somnul din ei.

— Alo?

S-au auzit pârâituri, apoi un operator m-a întrebat dacă accept un apel cu taxă inversă de la închisoarea locală în care știam că era ținut Blake. Inima s-a pornit să-mi bată zgomotos în piept, atât în așteptarea vocii lui, cât și din pricina nedoritei amintiri a faptului că el era încă ținut acolo. Am acceptat plata și am auzit un țcănit.

— Erica?

Glasul lui Blake părea foarte îndepărtat.

— Eu sunt.

Am închis ochii, străduindu-mă să găsesc cuvinte, când tot ce voiam era să-l simt lângă mine. Mi-aș fi dorit să alerg spre oriunde s-ar fi aflat și să-l iau înapoi acasă, unde-i era locul.

— Ce mai faci?

— Sunt ok.

Nu era pic de viață în răspunsul lui și a trebuit să mă împotrivesc imboldului de a izbucni în plâns. Nu voiam să mă audă cedând nervos. Trebuia să fiu puternică...

— Mi-e foarte dor de tine. Când pot să te vizitez?

El a rămas tăcut pentru multă vreme.

— Aș prefera să n-o faci, a spus în cele din urmă.

— Cum adică?

— Nu te vreau aici, ok? Mi-e dor de tine. Dumnezeu...

A lăsat să-i scape o răsufare tremurătoare.

— Îmi lipsești mai mult decât ți-ai putea imagina, dar nu vreau să pui piciorul în locul ăsta. Mă înțelegi?

M-am ridicat în capul oaselor, căci o nouă neliniște mă trezise de-a binelea.

— E totul în regulă? Mă sperii, Blake.

— Sunt bine. N-ai de ce să-ți faci griji. Să fii aici... să mă vezi așa... Nu e o amintire pe care să mi-o doresc pentru vreunul dintre noi.

— Dar dacă...

— Ce mai fac mama și tata?

Dacă n-o să te mai poți întoarce acasă? era întrebarea la care niciunul dintre noi nu voia să se gândească. Am suspinat, m-am hotărât să-i respect dorința și, din fericire, am schimbat subiectul.

Capitolul 18

Blake

— Ce dracu-s astea?

Am frunzărit maldărul de hârtii pe care Evans mi-l trântise în față.

— Pare a fi o analiză minuțioasă a codului.

Agentul FBI stătea de cealaltă parte a uneia dintre măsuțele rotunde rezervate pentru deținuți și vizitatorii lor. Sperasem în taină să primesc un alt musafir, dar mă bucuram că Erica îmi respectase dorința și nu venise. Voiam s-o văd, fie și numai pentru câteva minute. Voiam un prilej s-o alin așa cum puteam, chiar dacă am fi fost despărțiți de un geam, însă nu voiam să mă vadă în halul ăla.

Max avea dreptate într-o privință: niciodată nu dădusem prea multă atenție înfățișării mele, cel puțin nu în aceeași măsură ca el. Dețineam o colecție decentă de tricouri vechi, pe care o puteam schimba ușor cu un dulap plin de costume formate din trei piese, de

purtat zilnic la serviciu, totuși nu-mi plăcea să mă umflu în pene ca alții. Niciodată nu-mi plăcuse. Știam cine eram și n-aveam nevoie de poleială pentru a întări bogăția acumulată ori succesul dobândit fără tot felul de prostii superficiale.

Totuși, odată cu averea, mă obișnuisem și cu lucruri mai bune. Zilele petrecute într-o cutie de beton, având acces doar la strictul necesar, se deosebeau mult de viața mea cea adevărată. Viața mea cea adevărată sau cea veche? Fir-ar să fie, decăzusem prea mult și nu voiam ca Erica să afle.

Arătam ca naiba și mă simțeam chiar mai rău. Nu-mi puteam ocroti familia din închisoare. Nu puteam să mă ocup de toate și de toți cei care aveau nevoie de mine. Și categoric n-aș fi câștigat vreun concurs de frumusețe.

Mi-am alungat gândurile și am încercat să mă concentrez asupra detaliilor notate printre liniile de cod pe care, în parte, le recunoșteam ca fiind ale mele. Unele dintre ele clar nu-mi aparțineau. Totul echivala cu o destul de solidă evaluare ce arăta că, de fapt, nu eu scriesem întregul cod folosit la manipularea voturilor. I-am împins foile înapoi lui Evans.

— Le-a luat destul de mult tehnicienilor tăi să pună lucrurile cap la cap.

— Nu ei le-au pus.

Am ridicat o sprânceană.

— Hârțiile au fost trimise „anonim“. Vreo idee?

Am dat din umeri.

— Voi sunteți experții. Voi să-mi spuneți.

— Ești la pușcărie și te îndrepti spre o pedeapsă cu executare, deci ce-ar fi s-o mai scurtăm cu rahaturile. Cine-i Trevor Cooper?

M-am holbat la el. Presupuneam că notițele pe care tocmai mă uitasem în treacăt ajungeau pentru a-i convinge pe polițiști că nu eram vinovat, dar îmi dădeam seama că Evans nu avea să se dea bătut așa de ușor. Urma să fiu nevoit să-i fac un desen cu creioane

colorate, ca să creadă că nu mă aflasem în centrul poveștii. Agentul a continuat.

— Gove ne zice că e un soi de rival cibernetic al tău? Din punctul meu de vedere, pare că tu ți-ai coordonat eforturile cu cineva, iar acum încerci să arunci vina pe el.

Am scos un hohot sec de râs, dar altfel am rămas tăcut.

— La naiba, Blake, începe să vorbești!

— N-apuc să strecur un cuvânt. Și de ce m-aș mai obosi, când tu ai deja impresia că ai priceput totul? Nu mi-ar plăcea deloc să-ți stric cheful, punându-te la curent cu amănuntele cunoscute și sub numele de „adevăr“.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului, încleștându-și maxilarele.

— Nu-mi placi, Landon!

— Sentimentul e reciproc.

— Totuși, nu-ți subestimez inteligența.

— Nu pot spune același lucru despre tine.

Evans s-a strâmbat și mi-am dat seama că începea să-și piardă răbdarea. Venise momentul potrivit. Nu mai nutream nicio speranță că el avea să asculte de glasul rațiunii, dar măcar puneă întrebări. Dean îi spusese despre Trevor, iar în fața mea existau destule dovezi privind diferențele dintre codul lui și al meu, încât Evans să fie nevoit să urmărească piste noi, dacă voia să aibă vreo șansă de a rezolva cazul.

În plus, situația nu se mai putea înrăutăți prea mult. Fiecare zi petrecută în spatele gratiilor era o zi fără Erica și n-aveam de gând să devin martir pentru fratele mai mic al lui Brian, indiferent ce s-ar fi întâmplat în trecut. Am tras aer în piept ca să mă întremez și m-am pregătit să spun întreaga poveste.

— Bine. Ce vrei să știi?

— Hai să începem cu Trevor. De unde-l cunoști?

— Se poate presupune că ești la curent cu toate detaliile privind M89, corect?

Evans s-a relaxat și pe fața lui s-a ivit din nou zâmbetul ăla fudul.

— Să presupunem, de dragul discuției.

— Bine. După ce Brian Cooper s-a sinucis, în urma lui au rămas mama și un frate, Trevor.

Surâsul agentului s-a veștejit un pic.

— Continuă.

— Povestea mea nu-i nevoie să ți-o zic. Am dezvoltat Banksoft și de atunci am investit în mai multe proiecte personale. Acum câțiva ani, am observat că vreo câteva dintre site-urile mele au devenit ținta unui hacker sau poate a unui grup de hackeri. Nimic grav. Nicio problemă pe care echipa mea să n-o poată ocoli. Mai mult o chestie agasantă.

— Și tu crezi că era vorba de Trevor.

— Știu că de el era vorba. Ori de câte ori avea ocazia, atribuia atacurile unei noi generații a M89. Niciodată nu mi-am petrecut prea mult timp încercând să-i dau de urmă. Efortul părea mai mare decât ar fi meritat, dar Erica l-a găsit prin intermediul mamei lui și i-a cerut socoteală pentru toate. El mai că n-a recunoscut adevărul, însă, imediat după aceea, a dispărut iar. E un programator infect, dar se pricepe de minune să treacă neobservat.

— Ok. Să zicem că-i adevărat. De ce s-ar implica în trucarea unor alegeri? Are vreo legătură cu Fitzgerald?

— Singura lui legătură cu Fitzgerald e prin mine și Erica. Lui nu-i pasă de bani ori prestigiu. Și-a construit viața în jurul răzbunării fratelui său. Și ce cale mai bună de a-i face dreptate, decât să-l trimită la pușcărie pe fostul lui tovarăș, pentru exact același lucru care l-a determinat pe Brian să se spânzure? Alegerea lui Fitzgerald a fost doar vehiculul folosit să mă implice.

Câteva minute s-au scurs fără niciun cuvânt, timp în care am încercat să nu mă gândesc la viața pe care atât Evans, cât și Trevor și-o doreau pentru mine. O viață petrecută în spatele gratiilor, poate nu în totalitate, dar destulă vreme, încât să ratez o mie de momente

prețioase pe care nu aveam să le mai recuperez vreodată. Momente alături de Erica și de copilul nostru, de familia pe care mai aveam atât de puțin până s-o obținem. Posibilitatea ca Trevor să-și ducă planul până la capăt mă îngrețoșa.

Mi-am strâns pumnii și i-am înfipt în partea de sus a coapselor. Vocea lui Evans a întrerupt tăcerea.

— De unde să știu eu că nu-mi vinzi gogoși?

M-am lăsat în față, cu o privire sfidătoare, mai nervos ca niciodată pentru că, după ce, până atunci, păstrasem totul pentru mine, prima lui reacție era scepticismul.

— Hai să lămurim ceva, Evans! Dacă aș fi măsluit alegerile alea afurisite, ceea ce n-am făcut, tu n-ai fi aflat niciodată. În al doilea rând, dacă prin nu se știe ce miracol trupa ta de genii ar fi găsit o cale de a face legătura cu mine, mi-aș fi asumat fapta.

El a pufnit.

— Recunosc că ești mândru.

— Spune-i cum vrei, dar e jignitor să-mi văd numele asociat cu porcăria asta. Eu am pus dracului în genunchi o duzină dintre cele mai puternice gunoaie de pe Wall Street, când aveam doar 13 ani. Crezi că nu sunt în stare să umblu la un aparat de vot fără să fiu prins? Mai lasă-mă naibii-n pace!

Evans s-a înroșit la față și a început să-și așeze mai bine gulerul în jurul gâtului.

— Deci dacă ce-mi spui tu e adevărat și Trevor se află în spatele întregii povești, unde l-aș găsi?

Am ridicat din umeri.

— Descurcă-te!

— Tu vrei să ieși de aici, Landon? Sau vrei să te viziteze copilul la mititica?

Am înghițit cu noduri toate lucrurile pe care aș fi vrut să i le zic.

— N-aș fi ajuns la mititica dacă n-ai fi fost tu. Acum încerci să mă strângi cu ușa, ca să fac eu treaba ta nenorocită, nu-i așa?

El și-a umflat nările.

— Mai gândește-te! Gândește-te mult și bine.

Atunci telefonul lui a scos un sunet ascuțit și enervant. Agentul a răspuns și a dus aparatul la ureche.

— Evans.

Se uita pe lângă mine.

— Da? Unde?

O secundă mai târziu, s-a ridicat, făcându-și scaunul să scrâșnească tare pe podeaua din beton.

— Ajung în zece minute.

Mi-a aruncat o privire de nepătruns și a plecat.

Erica

Mi-am petrecut următoarele două nopți acasă la Marie și m-am bucurat pentru asta. Deși încă mă zăpăceau dorul de Blake și grijile privind viitorul nostru, apreciam faptul că o aveam în preajmă. Același spirit vesel și aceeași inimă blajină care o îndemneau să se îndrăgostească repede și să sufere ușor făceau din ea o companie plăcută și plină de naturalețe. Caldă și modestă, nu-și lăsa niciodată neliniștile să se adauge alor mele.

Eram departe de a mă simți ușurată, dar progresele făcute cu Sid îmi dădeau speranță. La adăpostul anonimatului, îi trimiseserăm lui Evans analiza alcătuită cu ajutorul relației lui Geoff. Iar în timp ce așteptam orice veste legată de ea, eram pe recepție și pentru a fi contactată de Daniel. •

Îmi repetasem de nenumărate ori în minte discuția noastră scurtă. Îmi păruse sincer. Sincer scos din sărite de situația în care se afla și sincer cuprins de remușcări pentru că eșuase lamentabil în ceea ce mă privea. Speram să fi fost sincer și în dorința de a-l găsi pe Trevor, fiindcă el era cheia. El era umbra care ne bântuia viețile

de multă vreme. Uneori nu-mi venea să cred că reușisem cândva să-l gădesc. Mă blestemam iar și iar pentru că-l lăsasem să-mi scape. Fusese o imprudență să mă duc singură la el. Ar fi trebuit să aștept ajutorul lui Blake. Poate că așa n-am fi ajuns să ne confruntăm cu posibilitatea unui viitor în care să fim despărțiți.

Dimineața, mergeam la birou. Obiceiurile simple și compania colegilor de muncă reprezentau o mică alinare. Îmi petreceam cea mai mare parte a zilei încercând să aflu mai multe despre spețele ce implicau fraude computerizate și comparând situația noastră cu ale altora. În majoritatea cazurilor, asta nu făcea decât să-mi sporească neliniștea.

Alli mi-a bătut la ușă tocmai într-un asemenea moment.

— Hei, ești ok?

În timp ce prietena mea lua loc de cealaltă parte a mesei, eu m-am răsucit pe scaun și m-am îndreptat cu fața către ea.

— Sigur. Doar îmi citeam e-mailurile.

— Cum te mai simți?

Mi-am lăsat degetul să alunece pe marginea biroului.

— E o întrebare grea, Alli.

— Scuze. Mă refeream la starea fizică.

Am ridicat din umeri.

— Nimic de nesuportat.

Ea a încuviințat și o vreme a rămas tăcută.

— Ai fost să-l vezi pe Blake?

Am scuturat din cap, fără să scot o vorbă.

— Vreun motiv anume?

Nu trecea nicio oră fără să mă gândesc la Blake. Ne petrecuserăm o lună împreună, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte și nu fusese nici pe departe îndeajuns. Tânjeam după prezența lui mai mult decât după a oricui altcuiva și totuși nu mă îndemnam să-l pun pe Clay să mă ducă în vizită, după ce Blake îmi ceruse anume să stau departe.

— Nu vrea el.

— Când, vreodată, te-a oprit asta?

Îmi trecuse prin gând să-i ignor dorința. Uneori Blake nu știa ce era bine pentru el, dar exista și în mine o parte care se temea să-l vadă atât de vulnerabil.

— Cred că aștept, am recunoscut eu în cele din urmă.

— Ce aștepti?

— Parcă l-aș aștepta să vină pur și simplu acasă. Iar când îmi dau seama că n-o s-o facă, simt că aștept ca el să poată cumva să rezolve problema.

— Înțeleg de ce te simți așa, însă habar n-avem cât o să dureze procesul. Indiferent ce s-ar întâmpla în cazul lui, voi rămâneți căsătoriți și îndrăgostiți. Are nevoie de tine.

— Știu că are și asta mă ucide, crede-mă. În ziua audierii arăta așa deznădăjduit! Doar o singură dată mai văzusem o asemenea privire în ochii lui, după ce fusesem împușcată. El e întotdeauna foarte puternic, incredibil de hotărât. Dar în ziua aia nu reușea să-și ascundă gândul că s-ar putea să mor acolo, înaintea lui. Dacă are aceeași impresie și acum, că nu mai e nicio speranță, atunci nu vreau să mă duc la el înainte de a putea să-i dau speranță. Și încă nu simt că aș avea cum să fac asta.

Tristețea a pus stăpânire pe trăsăturile ei.

— Vreo veste de la poliție?

Am scuturat din cap.

— Gove m-a sunat și mi-a spus că „fac verificări“, însă până acum niciun cuvânt.

Alli a oftat obosită.

— Lasă-mă să te scot la prânz!

— Nu prea mi-e foame.

— Ascultă, mi-ar plăcea la nebunie să te scot în oraș și să dăm pe gât câteva martiniuri, dar ești trecută în rezervă pentru un timp. Ar trebui măcar să te poți răsfăța cu niște mâncare minunată din când în când. Câteva străzi mai încolo, am descoperit un mic restaurant indian grozav. Pâinea naan făcută de ei e absolut delicioasă, îți lasă gura apă.

Stomacul meu a ghiorăit ușor, în semn de încuviințare.

— Ok.

O oră și ceva mai târziu, grație unui prânz gustos, bogat în carbohidrați, purtam în pânțece și greutatea mâncării, pe lângă cea a copilului. Mi-am lovit ușor burta cu palma, gest care mi s-a părut caraghios și, în același timp, firesc. Nimeni nu și-ar fi dat seama că eram însărcinată, însă abia așteptam ziua în care nu avea să mai fie cazul.

Ne îndreptam înapoi spre biroul nostru, când am dat nas în nas cu Risa, care tocmai ieșea dintr-un magazin cu delicatese, însoțită de o altă figură cunoscută: vechea mea prietenă Liz. Fuseserăm colege de cameră în primul an la Harvard, dar, după mutarea mea din cămin, relațiile dintre noi se răciseră. Liz fusese cea care mi-o recomandase pe Risa, în perioada în care căutam angajați pentru Clozpin, dar de atunci nu mai ținuserăm legătura.

Cele două femei stăteau în fața noastră, îmbrăcate în pantaloni negri și bluze elegante. Țineau în mâini pungi care, fără îndoială, conțineau prânzul lor. Liz a vorbit prima.

— Ce mai faci, Erica?

S-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat cu sfială.

— Bine, tu?

— Grozav. Încă fac socoteli la firma de investiții, dar... mă rog. Măcar acum am companie.

A zâmbit larg și a făcut semn către Risa, care stătea țeapănă lângă ea. Nu știam sigur cât de multe îi spusese aceasta lui Liz despre cearta dintre noi, însă părea că nu suficient. Risa îmi înșelase încrederea și îmi amenințase afacerea, două ofense aproape de neiertat, după părerea mea. Cu luni în urmă, încercase să se revanșeze și o părticică din mine o compătinea pentru că luase niște decizii îngrozitoare privind invitarea lui Max în viața ei, dar își făcuse singură necazuri. N-aș mai fi putut să am vreodată încredere în ea.

Când mi s-a adresat, Risa parcă-mi citise gândurile.

— Am auzit despre Blake. Cum faci față?

Am dat din umeri, căci nu prea știam ce răspuns să-i dau. Felul în care făceam eu față o privea prea puțin. În plus, nu făceam față atât de bine pe cât mi-aș fi dorit, mai ales când simțeam usturimea lacrimilor la simpla rostire a numelui soțului meu.

— Ei bine, a fost grozav să vă revedem. Dar am întârziat la o întâlnire.

Alli și-a aruncat ochii spre ceasul ei supradimensionat și m-a luat de braț, îndemnându-mă s-o iau din loc.

— Ăăm, Erica! Speram să mai stăm cândva de vorbă.

Risa și-a lăsat jos punga, pentru a scotoci în poșetă. A scos o carte de vizită, ce confirma faptul că și ea lucra la aceeași firmă care o angajase pe Liz încă de pe băncile facultății.

Habar n-aveam cum să reacționez, ținând cont că era și Liz printre noi. Regulile de politețe cereau să zic *sigur*, însă eu n-aveam nicio intenție să discut cu Risa. Ea se afla incredibil de mult în afara cercului meu de încredere și nici în ruptul capului n-aș mai fi lăsat-o să pătrundă din nou în el.

Alli i-a smuls cartea de vizită din mână.

— Mișto! Atunci ne mai vedem. Trebuie să fugim!

Am luat-o în josul străzii, grăbindu-ne spre întâlnirea noastră imaginară.

— Scuze, pentru o secundă m-am blocat ca o căprioară în lumina farurilor. Mersi că m-ai salvat, am spus eu, în timp ce ne apropiam de birou.

— Nicio problemă. M-am salvat și pe mine. N-am nimic să-i spun femeii ăleia, după tot ce ți-a făcut. Îmi închipui că nici tu n-ai.

— Oricum, nimic bun.

Mi-am strecurat cartea ei de vizită în buzunarul blugilor și am încercat să ignor faptul că acum ea lucra la doar câteva străzi distanță, deci era doar o chestiune de timp înainte ca drumurile noastre să se intersecteze din nou.

Capitolul 19

Erica

În seara aceea, Clay m-a dus iar acasă la Marie. Când am intrat pe ușa din față, privirea mi s-a oprit imediat asupra siluetei așezate pe canapea, în fața prietenei mele dragi. Daniel s-a ridicat și s-a îndreptat încet către mine.

— E totul în regulă? am întrebat eu.

— Poftim.

A scos o bucată de hârtie din buzunar și mi-a întins-o.

— Ce-i asta? l-am întrebat, în vreme ce o despătureau.

— Acolo o să-l găsești.

— Pe Trevor? •

Ușurarea mi-a inundat trupul, laolaltă cu un puternic val de adrenalină. Era cu puțință ca Daniel să-l fi găsit într-adevăr?

— Stă pitit într-un apartament din Roxbury, deasupra unui magazin de cartier. E o zonă periculoasă, așa că procedează cu băgare de seamă.

— Cum ai dat de el?

— Ca tine. Prin intermediul mamei lui.

— Ea pur și simplu ți-a zis unde e?

Buzele i s-au subțiat, transformându-se într-o linie neîndurătoare.

— Nu. Nu tocmai.

Am simțit cum fața mi se golește de sânge. Oh, Doamne! Ce făcuse?

— Fiecare om are un preț... Al ei a fost mult mai mic decât m-aș fi așteptat.

— Vreau să aflu ce înseamnă, de fapt, treaba asta.

El a schițat un zâmbet.

— Dacă jegosul ăla mic nu m-ar fi costat funcția de guvernator, poate că mi-ar fi fost milă de el. N-au trebuit decât vreo câteva mii de dolari și două flacoane de Vicodin. Se pare că el îi neglija obiceiurile maică-sii, așa că femeia nu se simțea prea mămoasă atunci când prietenii mei au venit să stea de vorbă cu ea.

— Ah!

Din păcate, scenariul n-avea nimic care să mă surprindă. Prima și singura dată când o văzusem, Margaret Cooper arăta ca o epavă. Cunoscând-o pe cea care-l crescuse, poate că, asemenea lui Daniel, l-aș fi compătimit pe Trevor, dacă el n-ar fi amenințat să distrugă de unul singur tot ce mi-era mai drag.

— De unde știi că e cu adevărat acolo?

— Am pus pe cineva să-i supravegheze apartamentul, ca să mă asigur că locuiește în el. Un puști scund, cu părul negru?

— Da, el e.

— Ne-am învârtit suficient de mult prin preajmă, încât să ne convingem că e adresa corectă, dar n-am vrut să-l băgăm în sperieți și să dispară din nou. M-am gândit să te las pe tine să te ocupi de aici înainte.

— Mulțumesc.

Hârtia îmi tremura în mâinile nesigure. Până să apuc să mă gândesc mai bine, mi-am aruncat brațele în jurul lui Daniel și mi-am

lipit fața de umărul lui, înăbușind lacrimile ce ar fi vrut să izbucnească. Erau lacrimile unei covârșitoare mângâieri. Brațele lui m-au cuprins și ele. Pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc, înainte de a mă strânge un pic mai tare.

— Mulțumesc foarte mult, am șoptit eu.

Ne-am desprins unul de celălalt, iar Daniel mi-a evitat privirea.

— Ar fi bine să plec, a spus el încet.

S-a uitat în spate, la Marie, și a dat din cap.

— La revedere, Daniel! a zis ea.

— Rămas-bun!

Apoi a plecat, coborând în stradă, unde Connor îl aștepta lângă Lincolnul negru care obișnuia să mă umple de groază ori de câte ori îl vedeam.

Ne mai vedem, mi-am spus eu. Deși nu eram sigură că aveam s-o facem. Îi promisesem că n-o să mă mai întâlnescă niciodată. Oare într-adevăr asta-și dorea? Asta îmi doream eu?

Știam răspunsul, însă n-aveam timp să stărui. Nu atunci, când eram așa aproape de finalul poveștii.

Imediat ce mașina lui Daniel a dispărut în lungul străzii, iar eu am reușit să-mi stăpânesc emoțiile, am format numărul de la care, cu câteva zile în urmă, primisem acel mesaj anonim și am sperat să aud la celălalt capăt vocea detectivului Carmody.

— Carmody, a răspuns el brutal.

— Bună ziua, sunt Erica Landon.

Bărbatul a șovăit.

— Cu ce pot să te ajut?

— L-am găsit pe Trevor. E în oraș. Vreau să-l arestați.

— Unde e?

Am înghițit în sec și m-am uitat în jos, la hârtia pe care o țineam între degete. Am strâns-o mai tare, ca și cum ar fi fost ceva de preț. Și chiar era, dacă Trevor se afla realmente acolo și dacă poliția putea să-l prindă.

— Erica, mai ești la telefon?

— Da. Am în față adresa. Dar mai întâi am nevoie să-mi promiți un lucru.

— Ce?

Erau foarte multe în joc. Nu puteam să dăm greș. Dacă Trevor ar fi prins de veste și s-ar fi făcut iar nevăzut, poate că nu l-aș mai fi descoperit niciodată. Nu înainte să fie prea târziu...

— Trebuie să știi că n-o s-o dai în bară, Carmody. Mi-e teamă că o să fugă și n-o să-l mai găsesc în veci.

— Dacă e acolo, îl salt.

Voiam să mă bizui pe el. Detectivul Carmody avea autoritatea de a-l doborî pe Trevor, așa că reprezenta cea mai mare, și poate singura, mea șansă de reușită. Faptul că se dăduse peste cap ca să mă ajute îmi inspira mai multă încredere în el decât în oricine altcineva, dar îmi stârnea și bănuieli cu privire la motivația lui.

— De ce m-ai ajutat?

Bărbatul a tăcut pentru multă vreme.

— Ascultă, nu-i cazul să cădem în sentimentalisme. Eu nu țin cu nimeni aici, doar cu adevărul. Iar judecând după calea pe care o apucase Evans, mi-am dat seama că nu ne apropiam deloc de adevăr. În mod evident, el e pornit să se răfuiască în numele agenției și am simțit că mai degrabă tu ne-ai putea conduce la un răspuns corect.

Am închis ochii, recunoscătoare că detectivul Carmody făcuse ceea ce făcuse. Altfel... nici măcar nu mă puteam gândi.

— Doar promite-mi!

El a oftat zgomotos.

— Erica, dacă Trevor e unde spui tu că e și dacă putem obține probe care să arate că el a fost în spatele întregii operațiuni, atunci n-o să-l scap din ochi. Ai cuvântul meu!

— Ok! am cedat eu în cele din urmă.

I-am turuit adresa, silindu-mi inima să se domolească. Am auzit foșnete la celălalt capăt al firului, urmate de liniște.

— Mergi azi? am întrebat.

— Acum mă urc în mașină.

— Mulțumesc.

Telefonul a păcănit și eu m-am pus pe așteptat.

Blake

— Azi e ziua ta norocoasă.

M-am așezat în fața avocatului meu, vrând să-i trag o palmă care să-i șteargă optimismul de pe față. Nu exista pic de noroc în halul în care mă aflam.

— Mă foarte îndoiesc.

— L-au găsit pe Trevor.

Am încremenit.

— Cum dracu' au reușit?

Dean mi-a aruncat un zâmbet pieziș.

— Alt pont anonim. Cu el și cu codul, cred că lui Evans i-a fost stârnită curiozitatea. Oricum, Carmody a fost cel care a primit informația și a făcut arestarea. Și n-a fost ușor. Am impresia că Trevor a încercat s-o șteargă. A încasat vreo câteva când Carmody l-a adus la secție.

— Uau! Nu-mi vine să cred că l-au prins cu adevărat.

Reușiseră să înhațe o stafie. O umbră. Dar nu puteam să le acord toate meritele sau măcar partea leului. Probabil că Erica le dăduse pontul.

Drace, cum reușise? Întâi codul și acum asta. Nu vedeam pe altcineva în stare s-o scoată la capăt atât de repede. Oricine îmi subestima soția era un prost nenoročit. Chipul mi s-a întins într-un zâmbet larg.

— Nu mai e nevoie să spun că Trevor nu cooperează, a continuat Dean. Dar nu prea are importanță, fiindcă au găsit un maldăr de dovezi incriminatoare în aparatura lui. Coduri-sursă cu toptanul. Pentru mașinăriile de vot, pentru o mulțime de site-uri ale tale și ale

Ericăi. Sunt toate acolo și nu numai. Autoritățile încă înaintează cu greu prin ele.

— Probabil asta înseamnă că acum am scăpat de necazuri.

— În legătură cu fraudarea alegerilor, da. Dar nici nu se clintesc în privința acuzațiilor referitoare la Parker, decât dacă faci o înțelegere cu ei.

— Înțelegere?

— Vor să cooperezi la punerea sub acuzare a lui Cooper. Vor o declarație completă și orice probă ajutătoare pe care o poți furniza relativ la activitățile lui împotriva afacerilor tale. Și vor să depui mărturie.

— Fir-ar să fie! am bombănit eu.

Suportam declarația și furnizarea probelor, dar nu voiam să dau ochii cu ticălosul ăla mic în sala de judecată. Era în asta ceva ce-mi părea sub demnitatea mea.

— Am ajuns departe, Blake. Ar trebui să-ți numeri stelele norocoase pentru că am reușit și nu fără riscuri. Dumnezeu știe ce-a trebuit să facă Erica pentru a da de urma codului și a lui Trevor. Dacă nu cooperezi...

Gove și-a lăsat stiloul din mână, prinzându-și puntea nasului între degete. Nu era nevoie s-o spună. Dacă nu cooperam, eram un idiot preocupat numai de sine și pornit să se autodistrugă.

— Ce oferă?

Avocatul mi-a azvârlit o privire obosită.

— O sentință redusă.

Orice urmă de ușurare pe care o simțeam a fost repede înlocuită de o nouă groază.

— Adică eu tot va trebui să stau la închisoare. În absolut niciun caz. Nicio înțelegere!

— Cu suspendare, Blake. Mâine pot să te scot de aici. Ferește-te de necazuri timp de câteva luni și, în afară de cazier, o să fie ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat.

Gove și-a înfipt o mână în păr, răvășindu-și pieptănătura dichisită.
— Crezi că te-aș fi lăsat să faci pușcărie? Ai puțină încredere în mine.

Am lăsat să-mi scape un oftat de frustrare.

— Bine.

El s-a oprit.

— Ești de acord?

— Sunt de acord. Unde semnez?

* * *

Oricât de nepăsător mi-aș fi dorit să fiu, inima mea mai avea al naibii de puțin până să înceapă să cânte când, după încheierea formalităților de eliberare, am putut să-mi îmbrac propriile haine. M-am privit în oglinjoara atârnată pe zidul din vestiar. Deși nu mai eram, măcar păream a fi același bărbat pe care-l văzuse Erica ultima oară.

Mi-am pus ochelarii pe nas. Mi-am trecut degetele prin părul căruia îi venise vremea să fie tuns din nou. Nu-mi văzusem soția de o săptămână, dar deși aș fi vrut să alerg acasă, la ea, cu toată viteza de care e în stare un om, mă temeam de ce avea să zică atunci când urma să intru în sfârșit pe ușă.

Ea mă eliberase. Însă chiar dacă rămăsese aceeași Erica plină de căldură, ce avea să mă primească în brațele ei, știam că eu mă schimbam de la ultima noastră întâlnire. Cea mai recentă ciocnire a mea cu legea îmi deschisese dureros de mult ochii. Uneori puteam fi mândru, însă conștientizarea faptului că nu mai era doar viitorul meu în joc îmi înfrânsese trufia.

Am trecut de ultima ușă păzită și am pătruns în holul searbăd al închisorii. În fața mea, a ieșit din sala de așteptare Michael Pope. Purta un costum scump, cu dungi subțiri. Etala un bronz frumos, iar părul blond încărunțit îi fusese tuns cu grijă. Pentru prima dată în viață, mă simțeam inferior. M-am îndreptat către el.

— Ce faci aici?

— M-am gândit să te iau cu mașina.

— Nu mă așteptam să vii tu.

Dean fusese de acord să ne întâlnim și să mă ducă acasă, însă el nu se zărea pe nicăieri.

— Știu. Am vorbit deja cu avocatul tău. L-am anunțat că o să te conduc eu până la tine.

Michael a făcut semn cu capul înspre uși.

— Ești pregătit?

— Niciodată n-am fost mai pregătit.

Aerul rece de afară m-a izbit în față și am inspirat adânc, mai recunoscător ca oricând pentru libertate. Atunci mi-a trecut prin minte că Max se afla tot acolo, închis, respirând aerul stătut de care avusesem și eu parte în ultimele câteva zile.

— L-ai vizitat pe Max?

— N-a vrut să mă vadă.

Michael avea o figură calmă, inexpresivă.

— Poate data viitoare.

Ne-am urcat în partea din spate a singurei limuzine negre din parcare. I-am dat șoferului adresa mea și am părăsit iadul în care am jurat solemn să nu mai calc vreodată.

M-am lăsat pe spătarul banchetei. În atmosfera răcoroasă din mașină pluteau mirosul de piele, un iz de whisky scoțian și rafinata apă de colonie a lui Michael, un parfum pe care-l asociasem întotdeauna cu el. Pentru mine, erau aromele civilizației, ale luxului, ale unei vieți pentru care muncisem din greu și pe care mi-o doream înapoi. Michael, însă, cel ce reprezenta în mod firesc toate acele lucruri, era cufundat într-o tăcere de rău augur.

— Apreciez prezența ta, Michael, dar îmi închipui că n-ai venit cu avionul tocmai din Texas, doar ca să mă conduci până acasă. Ce se întâmplă?

— Nu, de fapt, am venit în oraș ca să discut cu Trevor.

M-am încruntat.

— De ce dracu ți-ai pierde vremea cu el?

Bătrânul și-a împreunat mâinile în poală și m-a privit drept în ochi.

— După ce poliția a pus gheara pe el, m-am gândit că ar putea fi nevoie să intervin.

I-am cercetat chipul, căutând indicii. Ceva nu era în regulă. Instinctul mea o știa. Michael n-ar fi trebuit să se afle acolo și n-ar fi trebuit să-și irosească niciun minut din zi pentru unul ca Trevor.

— De ce-ar fi nevoie să intervii?

— Când lucrurile au luat-o la vale cu Max, eu l-am angajat pe Trevor.

Michael și-a dres vocea.

— Mai întâi l-am scos din registrele contabile și i-am închis operațiunile lui Max. Pe urmă l-am pus la treabă.

Ce Sfinte Sisoe?

— L-ai angajat?

Ochii i s-au luminat puțin.

— Mi s-a părut că promite, că am prilejul de a-l face să se dezvolte. Era în el ceva ce-mi amintea de tine și mi-am încercat norocul. Așa cum, odinioară, îmi încercasem norocul și cu tine.

— Eu nu-i semăn câtuși de puțin lui Trevor.

Michael a săltat capul și a scos un mic sunet menit să mă contrazică.

— Poate că îi semănai când erai mai tânăr. Tu și Cooper aveți mai multe în comun decât ai crede... Amândoi furioși, zăpăciți, mânați într-o misiune dezorganizată. După ce am aflat ce pacoste devenise pentru tine, aș fi putut încerca să-l pedepsesc. Dar cum să disciplinezi un nebun ca el? N-o faci. Nu poți. Prin urmare am încercat să-l schimb. Am încercat să fac din el ceea ce făcusem din tine. I-am dat un proiect. Un nou țel.

Gândurile mele se depăneau cu un milion de kilometri pe oră. Erica nu știa, dar prima ei reacție intuitivă, aceea de a merge la Michael, nu fusese greșită. Totuși, nu-mi venea să cred că bătrânul

se obosise să-l angajeze pe Trevor. Michael fusese un mentor grozav, însă habar n-aveam că-și căuta recruți.

— Ce-ai făcut tu pentru M89 acum zece ani a fost remarcabil, a continuat el, încleștându-și mâinile în față. De-a dreptul inovator. Dacă n-ai fi fost prins, softurile bancare n-ar fi ajuns ce sunt astăzi. Tu ai identificat scăderile produselor aflate deja pe piață. Poate că pe atunci nu ți-ai dat seama, fiindcă erai încă foarte tânăr (nu un capitalist desăvârșit, ca azi), dar datorită acțiunilor tale, toți cei care aveau bani de protejat au devenit interesați de rezolvarea problemei. Telefoanele bancherilor sunau fără încetare. Oamenii voiau să știe cum o să le fie apărați banii. Tu ai creat frică. Iar lumea reacționează la frică.

— Ți-a fost ușor să vinzi Banksoft.

— Absolut. Într-un fel, ce-ai făcut tu a fost de neprețuit. Banksoft a reprezentat cea mai costisitoare achiziție de software din istoria de până atunci. Și nu întâmplător. Căci cât de mult ai plăti ca să-ți pui la adăpost averea?

Michael s-a uitat la mine, însă eu am rămas tăcut și nemișcat, simțind că mai erau lucruri pe care nu mi le spunea.

— Dă-mi voie să-ți mai pun o întrebare! Poți să pui un preț pe integritatea votului care hotărăște numele celor care ne vor conduce țara, la orice nivel administrativ?

Asta era! Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet amar.

— După socoteala ta, prețul crește considerabil când cineva compromite un sistem defectuos. Ți-ai noul tău model de afaceri?

El a dat încet din cap, în semn de încuviințare.

— A fost. M-am gândit că același principiu s-ar aplica și programului destinat aparatelor de vot, pe care voiam ca Trevor să-l construiască pentru mine. Iar la momentul potrivit, urma să am soluția pregătită, gata să fie vândută cui dădea mai mult. Da, în loc să aștept cererea, am creat-o. Am vrut scandal. Ceva știri.

— Mă bucur că am putut să te ajut.

Am scrâșnit din dinți, căci deja fierbeam după ce auzisem dezvăluirile lui Michael. Felul în care îl percepea pe Trevor mă făcea să pun

sub semnul întrebării tot ce respectasem cândva la el. Cum putuse să vadă ceva promițător într-o persoană care nu făcuse altceva decât să-mi vandalizeze munca?

Michael a oftat.

— Blake! N-am vrut să te trimit la închisoare.

Am izbucnit într-un hohot de râs caustic și mi-am înfipt mâna în părul deja ciufulit.

— A folosit nenorocitul meu de cod! Asta nu te-a îngrijorat?

— Până să-mi bată FBI-ul la ușă, nu știam o iotă despre structurile de criptare. Îi dădusem acces lui Trevor la tot ce-i trebuia. Fie că era vorba de coduri sau de bani. Îl luasem sub aripa mea, așa cum procedasem și în cazul tău. Oamenii ca tine reacționează la încredere, atunci când nimeni altcineva nu mai crede că ei o merită.

Mi-am încordat maxilarul.

— Oamenii ca mine, hm?

— Nu fi atât de sensibil, Blake! Așa te-am câștigat de partea mea, cu mulți ani în urmă. Am avut încredere în tine... implicit.

— Și eu am avut încredere în tine.

În ochii lui s-a ivit un licăr de emoție.

— Știu și poate că în privința asta te-am dezamăgit. Dar ca să te învăț toate celelalte lucruri, aveam mai întâi nevoie de încrederea ta.

— De ce votul pentru funcția de guvernator? De ce Fitzgerald?

— A fost o alegere ușoară. Avocații lui îi întorseseră spatele lui Max, atunci când el apelase la ei pentru a-l reprezenta. Ai idee câte sute de mii de dolari am băgat în firma lui Fitzgerald?

— Deci a fost vorba de răzbunare.

— Deloc. A fost vorba, în primul rând, de crearea unei oportunități. Răzbunarea a venit ca un beneficiu neașteptat. Un bonus, dacă vrei.

— Și când am fost eu implicat, când a venit FBI-ul la tine, tot n-ai vrut să-l sacrifici pe Trevor?

— Dacă s-ar fi pus problema doar să te apăr pe tine, aș fi făcut-o. Dar mă temeam că Trevor ar putea să se întoarcă împotriva mea,

încercând să-l amestece pe Max, ca să se răzbune. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca fiul meu să stea mai mult timp la închisoare. E un prost nenorocit, însă rămâne băiatul meu. Mi-a fost mai ușor să-l țin pe Trevor în umbră, decât să-l dau în vileag pentru ce făcuse.

Am clătinat din cap și m-am uitat cu indiferență pe fereastră.

— Incredibil!

— Știi la fel de bine ca mine că atunci când începi să lași emoțiile să-ți stea în cale, pierzi controlul asupra situației. E o slăbiciune care, mai devreme sau mai târziu, te ajunge din urmă.

Asta învățasem de la Michael și, pe atunci, principiul avea un sens. Când mă cunoscuse el, eram făcut numai din emoții. Îmi trebuia duritate. Făcând apel la legile afacerilor, el simplificase totul și îmi arătase cum să-mi folosesc talentul într-un cadru atât legal, cât și rentabil. „Nu combate problema de la rădăcină“, obișnuia să-mi zică. „E o pierdere de timp, ca să nu mai spunem periculos. Găsește punctele slabe și smulge soluția din interior!“

Și așa am procedat cu banii câștigați din Banksoft. În loc să-i pèdepsesc pe cei vinovați de nedreptățile pe care le vedeam în jurul meu, am clădit companii care să reacționeze la respectivele probleme și să vină cu soluții încă inexistente.

Era ironic, de vreme ce mentorul meu plătea un hacker care făcuse tot posibilul să-mi fragmenteze eforturile. Mi-am strâns cu putere pumnii, numărând secunde până când aveam să ajung acasă, iar conversația aia mizerabilă avea să ajungă la final.

— Văd că o iei personal, Blake. Dar trebuie să înțelegi că, de la un anumit punct încolo, scopul a fost să țin pierderile sub control. Ceva ce am făcut de multe ori în legătură cu Max. Sunt dezgustat de cum s-a purtat cu Erica. Zău că sunt! Dar n-aveam de gând să îndrum ancheta în direcția lui.

— Parcă tu nu lăsai emoțiile să-ți stea în cale.

— Nici nu le las. Din punctul ăsta de vedere, Max și cu mine suntem diferiți. Toate deciziile pe care le-a luat el vreodată în afaceri

au fost de natură emoțională. Alimentate de mândrie ori răzbunare. Încerca să-mi trezească mie interesul sau să te desființeze pe tine, fiindcă tu primeai întotdeauna foarte multă atenție din partea mea. Max n-a priceput niciodată de ce te-am protejat... de ce n-a putut să fie el în locul tău. Era prea tânăr, desigur, dar niciodată n-a fost o chestiune de încredere în capacitățile lui. El nu putea să facă nimic pentru a schimba faptul că era fiul meu, așa că trebuia scos din joc.

— Acum te urăște. Știi asta?

Mi-am amintit scurta discuție pe care o avusesem cu el la cantină. Până să vreau să-i sfâșii beregata, simțisem o scânteie de simpatie pentru el. Părea atât de pierdut fără protecția tatălui său! Nu aveam să-l iert niciodată pentru ce îi făcuse Ericăi, totuși nu-mi dădea pace un inconfundabil sentiment de trădare împărtășită. Max mă trădase de o sută de ori. Mă așteptam la asta și, în jumătate din cazuri, îi anticipam mișcările. Michael, însă, avusese mereu respectul și încrederea mea. Trădarea lui pătrundea mai adânc. Îmi spinteca sufletul.

— Oricum, el o să moștenească imperiul pe care l-am construit și o să-mi mulțumească. Poate nu imediat, dar până la urmă o să priceapă că, dacă voiam să ajung departe, nu puteam să las legăturile afective să-mi domine hotărârile în afaceri. Și nu există legătură afectivă mai puternică decât cea dintre un părinte și copilul lui.

În momentul ăla, Michael mi-a părut mai bătrân. Nu mai era mentorul tânăr și ambițios pe care-l cunoșteam de-o viață. Ci un om care se schimbase sub ochii mei. Deodată, nici eu nu mai eram flăcăul pe care-l sprijinise să iasă dintr-o perioadă tulbure. Trăisem și mă maturizasem. Mai mult decât orice, învățasem. Învățam chiar în clipele acelea. Mi-am apăsat tâmplele cu mâna, simțind începutul unei dureri de cap.

— Pari surprins, însă dacă dai la o parte toate emoțiile pe care le trăiești acum, e ceea ce te-ai fi așteptat, ba chiar ai fi făcut, și tu.

— Eu niciodată n-aș face așa ceva.

— Nu-i o trădare. Sunt afaceri. Uitându-te la viața ta, vezi că ai procedat la fel. În relația cu Heath, de exemplu. L-ai marginalizat în cadrul companiilor tale. Întotdeauna ai exercitat un grad de control asupra propriei lumi care m-a impresionat.

A făcut o pauză.

— Cu Erica... ea e potrivită pentru tine, cred, dar reprezintă o slăbiciune. Te schimbi de dragul ei.

M-am enervat când i-a pomenit numele. Cum îndrăznește măcar să presupună că știa ce reprezenta Erica pentru mine?

— Merită să mă schimb de dragul ei.

Michael a dat din cap.

— E normal să crezi asta. Dragostea și pasiunea au un asemenea efect. E limpede că tu ai parte de amândouă împreună cu ea și mă bucur pentru tine. Dar o să treacă. Acum sunteți căsătoriți. Erica e însărcinată. O să se concentreze asupra familiei voastre, iar obsesia pe care o aveți unul pentru celălalt o să se potolească. O să-ți regăsești drumul spre tine însuși.

Nu! Nimic n-ar fi putut să-mi tempereze sentimentele pentru ea. Faptul că purta în pânțece copilul nostru nu făcea decât să ațâțe focul.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să regăsesc drumul spre mine însumi, când deja am descoperit cea mai bună parte a mea în ea.

— Eu sunt încredințat că o s-o faci. Am investit în tine mai mult decât în oricine altcineva din viața mea. Am un palmares destul de bun în materie de investiții sănătoase.

Zâmbetul lui satisfăcut s-a întunecat puțin.

— Excepție face toată tărașenia cu Trevor Cooper... Prea multă mândrie, cred.

— Din partea lui sau a ta?

— Poate din partea amândurora. Am vrut să trișez și s-o iau cu câțiva pași înainte. Desigur, pentru tine nu-i nimic nou.

— Nu?

— Ești hacker în timpul liber? Nu găsești că e o formă de a trișa?

— Eu nu fac rău nimănui.

— Niciodată n-ai căutat informații care să-ți ofere o poziție mai avantajoasă într-o tranzacție? Niciodată nu te-ai folosit de informațiile descoperite ca să-ți discreditezi sau să-ți elimini adversarii? N-ai decât să îmbraci treaba asta în ce termeni savanți vrei tu, dar amândoi știm că e înșelătorie. Și nu-i rău, pentru că cine nu trișează, măcar un pic, nu ajunge prea departe.

— Nici tu n-ai ajuns prea departe cu șmecheria asta.

Michael și-a aruncat ochii pe fereastră.

— Nu. Din păcate, Trevor semăna mai mult cu Max, decât cu tine. Numai emoții și zero control.

— Și ce te face să crezi că noul tău copil-minune n-o să le spună celor de la FBI că tu i-ai dat ghes?

— N-o să zică nimănui.

Privirea i s-a reîntors spre mine.

— Mă întristează să spun că, azi-dimineață, l-au găsit spânzurat în celula lui.

Mi-a înghețat sângele în vene. Mărturisirile lui Michael mă zguduiseră până în adâncul sufletului. Dar aveam incredibil de vie în minte imaginea lui Trevor, un băiat pe care nu-l întâlnisem niciodată, atârând într-o celulă asemănătoare cu aceea pe care tocmai o părăsisem. Stomacul mi s-a chircit și n-am mai putut să alung cu niciun preț greața care mă cuprindea. Mai aveam sub un kilometru și jumătate până acasă, dar mă săturasem până peste cap.

— Lasă-mă să ies de aici! i-am spus șoferului.

Acesta a tras pe dreapta și am coborât din mașină. Începuse să cadă o ploaie ușoară, dar nu-mi păsa. Mi-am continuat drumul. Michael s-a dat jos și a ocolit automobilul.

— Blake, stai!

— Destul! am strigat și m-am răsucit cu fața către el. Zi că sunt afaceri! Zi că ții totul sub control! Zi cum dracu vrei tu să zici, ca să

aibă sens în realitatea aia pocită a ta! Nu-i nimic altceva decât un joc afurisit. Și te amăgești crezând că tu ești stăpânul tablei și poți să miști toate piesele cum vrei.

Buzele i s-au retras într-un zâmbet crud.

— Chiar sunt stăpânul tablei de joc, Blake!

Mi-am scos ochelarii pătați de apă și m-am uitat lung la el. Dușmănia și mila pentru bărbatul din fața mea se amestecau cu furia, dând naștere unei combinații puternice.

— Așa o fi, Michael. Iar dacă-i așa, atunci consideră că mi-am pierdut și ultimul pion. Noi doi am terminat. Nu mă mai joc.

— Ești dispus să arunci la coș întreaga noastră relație pentru ce s-a întâmplat? Asta-mi spui?

Am simțit o urmă de sfidare în tonul lui și nu mi-a plăcut.

— Asta-ți spun!

Michael a strâns din dinți. Mirajul căldurii și bunătății dispăruse.

— Nu mi te împotrivi, Blake! Dacă te-am învățat ceva, te-am învățat măcar atât.

Glasul îi era scăzut și tăios, purtând în el ceva amenințător. Într-un alt moment al vieții mele, poate că aș fi luat aminte, însă nu și în ziua aceea. Nu după ce ajunsesem la un pas de a pierde totul. Eram întors pe dos. Toate lucrurile pe care le luam drept adevărate, toate principiile înțelepte pe care mi le vârase Michael în cap trebuiau puse sub semnul întrebării.

— Nu mă împotrivesc, Michael. Dar plec. Dacă tu crezi că, luându-mă sub aripa ta acum zece ani, m-ai făcut să te venerez până la sfârșitul nenorocitelor mele de zile, te înșeli. Eu nu te flatez, așa cum face toată lumea. Mi-am câștigat singur banii și-i folosesc ca să lucrez la proiecte în care cred. Construiesc o viață alături de femeia iubită. Și nu trebuie să-mi regăsesc drumul spre mine însumi. Asta-i drumul, asta de-aici! Asta sunt eu și n-am nevoie să mă joc de-a Dumnezeu cu viețile oamenilor sau să-mi număr banii de dimineața și până seara, ca să simt că existența mea valorează ceva. Așa că urcă-te dracului în mașină și du-te acasă!

Zicând acestea, i-am întors spatele și am pornit cu pași mari spre locuința mea. Câteva momente mai târziu, am fost depășit de Lincolnul cel negru. Am mărit viteza, hrănit de ușurarea că Michael plecase și de un arzător îndemnat de a merge acasă, la Erica.

Ploaia s-a întesit. S-a transformat într-un potop rece, care-mi îmbiba hainele și-mi pătrundea în piele. Dar nu putea să amorțească haosul din mine. Și nu putea să-mi spele sângele de pe mâini.

Capitolul 20

Erica

Mă plimbam înapoi și încolo prin living. De ce naiba dura atât de mult? Ploaia biciuia ferestrele, întunecând priveliștea limpede a oceanului. Gove mă sunase în acea dimineață, pentru a mă anunța că Blake se va întoarce curând. Voisem să-l iau chiar eu cu mașina după eliberare, însă avocatul insistase să aștept. Voia să-i dea el vestea despre Trevor.

Las' pe Trevor să ia problema în propriile mâini!

Mi se frângea inima pentru Blake, când îmi închipuiam ce putea fi în sufletul lui. Pe lângă ușurarea de a fi ieșit din închisoare, vinovăția pe care o simțea din pricina lui Brian risca să se dubleze, dacă îi permitea. Îl voiam acasă, astfel încât să-l conving să nu gândească așa. Dar nu avea să-mi fie ușor. Aveam împotriva cele mai negre amintiri ale soțului meu și o istorie care tocmai se repetase.

Nu știam sigur cum altfel ar fi putut să procedeze. Carmody îmi spusese că n-o să-l scape pe Trevor din ochi, însă nu-i puteam lua

vorbele ad litteram. Niciunul dintre noi nu avea de unde să știe că Trevor se gândea serios la sinucidere ca la o soluție. Poliția abia dacă apucase să-l interogheze, înainte ca tânărul să-și ia viața.

Era aproape ca și cum Blake ar fi presimțit totul cu multă vreme în urmă, iar evitarea oricărui drum care ar fi dus la încarcerarea lui Trevor fusese felul lui de încerca să evite inevitabilul. Totuși, nu avea de unde să știe. Și iată-mă în continuare...

Voiam să aflu adevărul și-mi doream dreptate, dar moartea lui Trevor rămânea o tragedie. La fel ca în cazul lui Mark, viața lui nu era cu nimic mai prejos decât a oricui altcuiva, în ciuda păcatelor.

Zgomotul ploii umplea încăperea, când pe ușă a intrat Blake. Era ud learcă. M-am ridicat în picioare și am încremenit. El a închis ușa, apoi s-a sprijinit de ea, în timp ce pieptul i se umfla sub presiunea răsufării întretăiate.

— Erica!

Rugămintea din vocea lui m-a făcut să alerg la el. Trupurile ni s-au izbit și l-am cuprins în brațe. Mi-am strecurat mâinile în părul lui ud, care se ondula pe ceafă și cobora spre pieptul lipit de cămașă. Inima îmi creștea și bătea cu putere. Îi șopteam numele ca într-un vis. Era acasă! Slavă Domnului, era acasă!

Blake mă strângea atât de tare, încât aproape că mă dureau coastele, dar nu-mi păsa. Îl strângeam la rândul meu. Când m-am retras în sfârșit, s-a răsucit sufletul în mine la vederea acelor incredibili ochi verzi care mă sfredeleau, clocotind de emoție. Mi-am trecut ușor, abia simțit, degetele peste buzele lui, peste firele țepoase de pe obraz. Dragostea mea...

Apariția lui îmi stârnise un val de adrenalină prin tot corpul, încălzindu-mă, dar Blake era încă înfrigurat. Umezeala hainelor lui începuse să se strecoare în ale mele.

— Ești ud learcă!

M-am împins puțin în spate, desprinzându-mă de el, suficient cât să-i deschii cămașa. Mi-am lăsat palmele să alunece în jos, pe pieptul lui, apoi iar în sus, împingându-i haina udă peste umeri.

Blake și-a smuls-o cu totul și, cu brutalitate, m-a tras din nou către el, prinzându-mi gura într-un sărut sălbatic. Era tot numai gust și nevoie, iar eu m-am lăsat înghițită, incapabilă să mai simt sau să mai văd altceva în afara grabei lui, a prezenței lui mistuitoare. Pulsul îmi zvâcnea în vene, însă Blake tot dârdâia lipit de mine. M-am dezlipit, cu răsufierea tăiată, dar temându-mă pentru el.

— Blake, tremuri!

— Nu contează, a murmurat soțul meu, pipăindu-mă peste tot.

Mi-am așezat mâinile peste ale lui, încercând să-l potolesc.

— O să te îmbolnăvești, Blake! Hai să te uscăm și să te încălzim!

El s-a oprit și flacăra din ochii lui s-a transformat într-o vâlvătaie.

— Am nevoie de tine... te rog!

Deznădejdea din glasul lui m-a distrus și m-am întrebat dacă frigul era cel care-l făcea să se înfloreze lângă mine. Indiferent care ar fi fost motivul, voiam să-i alung privirea aia și orice durere o pricinuisse.

Am dat repede din cap și, în clipa următoare, gura lui îmi atingea gâtul, sugând și mușcând. Simțeam intensitatea din fiecare mișcare, pe măsură ce o dorință lichidă se prelingea în mine. Mi-am împins bluza în sus și peste umeri. Trăgând de blugi, el mi i-a dat jos de pe șolduri înainte să apuc să-l opresc.

— Hai să mergem sus! i-am zis.

L-am condus către scări. Am rămas fără aer când Blake s-a repezit din nou către mine. Înlanțuiți unul în îmbrățișarea celuilalt, aproape că ajunsesem.

— Aici! a spus el, cu voce răgușită.

Ne-am poticnit în dreptul primei trepte, iar Blake ne-a culcat pe amândoi pe dușumea. Mâinile lui erau peste tot.

— Acum!

Mi-a smuls blugii și chiloții, după care m-a săltat deasupra lui, astfel încât să-i încălec mijlocul. M-a tras către pieptul lui, m-a agățat de gura lui și m-a răvășit cu un șir neîntrerupt de răsufări înăbușitoare. Un ghem de fierbințeală a crescut în mine, pornind

din partea de jos a stomacului, coborându-mi cu mișcări unduitoare de-a lungul membrelor și ajungând să pulseze între picioare. Pofta îmi curgea densă prin vene.

— Spune-mi de ce ai nevoie, Blake!

Trupul mi se înălța sub atingerile lui și mă întreceam să capăt mai mult. O emoție neînfrânată a trecut ca un fulger prin ochii lui.

— De tine. Tu ești singura de care am nevoie. Tu ești singura de pe lumea asta blestemată de care am nevoie.

Deschizându-și dintr-o smucitură șlițul, și-a împins blugii în jos numai cât să-și dezgolească șoldurile. Și-a luat în palmă penisul întărit și m-a coborât de-a lungul lui. Capul mi-a căzut pe spate când am simțit plăcerea dulce. Ridicându-și bazinul, Blake s-a înfipt adânc, unindu-ne complet.

Un strigăt aspru i-a izbucnit din gât. Mi-au dat lacrimile, căci îi simțeam durerea și chinul.

Cu ochii închiși, cu dinții strânși, el a început să mă miște peste mădularul lui. Tulburată și excitată, mă încordam în cursa penetrării. Durerea îmi săgeta genunchii la fiecare coborâre, dar nu mă sinchiseam. Mă interesa doar că eram legați, ne iubeam și ne ofeream unul altuia ceea ce ne trebuia.

Blake mă manevra deasupra lui într-o succesiune de luncări grăbite. M-am adaptat ritmului, rotindu-mi șoldurile, astfel încât să-l simt peste tot. El s-a arcuit și m-a apucat ferm, împreunându-ne prin atacuri viguroase, zdrobitoare. Fiecare îmi mergea drept la inimă, făcându-mă să țip. Sunetele răsunau între ziduri și se topeau în următorul strigăt deznădăjduit, care-mi zbura de pe buze pe măsură ce Blake puneă iar și iar stăpânire pe mine.

Tremuram, zăpăcită de extaz.

— Erica...

Blake și-a umezit buzele. Mâinile i s-au ridicat de pe șoldurile mele și mi-au mângâiat brațele. Degetele ni s-au împletit cu înflăcărare și m-am aplecat, lipindu-mi pieptul de al lui. O energie arzătoare radia acolo și pretutindeni, pe unde trupurile ni se atingeau.

În viața mea nu mai simțisem ceva atât de intens. Și eram pierdută în acele trăiri, complet cufundată în ele.

Privirile ni s-au întâlnit și forța din ochii lui mi-a cucerit sufletul.

— Te iubesc, Blake! am scâncit, cu buzele lipite de ale lui, în timp ce o lacrimă mi se scurgea pe obraz.

Mi se părea că aș fi fost în stare să rămân pe veci în acel moment. Așa, dureros cum era. Blake îmi arăta o parte din el pe care n-o mai văzusem niciodată. O vulnerabilitate sângerândă. Și îi eram recunoscătoare pentru ea, tot atât cât pentru faptul că-l aveam acolo, cu mine, luându-și plăcerea și dăruindu-mi mie mai multă.

Chipul îi era încordat, aproape îndurerat. M-a strâns mai tare, iar bicepșii i s-au crispat laolaltă cu restul corpului său frumos. Văpaia mi s-a întins pe șira spinării și am urlat în același timp cu el. Ne-am prăbușit peste marginea prăpastiei, împreună.

* * *

Puțin câte puțin, viața a revenit la normal. Pe parcursul următoarelor câteva luni, Blake și cu mine ne-am aruncat în muncă. El m-a lăsat să mă implic în proiectele lui, iar eu l-am primit în ale mele. Blake și-a îndreptat aproape toată atenția înspre crearea unui soft pentru aparatele de vot, care, fără îndoială, urma să acopere o nevoie încă nesatisfăcută. Înțelegeam și că fiecare linie de cod era o victorie nerostită împotriva planului eșuat al lui Michael.

Fostul lui mentor n-a mai dat niciun semn de viață după lungul lor drum spre casă și cu toate că Blake nu vorbea prea mult despre asta, trădarea lui Michael îl apăsa. Ceva se rupsese în interiorul lui, poate ceva ce trebuia să se frângă, pentru a se vindeca așa cum se cuvine.

În ciuda tuturor suferințelor cu care ne confruntam, aveam în față un viitor luminos. Eu mă împlineam și radiam, iar fiecare zi ne ducea cu un pas mai aproape de completarea familiei noastre.

M-am trezit îndrăgostindu-mă din nou de Blake. Mă îndrăgosteam de părțile rănite și de părțile care se vindecaseră, schimbându-se

în bine. Iubirea noastră era una aspră. Ne loviserăm tare de ea și luptaserăm din răputeri s-o păstrăm. Iubirea noastră nu cerea frumos. Ea lua. Pustia. Înghițea inima cu totul și abia apoi puneă întrebări. Răsplata era profundă și mistuitoare, împrăștiindu-se ca focul de miriște.

Stăteam singură într-un mic bistro de lângă birou. Lumina dansa pe inelele mele, în timp ce eu meditam la călătoria prin care viața ne purtase de-a lungul a numeroase luni. Fuseserăm răniți, amenințați și trădați. Descoperiserăm dragostea, iertarea și speranța. Trecuserăm prin toată gama de emoții și trăiri, dar încă rezistam, pregătiți pentru următoarea aventură.

Risa a tras un scaun de lângă masă și a luat loc în fața mea.

— Bună! mi-a spus ea, cu un surâs timid.

Purta o pereche de pantaloni negri, strânși pe corp, și o jachetă asortată, peste o bluză albă, simplă, fără mâneci. Pe vremea când lucra la Clozpin, era întotdeauna eleganța întruchipată, dar ultimele două dăți când o văzusem, categoric adoptase o ținută mai sobră, potrivită corporațiilor. Gândurile mi-au revenit la motivul pentru care îi acceptasem până la urmă invitația de a ne întâlni.

— Ce mai faci?

— Bine, cred.

— Cum e la muncă?

Ea a ridicat din umeri.

— Ăm, e-n regulă. Probabil niciodată n-am crezut că o să lucrez la o firmă de investiții. Totuși, viața e plină de surprize.

— Pot să confirm!

Ochii ei albaștri și adânci s-au înmuiat un pic.

— Ai trecut prin multe. Sunt sigură că ți-a fost greu, dar e un motiv să te admir și mai tare.

Părea sinceră, numai că ea fusese cauza unui număr semnificativ din nenorocirile pe care le îndurasem.

— Deci de ce ai vrut să ne întâlnim? am întrebat-o, sorbind din paharul cu apă.

Risa a șovăit înainte de a-mi răspunde.

— Scuze, n-am crezut vreodată că o să accepți într-adevăr să discuți din nou cu mine. Cred că sunt puțin descumpănită.

Multă vreme nu voisem s-o văd, dar după ce, într-o bună zi, dădusem peste cartea ei de vizită, îmi venise o idee. Una care de atunci nu-mi mai dădea pace.

— Păi, iată-ne! Fă-mi pe plac!

Ea și-a luat inima în dinți, trăgând aer în piept.

— Ok. Vreau ceva ce știu că probabil n-o să-mi oferi niciodată. Mai vreau o șansă de a lucra cu tine.

— Clozpin s-a dus. Dacă aș avea suficientă încredere în tine, încât să lucrăm din nou împreună, dragostea ta pentru modă s-ar irosi în proiectele pe care le am eu acum.

Risa și-a mușcat preț de câteva clipe buza de jos, după care i-a dat drumul.

— Ascultă, am făcut o greșeală uriașă. Îmi dau seama că ți-am pierdut încrederea și că s-ar putea să n-o mai recapăt niciodată. Pot să stau toată ziua să mă justific. Pot încerca să-ți explic că, în final, mi-am dat seama cât de mult m-a manipulat Max. Pot încerca să te lămuresc în privința lucrurilor pe care m-a pus să le fac... pentru a-mi dovedi loialitatea față de el.

Și-a coborât privirea spre masă, ocolind-o pe a mea.

— N-aș face decât să te conving că-mi lipsește forța psihică împotriva unuia ca el, iar asta nu prea e o însușire potrivită pentru un loc de muncă. Dar ce vreau să-ți spun, mai presus de orice, e că am fost cu adevărat fericită când am lucrat pentru tine. Știu că ne-am mai contrazis, dar câtă vreme am fost acolo, m-am simțit vie pentru prima oară după mult timp și de atunci n-am mai regăsit acea stare. În fiecare zi mă trezesc și mă târăsc la o slujbă pe care n-o urăsc, dar pe care nici n-o iubesc. Regret tot ce-am făcut ca să te pun pe tine în încurcătură.

Am tăcut mult, chibzuind la ce-mi spusese.

— Chiar vorbești serios?

— N-aș avea nimic de câștigat mințind. Știu că ești prea deșteaptă ca să mă mai lași măcar să mă apropii de vreuna dintre afacerile tale. Presupun că doar mă descarc. Aveam o piatră pe inimă. Voiam fie și numai să clarific situația, să-ți spun ce simt. Nu-ți pot schimba părerea, dar mă doare gândul că o să mă urăști mereu pentru greșelile mele.

— Sunt de acord că ai făcut niște alegeri foarte neinspirate. Și pe unele dintre ele le-ai făcut pentru că erai prost îndrumată, dar nu te urăsc, Risa.

Ochii i s-au ridicat repede spre ai mei.

— Arăți bine, i-am spus.

— Ah... mersi!

Ușor nedumerită, și-a așezat emoționată părul negru și lucios după ureche.

— Când ne-am întâlnit, după ce m-a atacat Max, nu păreai să te placi foarte mult pe tine însăși. Arătai ca și cum te-ar fi stors de puteri.

Chipul i s-a posomorât.

— Nici n-ai idee!

— Ce ți-a făcut?

Ea s-a lăsat pe spătarul scaunului, jucându-se cu șervetul.

— Nu știu dacă pot să vorbesc despre asta, a șoptit.

— Nu poți sau nu vrei?

Risa a scuturat din cap.

— Probabil vreau să cred că acum Max nu mai are cum să-mi facă niciun rău, dar doi ani trec și totul se poate schimba.

— Ți-e frică de el?

— Și dacă nu mi-ar fi, nu sunt sigură că vreau să discut despre ce s-a petrecut între noi. E... jenant... rușinos.

— A fost violent cu tine?

S-a îmbujorat și ochii parcă au început să-i strălucească în contrast cu valul de culoare care-i inunda pielea.

— Uneori. Niciodată astfel încât lumea să-și dea seama. Era... atent. Nu lăsa nicio urmă într-un loc vizibil.

— De ce n-ai spus nimănui?

— Nu... nu știu. Am presupus că nu m-ar crede nimeni. El e bogat, arătos. Șarmant. Cine crede că un asemenea om își bate iubita?

Am închis ochii și nu mi-a plăcut imaginea pe care am văzut-o în spatele pleoapelor. Nimeni, nici măcar Risa, nu merita să fie tratat astfel. Știam, din propria experiență, cum e să cazi pradă pornirii violente a lui Max. Nu credeam că ceva mă putea face să-l disprețuiesc mai mult, dar mărturisirea Risei reușise. N-aș fi vrut să pun întrebări, totuși simțeam nevoia să aflu mai multe.

— Ai părut surprinsă când ți-am spus ce-mi făcuse mie, am zis eu, îmboldind-o să-mi vorbească mai departe.

Cu buzele strânse, ea s-a apucat să deseneze cercuri mărunte cu degetul pe fața de masă.

— Cred că eram. Pare ciudat când o spun, dar o părticică din mine era geloasă. Deși relația dintre noi se fărâma, faptul că Max te dorea din punct de vedere sexual chiar mă durea. Mă îndrăgostisem de el. Îl iubeam. Cum altfel aș fi putut să rămân atâta vreme? Știam că situația se dusesse dracului, totuși, în multe feluri, eram încă sub vraja lui.

— Te-a mirat că a vrut să mă violeze?

M-a privit cu seriozitate, apoi și-a lăsat ochii în jos.

— Nu, a spus, iar vocea ei abia dacă s-a ridicat peste nivelul unei șoapte.

Am înghițit cu greu, împotrivindu-mă unui nou val de emoții.

— Ce ți-a făcut?

Risa și-a strâns cu putere pleoapele.

— Nu pot să vorbesc despre asta, Erica!

— De ce nu?

Știam de ce, dar trebuia să insist.

— Nu înțelegi...

— Înțeleg perfect.

A deschis ochii, iar frica pe care am văzut-o în ei m-a îndemnat să spun cuvintele pe care ea se chinuia să le rostească. Nu era singură, însă eu așa mă simțisem mult timp. Indiferent ce pățisem din cauza

ei, nu puteam să-mi alung gândul că, probabil nu o dată, Max își pusese în aplicare asupra ei planurile pe care le avea pentru mine și își ascunsese fărădelegile sub masca iubirii promise.

— Atacul lui Max, de la petrecerea de logodnă, n-a fost prima mea experiență de felul ăsta. Prietenul lui, Mark MacLeod, m-a violat în primul an de facultate. Mi-a furat virginitatea pe pământul murdar din spatele sediului unei frății studentești, în timp ce prietenii mei petreceau înăuntru, fără mine. Liz era acolo. Poți s-o întrebi.

Ochii Risei s-au umplut de lacrimi.

— N-am știut absolut nimic.

Amintirea și-a croit drum prin mine, ca un mic cutremur care, până la urmă, s-a pierdut în zare. Cu fiecare zi care trecea, ea avea tot mai puțină putere asupra mea.

— N-aveai de unde, pentru că e o poveste greu de spus. M-am simțit și eu așa cum te simți tu acum. Jenată. Rușinată. Mi-am petrecut restul anilor de facultate uitându-mă peste umăr, așteptând ziua în care aveam să-l revăd. N-am aflat cine era până într-o seară, când l-am recunoscut într-un bar. Iar Blake a fost primul iubit căruia i-am spus întreaga istorie. Atacul lui Max mi-a redeșteptat toate acele amintiri. Ani de zile, în care mă prefăcusem că m-am vindecat și că am trecut mai departe, s-au prăvălit asupra mea. Singura alinare adevărată a venit când am dat declarația la poliție. A fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Nici nu-mi pot imagina.

Ea s-a șters la ochi, iar eu am tras adânc aer în piept, aducându-mi aminte cât de grea fusese alegerea pentru mine. Dar, pentru că o făcusem, Risa și toți ceilalți erau apărați de Max. Măcar pentru puțină vreme.

— Chiar vrei să mai lucrezi cu mine?

Privirea ei s-a luminat.

— Da!

Îmi dăduse răspunsul pe un ton energic, în vreme ce speranța îi însenina chipul.

— Ok.

— Ok?

— Da.

A rămas cu gura căscată.

— Stai! Nu glumești?

— M-am gândit mult. Îmi dau seama că ai făcut o greșală. Vreau să mă apăr de cei care ar fi în stare să-mi facă ce ai făcut tu, dar vreau și să cred că oamenii se pot schimba în bine.

— Pot și mă schimb. Îți promit.

— Sper că e adevărat și că intuiția nu mă înșală complet. Vreau să te angajez din nou, cu salariul inițial. Am o singură condiție.

— Absolut! Orice vrei.

Am bătut de câteva ori cu degetele în masă, întrebându-mă dacă realmente urma să mă asculte. Dacă avea forța s-o facă, știam că lua hotărârea corectă.

— Risa, vreau să mergi la poliție și să spui ce ți-a făcut Max. Culoarea de mai devreme i s-a scurs din obraji.

— Nu... nu pot să fac așa ceva.

M-am lăsat în față, țintuindu-i privirea.

— Ba poți!

Au început să-i tremure buzele.

— Risa... O să reușești! Iar eu o să-ți fiu alături, să te ajut.

— Ok, a șoptit ea.

Epilog

Apa rece și proaspătă mi se revărsa peste picioare. Cercetam nisipul de sub tălpi, căutând ceva care să-mi sară în ochi. Orice comoară micuță, pe placul ei. Forța refluxului a lăsat o gropiță în jurul unei scoici. M-am aplecat și am cules-o. Descoperind că era întreagă, am spălat-o în următorul val.

— Mami! Uite ce-am găsit!

Tricia alerga spre mine, întrerupându-și pașii cu țopăieli vesele și jucăușe. Costumul ei de baie era un amestec izbitor de culori neon, în contrast cu nuanțele altfel șterse de pe țărmul oceanului. Părul ei lung și frumos cădea pe spate, strălucind lângă pielea sărutată de soare.

— Ce-ai găsit, iubito?*

Ea s-a oprit brusc în fața mea, ridicând o pană lungă, puțin cam ciufulită, care fără îndoială îi aparținuse cândva unui pescăruș.

— Uau, e superbă! Pot s-o curăț eu pentru tine?

Tricia a stat un pic pe gânduri, după care mi-a dat-o.

— Ok.

Am spălat-o în apă, netezindu-i firele albe și cenușii, până când forma lor a început să semene ceva mai mult cu cea inițială. De îndată ce am terminat, Tricia a luat-o nerăbdătoare și a dat fuga cu ea înapoi la Blake, care ședea în nisip, la câțiva metri distanță. Am urmat-o, măsurând progresele făcute la construcția castelului de nisip.

— Tati, ăsta poate să fie steagul nostru!

Entuziasmul din vocea ei era molipsitor. Am căutat în minte o amintire îndepărtată, cu mama și Elliot pe o bancă de lângă lac, pe vremea când asemenea mici triumfuri puteau să-mi umple inima de copil. Să-mi văd fetița minunându-se era un dar, unul pentru care mă simțeam recunoscătoare în fiecare zi. Încruntătura a dispărut de pe chipul lui Blake, în clipa în care s-a uitat la fiica noastră și la noua ei comoară.

— Perfect!

A întins mâna către pană, dar Tricia a tras-o înapoi.

— Nu, vreau eu.

Blake a oftat.

— Bine. Unde vrei să stea?

Ea s-a așezat în genunchi și s-a târât mai aproape, trimițând o avalanșă de nisip în șanțul de apărare săpat cu grijă de Blake în jurul castelului.

— Aici! a spus micuța, înfigând capătul penei în nisipul moale din vârful construcției la care Blake meșterise aproape un ceas.

Tricia s-a lăsat pe spate, cu ochii strălucind. Buzele tatălui ei s-au ridicat într-un mic surâs, în timp ce dragostea și încântarea i se citeau limpede pe chip.

— Perfect!

Blake și-a cuprins fetița cu brațul și a lipit-o de el. Tocmai își admirau opera, când au fost întrerupți de zgomotul unei portiere care se închidea. În depărtare, un bărbat a pornit către noi. Tricia a făcut ochii mari, apoi s-a repezit să se ridice în picioare și să se desprindă din îmbrățișarea tatălui.

— Bunicu'! a țipat ea.

A luat-o la goană spre Daniel, cu aceleași sărituri și țopăieli ca mai înainte. El i-a prins trupșorul firav, a săltat-o în aer, după care a prins-o și a sprijinit-o de șoldul lui. Buzele mi s-au curbat într-un surâs, dar din privirea lui Blake dispăruse orice semn de iubire. M-am ridicat, în timp ce bunicul și nepoata se apropiau.

— Bună! a zis Daniel, cu glas scăzut, dar jovial.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Cum a fost călătoria? l-am întrebat.

Mi-a zâmbit cu drag, oprindu-și ochii asupra Triciei.

— Ah, deloc rea! A meritat, ca să-mi văd prințesa.

— Bunicule, vreau să-ți arăt ceva!

Cu ochii ei de un verde-pal larg deschiși din pricina entuziasmului, fata s-a desprins din îmbrățișarea lui Daniel.

— Ce vrei să-mi arăți, scumpo?

Tricia i-a luat mâna în mânuța ei și l-a tras în jos, pe nisip. El a râs, iar ea s-a apucat să facă inventarul grămezii de scoici și resturi strânse de-a lungul după-amiezii.

Blake se uita în zare, așa că am căutat o cale de a risipi tensiunea care se forma mereu între ei.

— Ți-e foame, tată?

Mâncarea era cu siguranță un leac bun la toate.

— Sigur, aș putea să mănânc puțin mai târziu. Dar nu-i grabă.

— Mă duc să pregătesc ceva, am zis repede.

Blake s-a ridicat în picioare, scuturându-și nisipul de pe șortul de plajă.

— Te ajut.

I-a aruncat lui Daniel o privire întrebătoare, cu ochii reci și maxilarul încleștat.

— Ești ok cu ea?

— Suntem bine, a răspuns el blând, evitând contactul vizual. Nu-i așa, scumpo?

Vocea i s-a înmuiat când i s-a adresat Triciei. Cu băgare de seamă, a dat la o parte o șuviță de păr de pe fața ei murdară de nisip.

Fetița începuse să-i îngroape bunicului său picioarele rămase goale și să le decoreze cu scoici. Aparent mulțumit s-o lase pe cea mică în grija lui Daniel, Blake m-a luat de mână și ne-am îndreptat înapoi spre casa de pe țärm.

— Ar trebui să încerci să fii mai drăguț cu el, Blake, l-am dojenit eu ușor.

— Sunt destul de drăguț, a mormăit el, expresia lui nepăsătoare dând de înțeles exact cât de mult îl durea.

Foarte multe dintre amintirile noastre se născuseră acolo, pe insula Martha's Vineyard. Știam că Blake nu avea să-l ierte niciodată pe Daniel pentru ce făcuse, dar faptul că eu îmi îngăduisem să-l iert în sfârșit îmi permitea să prețuiesc momentele pe care Tricia le împărtășea acum cu el. Ea urma să-i aibă întotdeauna alături pe cei din familia lui Blake, care, plini de iubire, îi răs fătau în mod regulat pe ea și pe verișorii ei. Alli și Heath aveau deja doi băieți de vârste apropiate și, la prima vedere, n-aș fi putut să cer altceva pe lângă dragostea pe care o aduceau în mica noastră familie.

Marie, aflată de un an într-o relație nouă și promițătoare, era mereu prin preajmă, nerăbdătoare să o alinte pe Tricia. Dar, în mod egoist, cu mama plecată dintre noi și Elliot locuind foarte departe, faptul că îmi vedeam fetița făcând cunoștință cu o mică parte dintre ai mei însemna mai mult pentru mine decât realiza Blake.

Daniel nu era tatăl pe care mi-l închipuisem o viață. Avea defecte profunde, dar progresase mult de când îl întâlnisem pentru prima oară. În spatele ușilor închise, mulți ar fi pretins că decăzuse, însă eu știam adevărul. Se simțea mai bine ca oricând.

La puțin timp după pierderea fotoliului de guvernator, o pierduse și pe Margo. Moartea fiului ei, amestecată cu umilința înfrângerii soțului ei, se dovedise a fi prea mult. Divorțaseră la nici un an după alegeri. Apoi controversele privind bănuita implicare a lui Daniel în fraudarea alegerilor puseseră presiune pe cabinetul de avocatură la conducerea căruia se afla. Fără tragere de inimă, renunțase la tot și optase pentru o pensionare timpurie.

Grandiosul lui plan și toate așteptările mărețe se reduseseră la un trai simplu, într-un liniștit orașel de coastă din Maine, unde începuse să-și petreacă mai tot timpul. Mașinăria politică a vieții lui se oprise în scrâșnet de roți și, odată cu presupusul eșec, putuse să trăiască așa cum nu fusese lăsat niciodată s-o facă. În sfârșit scăpase de existența care luase toate deciziile în locul lui, încă de când avea vârsta mea. Succesul era doar un cuvânt, ceva cu puțină însemnătate pe lângă promisiunea unor simple bucurii. Acum măcar avea prilejul de a le dobândi.

Tricia părea să-l facă fericit, mai fericit decât îl văzusem vreodată. Ochii i se luminau când o vedea sau se umezeau când ea i se cuibărea alături, după ce se obosea singură cu energia ei nestăvilită.

M-am uitat peste umăr. Silueta lui și a fetei se micșoraseră în depărtare. Poate că Daniel nu ne merita nici pe noi, nici pe ea. Poate că păcatele lui erau prea mari, însă nu aveam să încetez niciodată să cred că era demn de iertare, de o a doua șansă.

Blake și cu mine am cotit pe veranda care înconjura casa. El a răsucit butonul dușului de afară, făcând ca o cascadă de apă rece să se reverse asupra lui. L-am privit îndelung, admirând pârâiașele ce i se scurgeau pe trupul superb. Cei cinci ani care trecuseră nu schimbaseră niciun centimetru din el. Era în continuare delicios și îți tăia răsuflarea din toate punctele de vedere.

Surprinzându-mi privirea, Blake s-a oprit. A întins o mână. Am luat-o și m-a tras sub duș, împreună cu el. Am tras brusc aer în piept când am simțit șocul apei reci. Dar în secunda următoare, buzele lui Blake s-au așezat peste ale mele, topindu-ne gurile într-un sărut lent, pasional. M-am ridicat pe vârfuri, lăsându-mă în voia lui. Blake a scos un geamăt, al cărui tremur mi-a gădilat buzele.

— Hai să mergem înăuntru!

Era imposibil să-mi scape sugestia din tonul lui ori excitarea pe care i-o simțeam lipită de mine. M-am încordat, recunoscând ezitarea cu care nu mă luptasem niciodată înainte de a deveni mamă.

— Cum rămâne cu Tricia?

— O să-l țină ocupat o vreme.

— O vreme?

Mi-am aruncat ochii în spate, spre plajă, chiar dacă cei doi nu se mai zăreau din locul în care stăteam. O mică atingere mi-a îndreptat din nou atenția către Blake, în privirea căruia licăreau pofta și obrăznicia.

— Destul cât să te înfulec cu totul.

M-am abținut să zâmbesc.

— Tentant!

Blake a săltat din sprâncene, prefăcându-se uimit.

— Tentant? Asta-i tot?

— Termină! am râs eu și i-am împins pieptul.

El nu s-a clintit, continuând să-și țină brațul strâns încolăcit în jurul mijlocului meu.

— Prostii! Avem cel puțin douăzeci de minute la dispoziție și nimic n-o să mă oprească să te fac a mea.

— Nu-i prea mult timp, l-am tachinat eu.

Blake și-a trecut limba peste buza de jos.

— Pot să mă mișc repede.

Răsuflarea mi s-a întezit când mi-a înșfăcat poala rochiei de plajă din pânză albă, care deja se udase complet. Ridicându-mi-o peste cap, a scos la iveală bikiniul nu tocmai decent pe care-l aveam pe dedesubt. A zvârlit jos rochia, iar țesătura plină de apă a căzut plescând pe podeaua din lemn. Mâinile lui Blake au început să rătăcească pe pielea mea udă, de-o parte și de alta a corpului, coborând către șolduri.

— Doamne, ce frumoasă ești! De ce porți chestia aia?

— Nu știu, am mințit eu.

Mi-am coborât privirea, plimbându-mi degetele peste liniile tari ale abdomenului său. Între cicatrice și sarcină, spre deosebire de al lui Blake, trupul meu nu mai era ce fusese cu ani în urmă. Din afară, părea că, sub învelișul subțire, eram aceeași fată, cu aceeași înfățișare. În intimitate, însă, cicatricile deveniseră amintiri a ceea ce îndurasem:

trauma care amenințase să-mi răpească visurile, apoi, în cele din urmă, sarcina — cadoul pe care-l primiserăm prin fiica noastră. Ar fi trebuit să port semnele cu mândrie, însă nu mă puteam convinge s-o fac.

Posibilitatea de a da naștere unui copil era un dar pe care nu-l primiserăm decât o singură dată. Mai încercaserăm, dar degeaba. Tricia era miracolul nostru. Raza de soare ce lumina orice zi întunecată. O superbă, perfectă reflectare a iubirii pentru care ne zbătuserăm atât de mult.

Blake mi-a mângâiat obrazul cu încheieturile degetelor, apoi mi-a ridicat bărbia.

— Nu te feri, scumpo! Îți ador trupul. Nu vreau să te văd ascunzându-l.

— O să încerc, i-am promis.

Mi-a dezmiardat brațele și pieptul, întârziind la marginea materialului care-mi îmbrăca sânii.

— Pe de-altă parte, nu sunt sigur că aș fi în stare să mă controlez, dacă te-aș vedea în asta toată vara. Și așa, abia dacă mai am vreun strop de voință.

O clipă mai târziu, îmi împingea la o parte unul dintre triunghiurile sutienului. Sânul îmi era greu și umflat în strânsoarea lui.

— Blake!

I-am rostit numele ca pe un avertisment nehotărât. Îngrijorarea mi se împletea cu furnicăturile stârnite de dorința ce-mi fremăta pe sub piele. Blake mi-a făcut semn să tac, înlăturându-mi obiecțiile cu un nou sărut adânc. I-am cuprins gâtul cu brațele, în vreme ce el ne scotea de sub apă și ne sprijinea de peretele casei. Am rămas prinsă sub corpul lui puternic, cu una dintre coapse săltată peste mijlocul său, astfel încât să mă deschid către el. Atingerile lui mi se prelingeau în lungul trupului, coborând peste stomac și mai jos. Am scos un suspin când Blake și-a strecurat mâna în partea din față a chiloților, cuprinzându-mă ferm în palmă. Gura i s-a dezlipit de a mea și mi-a găsit sânul. Sugând și lingând, i-a ațâțat vârful întărit, în timp ce,

cu degetele, îmi ademenea excitarea dintre picioare. Mi-am mușcat buza, înăbușind un geamăt.

— Vreau să te aud, mi-a șoptit el între două răsufări, sugând mai tare și mușcând ușor sfârcurile sensibile, până când n-am mai putut rezista.

M-am arcuit scâncind și mi-am trecut mâinile printre șuvițele ude din părul lui. L-am lipit de mine, ținându-mă bine pe măsură ce valurile de plăcere se revărsau asupra mea, tot mai intense cu fiecare secundă, asemenea fluxului ce crește neîncetat. Puțin câte puțin, am pierdut orice noțiune a timpului. Zgomotele plajei s-au stins, iar Blake a pus stăpânire pe simțurile mele, interpretându-mi reacțiile ca pe un cântec pe care-l știa bine, pe care nu-l uitase niciodată.

— Oh, Doamne!

Strigătul nedeslușit mi-a zburat de pe buze, în vreme ce mă cutremuram cu putere datorită griii lui.

— Ah, aici erai! a murmurat Blake.

Cu inima zvâcnind, mi-am lăsat capul pe spate și mi-am tras sufletul. Mâinile mi s-au relaxat pe umerii lui. Unghiile mele lăsaseră urme albe, apoi roșii, pe pielea lui bronzată.

— Uau! am spus printre gâfâieli.

Aerul cald și sărat îmi umplea pieptul și mi se așeza pe pielea umedă. Fiecare senzație îmi pulsa prin tot corpul. Felul în care picioarele lui se frecau de ale mele, felul în care palmele lui mă cuprindeau din spate, micșorând distanța dintre noi. Șoldurile ni se legăneau laolaltă, iar buzele lui îmi atingeau cu blândețe gâtul. Când s-a dat înapoi, ochii verzi îi erau plini de dorință și de încă ceva, ceva mai profund, care întotdeauna mă lăsa fără suflare. O dragoste zdrobitoare, pe care n-o putea împărtăși decât cu mine.

— Blake... te iubesc foarte mult!

Cuvintele mi-au ieșit pe nerăsuflăte, sub forma unei declarații automate și ușor de făcut, însă care nu-și pierdea din înțeles odată cu trecerea timpului. Erau vorbe a căror însemnătate nu scăzuse câtuși

de puțin față de prima dată când le rostiserăm. Însemnătatea lor nu făcea decât să crească.

— Și eu te iubesc.

Blake și-a rotit privirea asupra mea.

— Și n-o să mă satur niciodată să-ți provoc starea care ți se citește acum pe față. Ador să te văd așa, roșie și înfierbântată, cu ochii scânteind când îți dai drumul. Mă face să mă simt în centrul lumii tale, fie și numai pentru un minut.

Cu mâna tremurând, i-am urmărit linia sprâncenelor negre, apoi am coborât de-a lungul nasului superb și peste buzele pline, parcă sculptate. Opera de artă cu care-mi împărțeam viața... operă ce nu avea să mă plictisească nicicând și care refuzam să cred că mi se cuvenea.

— Nu sunt sigură că există așa ceva, dar dacă ar fi, centrul lumii mele e dragostea noastră, Blake. Fiecare bucurie... fiecare lucru frumos pe care-l am în viața mea i se datorează ei.

Blake a închis ochii și m-a tras mai aproape, până când și-a lipit fruntea de a mea. Apoi a ridicat-o, cucerindu-mă cu o privire adâncă, emoționantă.

— O s-o ai mereu!

Scenă bonus

**Ne întoarcem unde a început totul...
Acum avem ocazia specială de a vedea
exact la ce se gândea Blake atunci când
Erica a intrat pentru prima oară în sala
de ședințe a companiei Angelcom.**

Blake

M-am sprijinit de peretele liftului și am urmărit cum se schimbau cifrele pe măsură ce mă apropiam de ultimul etaj al sediului Angelcom. Am închis ochii, dorindu-mi să mai fi avut vreo câteva ore în care să-i țin închiși.

Ușile s-au deschis cu un sunet metalic și, la câțiva pași distanță, am văzut-o pe Greta așezată în spatele unei mese mari, ce purta numele și logoul Angelcom. O casă departe de casă, biroul acela era locul în care începuseră unele dintre cele mai bune afaceri ale mele. Greta mi-a zâmbit cu căldură în timp ce mă apropiam.

— Bună dimineața, domnule Landon! În dimineața asta, ceilalți investitori se reunesc în sala de ședințe B.

Am dat din cap în semn de încuviințare și m-am uitat la ceas. Întârzasem deja cinci minute. Am savurat mărunta satisfacție de a ști că, în ziua aceea, urma să ne întâlnim cu unul dintre recruții lui Max, care, fără îndoială, era deja scos din sărite de întârzierea mea.

— Păreți obosit. Pot să vă aduc ceva? s-a încruntat Greta.

— Mersi, mi-e bine.

Mi-am trecut o mână prin păr. Stătusem treaz până la miezul nopții, pentru a dejuca un atac cibernetic asupra unei platforme pe care o lansaserăm cu doar câteva zile în urmă. Cel care o țintea, oricine ar fi fost el, se dovedise al naibii de perseverent, dar, până la urmă, nu reușise să ne deconecteze de la Internet. Am mai luat o gură din uriașa mea cafea cu gheață și m-am îndreptat spre sala de ședințe aflată în capătul culoarului.

Ceilalți investitori erau deja la locurile lor, în jurul unei mese întinse, de la care se vedea linia de orizont a orașului Boston. M-am trântit pe scaunul gol de lângă Max și mi-am ațintit privirea spre blonda frumoasă din fața mea.

— El e Blake Landon, a spus Max. Blake, Erica Hathaway. E aici ca să-și prezinte rețeaua socială destinată modei, Clozpin.

— Isteț nume. Tu ai adus-o? am întrebat eu, fără să-mi iau ochii de la ea.

— Da, avem un prieten comun la Harvard, a răspuns el.

Am dat încet din cap. Înaintea acelei întruniri, avusesem plăcerea de a face cunoștință într-un mod mult mai intim cu fata care, acum, arăta ca o femeie în toată puterea cuvântului, îmbrăcată într-un taior și o bluză turcoaz, care-i scotea în evidență fermecătorii ochi albaștri. Ochi de la care nu puteam să-mi abat atenția. Ceva din acea clipă de recunoaștere făcuse ca lungă noapte albă și dimineața grea să se topească în fundal.

Erica Hathaway.

Mi-am lins buzele și am văzut-o cum îmi urmărește gestul cu privirea. O ușoară roșeață i-a urcat pe piept, croindu-și drum către obraji. Era a doua oară la rând când mă încântau vizibilele ei reacții fizice la mine.

Pornirea era reciprocă și aproape că mă blestemam fiindcă nu-mi urmasem atracția pe care o simțeam față de ea. Judecând după privirea tulbure ce se ivise în ochii ei seara trecută, când se

împiedicase în restaurant, iar eu o prinsesem și o lipisem de mine, aș fi putut s-o invit la un pahar, iar asta s-ar fi putut transforma în ceva mai mult. Dar Michael se afla în oraș și nu putusem să „trag chiulul“ de la cina cu el, pentru o partidă de sex pe fugă.

Măcar acum aveam o a doua șansă.

Ea, aranjându-și sacoul și evitându-mi privirea, și-a început cu poticneli prezentarea. Între timp, eu mi-am îngăduit să stărui asupra tuturor felurilor în care s-ar fi putut sfârși seara precedentă. Apoi mi-am concentrat gândurile rătăcitoare asupra prezentului și a tuturor modalităților prin care aș fi putut să profit de ocaziile ratate, întinzând-o pe masa destul de zdravănă care ne despărțea. Mi-am trecut limba peste buza de jos, întrebându-mă cum o fi gustul ei. Amintirea trupului pe care i-l simțisem cald în palme, lipit strâns de mine, tocmai devenise un pic mai puternică.

Nu mă puteam abține să surâd cu înfumurare ori de câte ori ochii ni se întâlneau, iar ea se bâlbâia. Părea stânjenită, categoric emoționată. Nu era un lucru neobișnuit pentru o primă prezentare sau, de altfel, pentru orice prezentare. Ar fi trebuit să vreau să fac să se simtă în largul ei, însă nu mă puteam gândi decât la cum avea să reacționeze sub presiune. Am întrerupt-o în mijlocul unei fraze și am asaltat-o cu un șir de întrebări rapide despre modelul ei de afaceri, întrebări cărora le-a răspuns cu mai multă eleganță decât mă așteptasem.

Așadar Erica nu era doar o fată frumoasă. Era deșteaptă, iar faptul că ajunsese în sala mea de ședințe arăta și că era hotărâtă. Mulțumit, i-am făcut semn să continue.

În vreme ce ea vorbea, am cântărit în minte ce-mi doream mai mult: o bucată din afacerea pe care o propunea ori amintirea ei sub mine, strigându-mi numele. Păcat că preferam simplitatea. Lipsa complicațiilor. Altfel le-aș fi putut avea pe amândouă. Nu căutam să frâng inimi, iar amestecarea serviciului cu plăcerea te duce în viteză spre un asemenea sfârșit.

Un mesaj a făcut să mi se aprindă ecranul telefonului, întrerupându-mi concentrarea cu care le urmăream pe Erica și prezentarea

ei. Fosta mea, Sophia, urma să ajungă în oraș peste câteva zile. Emoticon-urile ce însoțeau textul arătau clar că-și dorea ceva mai mult decât să mă vadă. Tenacitatea ei m-a făcut să zâmbesc în sinea mea. Ar fi trebuit să-mi doresc tot ce avea de oferit, dar nu mă puteam îndemna s-o primesc din nou în patul meu. După toate prin câte trecuserăm, ne era mai bine ca simpli prieteni. Mai ales când aveam drept în față o bucătică gustoasă ca Erica Hathaway.

I-am trimis în grabă un SMS Sophiei, prin care o anunțam că urma să fiu în Las Vegas și să-i ratez vizita. Mi-am aruncat telefonul înapoi pe masă chiar când Erica își încheia discursul. Nu mi-a scăpat amestecul de ușurare și teamă care s-a arătat pentru o clipă în ochii ei. Vulnerabilitate, cu o scânteie de pasiune.

Când a terminat, am întrebat-o:

— Ai o relație?

De îndată ce am rostit cuvintele, am știut că urma să mă ia dracul. Roșeața care a năvălit în obrajii Ericăi mi-a confirmat asta.

— Poftim?

Vocea îi era nesigură.

— Relațiile pot să-ți distragă atenția. Dacă ai primi fondurile de care ai nevoie din partea acestui grup, ar putea fi un factor care să-ți afecteze capacitatea de a te dezvolta.

Aș fi putut să-mi dau licența în mâncat rahat, dacă aș fi găsit o facultate care să merite osteneala. Doar că ea nu-mi înghițea gogoșile. Toată vulnerabilitatea i se risipise. Acum era toată numai flăcări, fapt ce mi-a trimis un val de sânge înspre partea de jos a corpului. Din nefericire pentru Erica, ori poate din fericire, perspectiva de a mă băga în pat cu ea câștiga teren în lupta din interiorul meu.

— Vă pot asigura, domnule Landon, că sunt sută la sută dedicată acestui proiect.

A mijit ochii, fixându-mă cu o privire neclintită. Și-a înclinat foarte puțin capul într-o parte.

— Mai aveți vreo altă întrebare privitoare la viața mea personală care vă va influența decizia de azi?

Aveam tot soiul de întrebări privitoare la viața ei personală, cărora intenționam să le dau de cap imediat după întrunire.

— Nu, nu cred. Max?

M-am întors către Max, care i-a îndemnat repede pe ceilalți investitori să-și exprime interesul. Erica, trăgând șovăitoare aer în piept, și-a încleștat mâinile în față, strângându-le atât de tare, încât încheieturile degetelor i s-au golit de sânge.

Unul câte unul, ceilalți au refuzat-o. Ea înghițea în sec și o simțeam pregătindu-se pentru foarte palpabila posibilitate de a pleca din sală respinsă în unanimitate. Ceea ce nu știa Erica, era că Max umpluse încăperea cu oameni care arareori investeau în proiecte noi, bazate pe Internet. Fie și numai asta îmi spunea că el o voia pentru sine.

Apoi toate privirile s-au întors către mine, iar în sală s-a lăsat tăcerea. M-am uitat țintă la Erica. În momentul ăla am decis că și eu o voiam pentru mine.

— Refuz, am zis.

Muhtumiri